

ÖZGÜR GELECEK YOLUNDA işçi-köylü

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttnet.net.tr

Sayı: 2007-15

78

*Yıl:4 *13-26 Temmuz 2007 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN:1303-9350

Emperyalizme, faşizme meydan okuyalım Sandığa gitmeyelim!

Tüm televizyon kanallarında, gazetelerde, otobüs duraklarında, panolarda, AKP'den CHP'ye; MHP'den DP'ye kadar tüm düzen partilerinin afişleri yer alıyor. Hepsinin tek istediği; emekçilerin, işçilerin, köylülerin "oy"ları/oylarımız. Bu oylardan bir teki bile bu partiler için o kadar önemli ki, bundan dolayı atmadıkları takla, yapmadıkları şaklabanlık yok. Vaatler havada uçuşuyor. Her bir parti, trilyonlarca lira harcıyor kendisine "oy" atılmasını istemek için.

Oysa şu bir gerçek ki, bugüne kadar iş başına gelen, tüm düzen partileri işçilere, emekçilere, yoksullara; açlıktan, yokluktan-yoksulluktan, işkenceden, ölümden başka hiçbir şey vermediler, veremezler

de. Her seçim öncesi "yoksulluğu bitireceklerini", "işsizliğe son vereceklerini", "adalet sağlayacaklarını", "sağlık sorunlarıyla ilgili" çözüm olacaklarını vaat ediyorlar. Peki ya sonuç: eskisinden daha kötü günler. Çünkü; sorunların kaynağı olanlar sorunları çözemezler.

Çaresiz değiliz!

Evet, çaresiz değiliz. Seçim zamanında bizleri, hatırlayanlar karşısında çaresiz değiliz. Onlardan zalimliklerinin, zulümlerinin, kan emiciliklerinin hesabını sorma gücümüz var.

Korktukları şeyi gerçekleştirelim:

SANDIĞA GİTMEYELİM!

OY KULLANMAYALIM!

Kadının kurtuluşu mecliste değil!

Burjuvazinin gündeminde aylardır süren ve daha devam edecek olan seçim çalışmalarları var. Önümüzdeki dönemde; "emperyalizme kim daha iyi uşaklık edecek" ve karşılığında da verilen kırıntılardan daha fazla pay kapma yarışı var. Bunun için her yol ve yönleme başvuruyorlar. Halkı daha fazla kandırıp oylarını alabilmek için yapılan seçim yatırımları, "darbe geliyor" "demokrasi elden gidiyor", "şeriat geliyor" vb. ifadelerle destekleniyor. Halkın acılarında, felaketler, afetler olduğunda kapısı dahi çalınmazken, şimdi oy dilenmek için egemenlerin hepsinin yürekleri "halk sevgisi" doldu taşı adeta.

Bu oyunların, aldatmacaların, göz boyamaların bir kısmı da yine toplumun en fazla ezilen kesimlerinden olan emekçi ka-

dınlar üzerinden yapılmak isteniyor. Toplumun yarısını oluşturan kadınlar, uyanıp, haklarını arama bilincine varmadan bir dizi aldatmaca ile gözlerini boyamak istiyorlar. Bu aldatmacalardan birisi de "kadının aktif siyasete girmesi", "pozitif ayrımcılık", "daha fazla kadın Meclis'e girsin, kendi sorunlarını çözsün!" gibi söylemlerle yapılmaya çalışılıyor. Oysa kadın sorununu yaratan, kadına horlanmışlığı, aşağılanmayı, ezilmişliği, sömürüyü dayatan kim? Tacizciyi, tecavüzcüyü, töre cinayeti ile kadınların katillerini koruyan, dayacı, şiddeti meşrulaştıran kim? Evet, bunların yapıcısı, yasa koyucusu, uygulayıcısı şimdi sözde kadın hakları savunucusu kesilmiş durumdadır. Tıpkı köylü ve işçi düşmanlarının şimdilerde seçim meydanlarında emekçi dostu kesilmesi gibi!

Maoistler tren garını ele geçirdi!

Hindistan Kominüst Partisi (Maoist) önderliğindeki Maoist gerillalar Batı Hindistan'da bir eylem gerçekleştirerek, bir tren garının denetimini ele geçirdiler ve buradaki görevlileri alıkoydular.

Gerillaların bu eylemi hükümetin **Özel Ekonomik Bölgeler (ÖEB)** kurma planına karşı gerçekleştirdik-

leri söyleniyor. Bu amaçla bir dizi eylem yapıldığı da gelen haberler arasında. Ulaşım yollarını hedef alan ve günlerdir süren eylemlerde ülke genelinde ulaşımı aksamış durumda ve eylemlerin ise giderek şiddetini artırdığı söyleniyor. Ayrıca eylemlerin ülke genelinde olağanüstü bir koordinasyonla gerçekleştirildiği de belirtiliyor. Bu eylemler karşısında panikleyen devlet güçleri yaptıkları açıklamalarda eylemcilerin, Biramdi Garı'nı ele geçirmeden önce patlayıcıyla yolu trafiğe kapadıklarını ve böylece Batı ve Güney Hindistan'a giden bağlantı noktalarını engellediklerini söylüyorlar.

AB-Kriz Zirvesi Brüksel'de toplandı

Üye ülke sayısı 1 Ocak 2007'de 27'ye çıkan, nüfusu ise 490 milyona ulaşan Avrupa Birliği, geçtiğimiz Mart ayında büyük bir coşkuyla 50. kuruluş yılını kutladı. Ancak geçtiğimiz günlerde Brüksel'de gerçekleşen zirvede bu coşkudan eser yoktu. Çünkü AB bileşenlerinin bu zirvedeki tek dertleri, iflas eden AB Anayasası'nı ne yapıp edip kurtarmaktı!

Avrupa'nın tekellerine ait olan bu anayasanın özünü, tüm Avrupa çapında bir gözetim ve polis mekanizması inşa etmek, mültecilik ve göçmenlik yasalarında katı kısıtlamalara gitmek ve ortak bir dış askeri ve dünya politikası belirlemek oluşturuyor.

Avrupa Anayasası'na ilişkin karar, 2005 yılında kitlelerin direnişine çarparak boşa çıktı. Önce Fransa'da, ardından ise Hollanda'da yapılan referandumlarda kitleler anayasaya net bir biçimde "hayır" deyince, diğer ülkelerin hükümetleri artık halka sormaya cesaret bile edemediler. Almanya Başbakanı Merkel şu günlerde "anayasa" yerine "reform anlaşması" terimini kullanarak, esasta Anayasanın

özünü korumaya çalışmakta. AB Parlamentosu'nun kararları ise ileriki süreçte "yasa" değil "yönerge" olarak adlandırılmak isteniyor. Ancak bu da kitleler nezdinde pek kabul görmüyor.

Bunda tabii ki emperyalistler arası ilişkilerin de rolü var. Örneğin- ulus devletler üzerinde her türden devlet baskısını temel olarak reddeden İngiltere'nin, Almanya'nın giderek artan öncü gücü karşı-

sındaki tutumu. Ya da Polonya hükümetinin, daha nüfuzlu olma talebi ve bunu da geliştirmekteki bir ülke olan Polonya'nın, öncelikli bir yatırım alanı ve Rusya'dan önce gelen önemli bir doğu Avrupa ticaret ortağı olmasına karşın, Almanya'nın ihracatının % 62'sinin AB'nin diğer gelişmiş ülkelere gitmesine dayandırması.

Ancak bunlardan daha belirleyici olan, saldırılar karşısında giderek

daha örgütlü bir şekilde gerçekleşen direnişler, özellikle de, bölme çabaları karşısında daha fazla birleşen işçi sınıfının direnişi. 2006 yılının Ocak ayında tüm Avrupa çapında gerçekleşen liman işçilerinin grevi sonucu AB Parlamentosu **AB Liman Hizmetleri** yönergesini geri almak zorunda kalmıştı. Bunu, Bolkstein Yasası'na karşı, Siemens, GM ve Electrolux'da tüm Avrupa çapında gerçekleşen eylemler veya çeşitli ülkelerdeki genel grevler izledi. Tüm bu süre içinde Almanya'da hayata geçirilen ekonomi yasalarının % 80'inin kökeni Brüksel'e dayanmakta ve bugün AB ülkelerinde yaşayan tüm yığınlar bu halk düşmanı yasalarla karşı karşıyalar. **Bu sürecin sonucu olarak, AB'de, serveti 9.4 milyar doların üzerinde olan 2.5 milyon zengine karşılık, 72 milyon insan yoksulluk sınırında, 14 milyon insan ise, düşük ücret aldıkları ve geçici işlerde çalıştıkları için, işleri olsa dahi, resmi olarak yoksul sayılmakta.**

Bunun içindir ki, mücadeleyi sınırlar ötesine taşımak ve devrimcileştirme şu süreçte çok önemlidir.

Katlanarak büyüyen işkence; "TECRİT"

Hapishanelerde tecrit işkencesi sürüyor!

Faşist devlet tarafından 19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirilen ve çok sayıda tutsağın ölmesine ve yaralanmasına neden olan katliamla başlayan F tipi tecrit saldırısı sürüyor. Bu saldırıya karşı devrimci tutsaklarla dayanışmak ve faşist devleti uyararak amacı ile bir basın açıklaması yapıldı.

30 Haziran Cumartesi günü öğlen saatlerinde Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen **DHP, ÖMP, Odak, Partizan, HÖC** ve **ESP** bir basın açıklaması yaptı.

"**Hapishanelerde tecrit işkencesi sürüyor, tecride son!**" pankartının açıldığı basın açıklamasında "**Tecrit işkencedir, tecride son**", "Devrimci irade teslim alınmaz", "**Tretmana ve disiplin cezalarına son**", "Devrimci tut-

saklar onurumuzdur", "**Hasta tutsaklar serbest bırakılsın**" vb. dövizler açılarak sloganlar haykırıldı.

Kitle adına yapılan basın açıklamasında hapishanelerde tecride karşı direnişte 122 insanın yaşamını yitirdiği belirtilerek, son olarak, **Av. Behiç Aşçı** ve diğer iki Ölüm Orucu direnişçisinin sürdürdüğü Ölüm Orucu eyleminin son bulmasına vesile olan Adalet Bakanlığı'nın yayınladığı genelgenin uygulanmadığı vurgulandı. Genelgenin sadece iki hapishanede uygulandığının belirtildiği açıklamada, genelgenin çeşitli gerekçelerle uygulanmamasının hukuksuzluk örneği olduğunun altı çizildi. Açıklamada ayrıca hapishanelerde hasta tutsakların tedavi koşullarının olmadığı ve sevklerin ise keyfi olarak engellendiği belirtilerek, mesane kanseri olan Erol Zavar başta olmak üzere hasta tutsakların serbest bırakılarak tedavilerinin yapılması istendi. (İstanbul)

Cezalarla "tecrit içinde tecrit"...

Bolu F Tipi Hapishanesi'nde tutulan, TKP/ML dava tutsağı Taylan Balatacı, gazetemize gönderdiği faksla yaşadıklarını anlattı.

Balatacı keyfi aramalarla sürekli karşı karşıya bırakıldıklarını, ancak buna sessiz kalmayarak slogan attıkları için, idare tarafından kendilerine soruşturmalar açıldığını belirtiyor. Bu nedenle kendisine iki soruşturma açıldığını, ilk soruşturmadan 1 aylık haberleşme yasağı ve yine bir aylık açık görüş yapmama cezası verildiğini, ikinci soruşturmadan da ilk soruşturmadan verilen cezanın bitiminden sonra ceza verildiğini belirtiyor. Balatacı, birçok tutsağın bu ve buna benzer ceza ve uygulamalara maruz kaldığının altını çiziyor.

Gazetemizin kendilerine verilmesinde sürekli sorunla karşılaştıklarını belirten Balatacı, İşçi-köylü gazetesinin 73. sayısının hapishanelerle ilgili yazılara yer verilen "**Halkın Gündemi**" sayfasının "Hapishanenin güvenliğini tehlikeye sokuyor" gerekçesi ile kesilerek verilmediğini ve ayrıca 71. ve 72. sayıların kendilerine verilmediğini ifade ediyor.

(İstanbul)

**iflçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Seçimler ve kan üzerinden yapılan siyaset...

Özellikle Genelkurmay, hükümet ve CHP'nin başrole soyunduğu ve kitleleri de figüran olarak alanlara dökmeye çalıştığı siyasi bir krizin ardından gelen seçim yarışında son viraja girildi. **Düzen partilerinin düzenledikleri mitinglere kitleler çok fazla rağbet göstermese de liderlerin birbirlerine yönelik "serbest atışları" kimi zaman güldürüyor, kimi zaman burjuva-feodal siyasetin ve birbirlerinin iğrenç yüzünü gösterecek kendilerini ve sistemi teşhir ediyor.**

TC tarihi boyunca halk kitleleri, iç ve dış düşman masallarıyla uyutulmaya çalışılırken, diğer yandan faşist diktatörlüğün tüm "gerekleri" yine bu düşman ve korku sendromu üzerinden yerine getirilmiştir. **Bugün de bu "gelenekten" kopulmamış, sözde yeni, ama gerçekte Osmanlı'dan alınan mirasın argümanları kullanılmaya devam edilmiştir.** Ülkemizi ele geçirme amacındaki Yunan'dan, iç düşmanlarımız Ermenilere bir dizi düşman "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" denklemiyle sıralanır. Son yıllarda yapılan siyasetten, ekonomik programlara ve çıkartılan yasalara kadar tüm meseleler ise (efendisi ABD'nin izinde) "terörle mücadele" eksenine dayandırılıyor.

Emperyalistlerin ideolojik laboratuvarlarında hazırlanan ve tüm sömürücü düzen sahiplerinin kendilerine uyarladıkları "terörle mücadele" formülasyonu, bu seçimin de temel eksenlerinden biri olmuş durumda. Ağzı olanın ve karşısında dinleyici bulanın ilk cümlesi "terörle mücadele"...

Bu eksenin başköşesinde hiç kuşkusuz Kürt meselesi ve mücadelesi ile buna bağlı olarak A. Öcalan'ın "idam"ı duruyor. Kimisi gerillayı düz ovaya çağırırken, en açıktan faşizmin sözcülerinden kimisi düz ovalara da, teröre yağdırdığı lanetleri yağdırıyor. Sonra Erzurum'da yaptığı seçim mitinginde halkın üzerine (şaşkın bakışlar altında) ip fırlatılıyor ve "Oğluna gemi alacak kadar paran var, (Öcalan'ı) asacak kadar ip mi bulamıyorsun? Al bu ipi; ben veriyorum, al as..." diyor. Mesele sadece MHP'nin kafatasçı, ırkçı ideolojisi mi? Tabi ki değil! AKP'den Abdullah Gül ve Erdoğan'dan yanıt gelmekte gecikmiyor: Abdullah Gül, Kayseri'de düzenlediği basın toplantısında Bahçeli'ye "Mahkeme kararını verdiğinde Türkiye'de ip yok muydu?" diye soruyor; Erdoğan da Bahçeli'ye Mersin'den yanıt veriyor: "Senin döneminde idam da serbestti, madem o kadar mahirdin sen niye asmadın?" DP de celtik tartışmasına şimdiki DP milletvekili aday eski MHP'li Bakan Eniz Öksüz vasıtasıyla katılıyor: "Bebek katili Apo'yu asmadın, millete verdiğin hiçbir sözü yerine getirmedin." Dedik ya, birbirleri için söyledikleri kirli çamaşırlarını da ortaya döküyor diye; Erdoğan da böyle söylüyor ve ip tartışmasına "zekice" başka bir boyut daha getiriyordu. MHP'nin iktidara gelme şansı olmadığını savunan Erdoğan, "Onun için de ip atmak, ip atlamakla meşgul. Fakat bilmiyorlar ki 22 Temmuz'da millet kendilerine öyle bir ip verecek ki bu ip onların kirli çamaşırlarını milletimizin temizleyip kuruttuğu ip olacak" diye konuştu. Son olarak Baykal ise gayet "mütevazı" bir halle "Terör konusunun idam tartışmasına indirgenmesi çok yanlış" diyerek, sözde siyasetin nasıl yapılacağını gösteriyor, ya-

ni idam cezası doğru ama "terörle mücadeleyi" engellemek tek başına böyle mümkün olmaz!!!

Kısacası faşist burjuva-feodal partilerin istisnasız hepsi bu soytarlığa soyunuyor ve tüm bu atışmaların özünde "ben daha çok kan dökerim", "Kürt ulusu başta olmak üzere tüm halkı en iyi ben katlederim", "ben ezerim" vb. vaatler vardır. Evet, tüm bu atışmaların temelinde bu vaatler vardır ve bu ekseninde bizlerden oy istenmektedir. Burjuva-feodal siyaset tam da kendine yaraşır bir şekilde kan üzerinden yapılmaktadır.

Genelkurmay, kan siyasetinin odağında

Kürt Ulusal Hareketinin özellikle son aylarda tırmandırdığı eylemsellikleri sonucu askeri ve siyasi olarak yaşanan tıkanmalar TC devletini hem bir açmazda sürüklemiş hem de başta Irak Kürdistanı'na saldırı/operasyon olmak üzere halka yönelik bir dizi önlem gündeme getirilmiştir. Seçim malzemesi haline getirilen ve başta CHP olmak üzere, Genelkurmay'la çelişki halinde olan AKP dahil tüm partiler "sınır öte-

si hareket" meselesinde ortak bir şekilde hareket etmektedirler. Buradaki tek sorun efendileri ABD'nin onayını alamamış olmalarıdır. Bu nedenle topu sürekli birbirlerine atıp, "gol atmaktan" ise ısrarla kaçınmaktadırlar. Çünkü ABD emperyalizminin hışmına uğramak ve aşağı edilmemek işten bile değildir böyle bir hareket sonrası. Bu nedenle Genelkurmay Başkanı Y. Büyükanıt ısrarla "K. Irak'a girmeliyiz" derken, ancak somut bir adım atmazken, Başbakan R. Tayyip Erdoğan ise "askerden böyle bir talep gelmedi" demektedir.

Irak Kürdistanı'na yönelik bir saldırıyı ABD'ye rağmen ve (ABD'nin işgali altında olduğu için de) ABD'ye karşı yapmak uşakların davranış biçimi değildir kuşkusuz. Ancak ABD'nin açık ya da gizli olası bir izni koşullarında bu bölgeye girmek mümkündür onlar için. Zira bu konuda da halkın ABD karşıtı duygularını kullanarak izin meselesi açıktan ifade edilmeyecektir pek tabi ki. Bu yüzden Abdullah Gül "kimsenin iznini almamız söz konusu değil" diyerek "yiğitlik" yapmaktadır. Nitekim, ABD'nin emrindeki, NATO üyesi Türk ordusu

da bu düzenin önemli bir parçası olarak emperyalizme bağımlıdır ve emir komuta zincirinin en üst halkasında ABD emperyalizmi yer almaktadır.

Daha önce onlarca kez girdikleri Irak Kürdistanı'nda PKK ile baş edemeyen TC devleti ve ordusu, bu kez de meseleyi kendi lehlerine halledemeyeceklerini bildikleri için temkinli davranıyor ve bunu da Büyükanıt şu sözlerle ifade ediyor: "Şunu biz iddia edemeyiz, Kuzey Irak'a girip PKK'yi bitiririz diyemezsiniz. Ama ne yaparsınız? Bundan önce yaptığımız gibi darbe vurursunuz. Bu da çok büyük fayda sağlar."

Bundan önce yaptıkları gibi dağları taşları bombalayıp geri döneceklerdir yani. Ancak bundan önceki zamanlardaki bir Irak Kürdistanı yoktur artık. Yani devletleşme yönünde adımlarını hızlandıran, ABD'nin komutası ve kuklalığında bir Kürt devletine karşı harekatta bulunmak bundan öncekiler gibi kolay değildir egemenler açısından.

Hedef tüm halk...

Özellikle ulusal hareketin mücadelesinin yükseldiği yıllardan itibaren silahlı mücadelenin halkla bir bağının olmadığını, halkın onlardan nefret ettiğini savunan egemenler, bugün Büyükanıt'ın açıklamalarıyla bunun hiç de böyle olmadığını itiraf etmektedir. Bugüne kadar tersini savunsalar da gerillayla bağlarını kesmek, gerillayı yok etmek amacıyla içinde buldukları de-

Düzen partilerinin düzenledikleri mitinglere kitleler çok fazla rağbet göstermese de liderlerin birbirlerine yönelik "serbest atışları" kimi zaman güldürüyor, kimi zaman burjuva-feodal siyasetin ve birbirlerinin iğrenç yüzünü göstererek kendilerini ve sistemi teşhir ediyor.

nizi kurutmak hedefiyle hareket eden egemenler ve onların ordusu TSK, köyleri yakıp boşaltmaktan, faili meçhul cinayetlere, onlarca çeşit zulüm politikasını T. Kürdistanı'nda yaşama geçirmiştir. Bugün de üstelik bu kez açıktan savunarak aynı politikaları artırarak devam ettireceğini açıklamaktadır. Y. Büyükanıt Eğirdir Dağ Komando Okulu ve Eğitim Merkezi Komutanlığı'nda gazetecilerin sorularına verdiği yanıtlarda: "Genel kabul görmüş teorik bir kıyaslama var. Bir teröristin dağda gezebilmesi için aşağıda 10 tane işbirlikçisi vardır. Biz bunlara işbirlikçi diyoruz. Hatta şunu bile diyebiliriz, terörde başarıya ulaşmaya engel olan en önemli faktör işbirlikçilerdir. Bu işbirlikçiler genellikle yerleşim yerindedir. Köyde olduğu gibi şehirde de var. Bu işbirlikçilerin tesirsiz hale getirilmesi lazım. Mücadelede önce işbirlikçiler etkisiz hale getirilmelidir." Gerillanın yoğun olduğu bölgelerden, bölge halkından kendine işbirlikçi, hain unsurlardan oluşmuş bir ağ yaratma çabası hiçbir dönem tam olarak başarı sağlamayan TSK'nın gerillaya yardım eden, onlara destek veren halkı "işbirlikçi" olarak tanımlayarak onları tesirsiz hale getirmekten bahsetmektedir. Köyün imamından, muhtarına kadar geniş bir yelpaze çizen Büyükanıt, "terörde başarıya ulaşmaya

engel olan en önemli faktör"ün "işbirlikçiler" olduğunu söyleyerek direkt hedef gösteriyor: "Bir köyün muhtarı, bir köyün imamı köyde yaşıyor, gidip patlayıcı yerleştiriyorsa terörle nasıl mücadele edeceksiniz? Bunlar olan olaylardır." Bugüne kadar gerillaya ve ona destek veren halka yönelik girişilen tüm imha politikalarında denenmiş yöntemlerin yeniden yaşama geçirileceğinin işareti olan bu önlemlerdeki tek fark gübredeki azot miktarının düşürülerek, bomba yapımında kullanılmasını engellemek ol- sa gerek.

Basına andıç, demokratik kurumlara uyarı...

Silahlı mücadeleye karşı tek başına silahlı mücadele edemeyeceğini yeni keşfetmişesine Büyükanıt, basına da bu toplantı vesilesiyle yüklenirken şunları söylüyor: "Bazen bilmeden teknik hatalar yapılabiliyor. Büyük siyah puntolarla 'beş asker şehit' diye yazılıyor. Haberin dibinde de sekiz teröristin de öldürüldüğü yazıyor. Haberin verilmiş şekli önemli. Bizdeki çok önemli bir kitleyi 'mandallı gazete okuyucuları' olarak tanımlıyorum. Bunlar sadece başlığı okur. Onları da düşünmek lazım". Böylece silahlı mücadeleye karşı basını bir kez daha "andıçlıyordu".

Bunun yanı sıra Büyükanıt, 3 Temmuz günü Antalya'da katıldığı bir seminerde yaptığı konuşmada ise sınırötesi operasyona karşı çıkan ülkeleri eleştirerek dış desteğin kesilmesinin önemini vurguladı ve demokratik kurumları hedef göstererek uyarıyı tamamladı. "Maalesef teröristlerin haklarını savunan pek çok hükümet dışı organizasyon bulunmaktadır."

"Sivil toplumdaki destek isteyen Büyükanıt, bu açıklamasıyla Kürt-Türk düşmanlığı üzerinden linç siyaseti yapmaya devam etti. "Halkların kardeşliği" temelinde karşı konulması gereken bu süreçte Kürt emekçilerine yönelik saldırıların bir bütün olarak karşısında durmak her zamankinden daha önemlidir. Genelkurmay'ın refleks eylem çağrısında bulunmasına karşın (her ne kadar sıcaklar bahane edilse de) halkın bu eylemlere Cumhuriyet mitinglerine gösterdiği ilgiyi göstermemiş olması kitlelerin ruh hali ve de yönelimi konusunda önemli bir veri olarak alınmalıdır.

Orduyu profesyonelleştirerek halka karşı yapısını pekiştirecek olan egemenler, önümüzdeki süreçte işini daha iyi yapmak için daha fazla yetki istemektedir. Özellikle T. Kürdistanı'nda sınırsız yetki ve hareket serbestliği ile hareket eden Ordunun, daha fazla yetki istemi daha fazla katliam, daha fazla baskı olarak okunmalıdır.

Sonuç olarak; Genelkurmay, devletin sadece bir parçasıdır. Ancak bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde çok daha önemli yerini korumaktadır. Bu nedenle Genelkurmay'ın yaptığı her açıklama ülke gündemini bir anda değiştirebilmekte, kitleler ve tüm burjuva politikalar üzerinde etkili olabilmektedir. Genelkurmay'ın açıklamaları ve çizdiği politik yönelim, iktidar mücadelesinin ve devlete karşı savaşımın önemli bir parçası olarak ele alınarak mücadele yürütülmelidir. Ordunun halkın ordusu olmadığı, burjuva-feodal düzenin yani bizleri ezen, sömüren, emeğimizi-alınlarımızı gasp eden, bizleri katleden düzenin koruyucusu olduğunu anlamak/anlatmak gerekmektedir.

Petkim'e sahip çık

yor" gerekçesiyle satan egemenler, Petkim için böyle bir gerekçe bile ileri sürmediler, süremediler.

Petkim, 1962 yılında Beş Yıllık Kalkınma Planı çerçevesinde 1965 yılında TPAO öncülüğünde kuruldu. 5 ayrı kompleksinde üretim yaparken üçüncü beş yıllık kalkınma planı kapsamında Aliğa'da ikinci bir tesis kuruldu.

Petkim'in satılması ile birlikte petrokimya ürünlerinde dışa bağımlılığı giderek artacak olan Türkiye, bu ihtiyacını karşılamak için ithalata yönelecek. 1990'lı yıllardan itibaren kurulan hükümetler tarafından kaynak aktarımı yapılmayan ve yeni tesisler kurulmayan, geliştirilmeyen Petkim, buna rağmen büyük kâr getiren çok önemli stratejik bir kuruluş. Özelleştirme politikaları ile emekçilerin geleceğini emperyalistlere havale eden egemenler Petkim'in talan edilmesiyle birlikte ülkemizi satılığa çıkarıyor.

Özelleştirme İdaresi Başkanlığı tarafından ihaleye çıkarılan Petkim'in yüzde 51'i 2 milyar 50 milyon dolara **Trans Central Asia Petrochemical Holding Ortak Girişimi Grubuna** 'satıldı.' Petkim'in bundan sonra nasıl kullanılacağına dair herhangi bir bilgi ise yok.

Petkim'in peşkeş çekilmesi Petrol-İş üyesi işçilerin yaptıkları eylemlerle protesto edildi. Satışın gerçekleştirildiği saatlerde eylem yapan işçiler "Petkim'e sahip çık" çağrısı yaptı.

İhalenin yapıldığı saatlerde Petkim Aliğa kompleksi önünde bir araya gelen işçiler "Neden satıyorsunuz?" diye sordu.

İhalenin gerçekleştiği Swiss Otel önünde toplanan işçiler de "**Memleketi babalar gibi satanlara cevabımız 22 Temmuz'da sandıkta**" pankartı açarak eylem yaptı. "**Petkim özelleştirilemez**", "**Tayyip alana Unakıtan bedava**" sloganlarının atıldığı eylemde, işçiler emek karşıtı politikalarından dolayı AKP'ye oy vermeyeceklerini, bu politikaları uygulayan diğer partilere de aynı tutumu sergileyeceklerini söylediler. "**Petkim'e sahip çık**" dövizler ve "**Petkim'i satmayalım, yenilerini kurulum**" yazılı önlüklerle eylem yapan işçiler alkış ve zılgıtlarla talanı protesto etti.

Konuya ilişkin yapılan eylemlerde konuşan Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın Petkim'in en az 6 milyar dolar değerinde olduğunu söyleyerek devrin gerçekleşmesi için iki dava açtıklarını söyledi. (İstanbul)

Yaptığı özelleştirmelerle emperyalist tekelere ülkemizin kaynaklarını peşkeş çeken AKP hükümeti, seçimlere 15 gün kala Ortadoğu'nun en büyük petro-kimya devlerinden Petkim'i 'sattı'.

Egemen sınıfların talimatıyla Tüpraş, Türk Telekom, Petkim gibi kuruluşları satılığa çıkararak AKP hükümeti, seçimler öncesi son bir hamleyle Petkim'i de özelleştirdi. Uzun bir süredir özelleştirme tartışmaları yapılan Petkim, parça parça özelleştirilerek bugüne gelindi.

Petkim'de örgütlü bulunan Petrol-İş Sendikasının özelleştirmeye karşı yürüttüğü

mücadele ile sık sık gündeme gelen Petkim, neredeyse yok pahasına elden çıkarıldı.

Petrol-İş önderliğinde işçilerin yaptığı kitlesel eylemlerle özelleştirme politikalarından daha fazla haberdar olan kamuoyunun tepkisinin ve ilgisinin en az olduğu seçim sürecinin seçilmesi dikkat çekici.

Ülke ekonomisine sağladığı faydalar ve ürettiği ürünlerle birlikte dev bir kompleks olan ve kendi gücüne dayanarak yıllardır kâr eden Petkim çok düşük bir fiyata satıldı. Pek çok KİT'i bilinçli bir şekilde yatırım yapılmayarak atıl hale getiren ardından "zarar edi-

Emekçinin Gündemi

DİSK; "Solcu" CHP'ye oy verin!

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Genel Başkanı Süleyman Çelebi, "**emekten yana**" politikaları programına alan CHP'ye oy verilmesi çağrısı yaptı. CHP'nin emekçilerin taleplerine seçim bildirgelerinde yer verdiğini söyleyen Çelebi, CHP'de önceliğin "emek" olduğunu iddia etti.

1 Mayıs 2007'de yaşanan saldırıları hatırlatarak AKP'ye "yüklenen" Çelebi, demokrasi sınavında CHP dışındaki tüm partilerin sınıfta kaldığı yorumunu yaptı.

AKP ile CHP'nin seçim programlarını karşılaştırarak AKP'nin iki CHP'nin ise emekten yana dokuz maddeyi gündemine aldığını kamuoyuna açıklayan Çelebi, anlaşılan önümüzdeki seçimlerde CHP milletvekilliğine hazırlanıyor.

"**Stratejik KİT'ler kamuda kalsın**", "Eğitim ve sağlığın bütçedeki yeri arttırılsın", "**Kıdem tazminatına dokunulmasın**", "Grev yasaları kalsın", "**Memura grev hakkı verilsin**", "Sosyal güvenlik reformunda uzlaşma sağlansın" gibi maddeleri seçim bildirgesine koyan CHP, böylelikle "emek"ten, demokrasiden ve işçi sınıfından yana bir tutum takınmış oluyor! Çelebi de ortaya çıkan bu tabloyu işçilere emekçilere pazarlıyor.

Elbette bu işin içinde yalnız da değil. Türk-İş'le birlikte CHP'yi adres gösteren DİSK kutsal görevlerini de yerine getirmiş oluyor.

Devrimciliği kâğıt üzerinde adında kalan DİSK, son olarak 1 Mayıs'taki tutumu ile işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarları için ne kadar mücadele ettiğini de göstermişti. İşyerlerinde, fabrikalarda herhangi bir çalışma yapmadan DİSK, "**militan**" bir çıkışı yaparak 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak istediklerini açıklamıştı. Beşiktaş'ta toplanacaklarını duyurarak Kazancı Yokuşu'nda "geniş güvenlik" önlemleri altında Taksim'e çıkmışlardı. Devrimciler, ilericiler demokratlar Beşiktaş'ta polis vahşi saldırısına maruz kalırken, Çelebi ve ekibi Taksim'i "kazanmıştı". İşçi sınıfından kopuk, popülist söylemlerle kitlelerin ileri duygularına hitap ederek bunu kullanan ve bunun üzerinden prim yapmanın hesaplarını yapan DİSK, şimdi de işçi sınıfı ve emekçilerin düşmanı CHP'yi aklamayı kendine görev sayıyor.

1966 yılında gerçekleşen Paşabahçe Grevi ile kuruluş sürecine giren DİSK, o dönemde Türk-İş'in grevi desteklemesi üzerine yürütülen tartışmaların sonucunda Kristal-İş, Maden-İş, Lastik-İş, Petrol-İş ve Gıda-İş'in biraraya gelmesi ile

kurulmuştur. Türk-İş'in icazetçi işbirlikçi çizgisine karşı militan bir çıkışı ifade eden ve önemli bir kesimi etkileyerek önderlik eden DİSK, bu açıklamaları ile bu çizgisinden ne kadar uzaklaştığını da göstermektedir.

İşçi sınıfının, ülkenin gündemini sarsan pek çok eylemine önderlik eden DİSK özellikle '80 sonrasında önemli bir değişim yaşayarak AB'den medet uman, CHP'ye milletvekili yetiştiren bir kurum haline gelmiştir.

Sınıfın çıkarlarını savunan, yaşam koşullarının düzeltilmesi için mücadele eden sendikaların sermayenin, egemenlerin partileri ile yan yana gelmesi büyük bir çelişkidir. 2002 rakamlarına göre Türkiye çapında sigortalı işçi sayısı 5 milyon 223 bin 283'e düşmüş iken DİSK'in yapması gereken bunun nedenlerine inmek ve bunu tersine çevirmek için politika üretmektir. **Son yıllarda büyük bir süratle özelleştirmeler yaşanırken DİSK bunların büyük bir çoğunluğuna karşı sessiz kalmıştır.** Özelleştirilen 188 kuruluşun % 45'inin kapisına kilit vurulurken DİSK bu sürece yönelik etkili bir müdahalede bulunmamıştır.

SEKA, Kuşadası ve Çeşme Limanı, POAŞ, TEKEL'in İçki Fabrikaları ve TÜGSAŞ'ı satılırken POAŞ, TEKEL ve daha bir dizi kuruluş özelleştirme adına peşkeş çekilirken DİSK tüm bunları görmezden gelmiştir.

"**Emekten yana politikalar üretin**" CHP, acaba Türk Telekom'un, Tüpraş'ın, Petkim'in talan edilmesine karşı ne yapmıştır? Ülkemizi yağmalayan yasaların

altına imza atmamış mıdır? Kölelik yasasına karşı CHP işçiler için ne yapmıştır? TEKEL özelleştirilirken işçilerin haklarını, yaktıkları ateşi görmüş müdür?

Ordu'da, Manisa'da yüz binlerce köylü feryat ederken ülkeyi yöneten Meclis'teki CHP bu yıkıma neden engel olamamıştır? Şişecam grevi yasaklanırken, işçiler SEKA'yı işgal ederken, hastaneler özelleştirilerek sağlık emekçileri kapı önüne koyulurken CHP emekten yana ne yapmıştır?

CHP emekten yana söylemleri seçim bildirgesine koymakta ve bu taleplere en fazla kendisi ihanet etmektedir. CHP için şaşılacak bir durumda değildir! Dikkat çekilmesi gereken DİSK'in bu sahtekârlığa işçileri emekçileri alet etmeye çalışması, işçilerin düşmanı CHP'yi aklamaya çalışmasıdır.

İşçi sınıfının içinde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ajanlığını yapan ve DİSK ve Türk-İş'in yönetimlerine çöreklenen bu anlayışlar mutlaka yerle edilmedir. İşçi sınıfı, ezilen sömürülen milyonlar seçim aldatmacasına ve bu çağrılara karşı sesini yükseltmeli ve hesap sormalıdır! Çıkardıkları yasalarla işçilere emekçilere yaşamı zindan eden düzen partilerinin seçim oyununa alet olunmalıdır. Sınıf örgütleri olan sendikaların görevi işçileri düzenin ideolojisine karşı bilinçlendirmek, hak ve özgürlükleri için mücadeleye sevk etmek olmalıdır. Bunu yapmayan sendikaların çağrılarında işçiler kulak vermemelidir. İşçi sınıfı sermayeyi ve düzeni aklamının adı olan seçim, sandık aldatmacasına alet olmamalıdır.

1 No'lu Şube seçimleri yapıldı

Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 No'lu Şube'nin 17 Haziran Pazar günü Kadıköy Aktaş Düğün Salonu'nda yapılan kongresinde seçimi kazanarak, Şube Başkanlığına gelen Şahan İlseven ve Şube Sekreteri Kemal İkisivri ile yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

Oldukça çekişmeli geçen seçimlere 162 delegenin 161'i katılmış ve Şahan İlseven'in listesi 75'e karşı 85 oyla seçimi yönetimi almıştı.

Kongre seçimlerine ilişkin yaptığımız haber geçtiğimiz sayımızda teknik bir eksiklikten dolayı gazetemizde yayınlanamamıştır. Gerek kongre haberini gerekse yeni yönetimle yaptığımız görüşmeyi gecikmeli de olsa yayınlıyor ve bu gecikmeden dolayı okurlarımızdan özür diliyoruz.

- Kısaca Kongreyi ve yeni yönetim olarak şubenizde gördüğünüz sorunları değerlendirir misiniz?

Şahan İlseven: Kongrenin genel olarak demokratik bir ortamda geçtiğini söyleyebilirim. Biz ekip olarak üzerimize düşen görevin bilincindeyiz. Taşeronlaştırma ve özelleştirme saldırılarına karşı işçi sınıfını örgütlemek için, sosyal ve kültürel faaliyetler yürüterek, sınıf sendikacılığı anlayışı ile hareket etmeye çalışacağız. **Genel olarak**

sınıfa yönelik, özel olarak da temsilcilerimize yönelik baskılar var. Sağlam bir anlayışla, hep beraber hareket edersek kazanımlar elde edebileceğimizi biliyoruz.

Önümüzdeki süreçte, kadın komisyonlarında çalışacak kadın arkadaşlarımız var. Onlar çalışan kadın işçileri örgütlenme noktasında çalışmalar yapacaklar. Arkadaşlarımızın 1 Mayıs gibi takvimsel günlerin yanında, diğer toplumsal gelişmelere de katılım

sağlayacak ve örgütlenecek nitelikte olduğunu biliyoruz, önümüzdeki süreçte de böyle olacağından şüphemiz yok. Zor bir görev aldığımızı biliyoruz, seçilmeden önce de belirttiğimiz gibi, vaatlerle gelmedik, ancak ağırlık vereceğimiz şey örgütlenme olacaktır. Sadece ekonomik değil, demokratik hakların elde tutulması ve geliştirilmesi yönünde çalışmalarımız olacak, bunun için bölge ve genel merkezimizi de harekete geçireceğiz.

- Şubeniz özgülünde yaşadığınız sorunlar nelerdir?

- Dünyadada ve ülkemizde, şubemizde de sendikal hareketin durumunun iyi olduğu söylenemez. Sendikalar, militan, devrimci düşüncelerdeki kadrolarını oluşturmalıdır, kadroların yetiştirilmesi, bir iki kişinin

alacağı tutumla mümkün değildir. Bu yüzden yerine kadro yetiştirmek, bu nitelikteki insanlar için büyük önemdedir. DİSK'i özlemle baktığımız yerlere getirebiliriz.

- Uzun bir süreç başlamış oldu seçimlerle birlikte. Nelere ağırlık vereceksiniz programınızda?

- Bizim bundan sonraki sendikal çalışmalarımızda önümüze koyduğumuz programlarımızda, sadece sınıfsal bilinç değil, aynı zamanda kültürel, ahlaki vb. konularda da eğitim vermeyi düşünüyoruz, çünkü işçi sınıfı gerçekten çok örgütsüz durumda. Burjuvazinin, kültürel yozlaşma baskılarından hemen hemen etkilenmeyen yer yok. Çalışılan yerlerde, işçi sağlığı, iş güvenliği gibi konuların aşılmasında da faydalı olacağını düşünüyoruz. Eğitim çalışmaları, kadrolar üzerinden verilmeye çalışılacak, işçi sağlığı, iş güvenliği ve bunun yanında sosyal aktivitelere ağırlık vereceğiz. Sosyal aktivitelerin önemli bir yerde olduğunu düşünüyoruz, arkadaşlarımızla birlikte ortak kararlar vererek bunu yapmaya çalışacağız.

Önümüzde birde genel seçim süreci var. Ankara'da 13-14'ünde Başkanlar Kurulu var, burada seçimlerle ilgili de bir karar çıkacak. Bizi de zaman zaman siyasi partiler ziyaret ediyorlar, kendilerinin bize yakın olduklarını söyleyerek. Biz işçi ve emekçilerin haklarını kim savunursa onun yanında yer alırız, ancak bugün açısından bu gibi partileri görmek mümkün değil.

“Sınıf sendikacılığı yapacağız!”

- Kısaca Kongreyi ve yeni yönetim olarak şubenizde gördüğünüz sorunları değerlendirir misiniz?

Kemal İkisivri: İlk olarak belirtmek isterim ki, gerek dünyada gerekse ülkemizdeki sendikal durumun kötü gidişatta olduğu bir dönemde bizim şube kongresi yapmamız, bulunduğu bölge açısından ileri bir yerdedir. Seçimlerde çok rastlanmayan bir şekilde bir başkan adayı enflasyonu yaşandı, ben

dâhil 13-14 tane aday vardı. Ne için neye aday oluşunu bilmeyen adaylar da vardı. Rant kapısı olarak görenler vardı. Kazananın işçi sınıfı olması için birlikte çalışacağız.

Şimdi kulaklara demode gibi gelmeye başladı belki de ama, bizde ille de sınıf sendikacılığı yapmayı düşünüyoruz diyoruz. Gerek konfederasyon olarak, gerekse de şube olarak bu kötü gidişata karşı, yeni örgütlenme taktikleri üretmeliyiz.

- Sizce bugün, sıralama yapmak mümkün olsa, örgütlenmenin önündeki en büyük sorun nedir?

- Bugün en büyük sorun, bu ülkede neo-liberal politikaların uygulanmasıdır. Sürecin uluslararası sermayenin lehine şekillendirilmesi söz konusu, yeni ticari alanlar açmak için insani hak olan alanların dahi pazar alanı olarak açılması söz konusu. Bizim gibi gelişmekte olan ya da gelişmemiş ülkelerde, bu yasaları iliklerimize kadar hissediyoruz. Bizim açımızdan söylemek gerekirse, belediyelerin varlık nedeni ortadan kalkmak üzere. Örnek vermek gerekirse, biz dava açtık, Yargıtay, 'temizlik işleri belediyelerin asli görevidir' diye karar verdi. Ama Türkiye genelindeki belediyelerin temizlik işlerinin % 90'ı özel şirketlerde, ya Yargıtay'ın söylediği doğru değil ya da belediyelerde suç işleniyor.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Yeni örgütlenme taktikleri bulmak şart. Emek sermaye çelişkisi gittikçe keskinleşiyor, sömürü derinleşiyor/vahşileşiyor. Bu ülkede kapkaç olayları şiddet olarak bu kadar artmışsa bunun altında bir neden aramak gerekir, bence en büyük neden milli gelirin adaletsiz dağılımıdır. Çünkü düzenli bir geliri olmayan insanların buralara başvurmaları doğal bir reaksiyondur. Devletin kendi resmi kurumları açıklıyorlar, açlık sınırı 900 Lira, yoksulluk sınırı 2200 Lira diye. Asgari ücret de 420 YTL oluyorsa, insanlar ihtiyaçlarını karşılamak için bir şeyler yapacaklar demektir. **(Kartal)**

Tersanelerde bildik manzara, bildik bir şekilde burjuva medyanın gündemine girmeden devam ediyor. **Tersane işçileri, onları görmek/göstermek istemeyen sermayenin kör karanlığı içinde ölmeye devam ediyorlar.** Öldüğünde cesedi aylar sonra bulunan, kimi zaman öldüğünden bile kimsenin haberi olmayan, modern icatlar üreten ama ilkel koşullarda çalışan, sermayenin daha fazla kâr hırsı kadar gözlerden uzak, insanlık onurunun hiçe sayılması kadar göz kapaklarımızın yakın. Ama inadına üreten, inadına ölümlerden dirilen, mezar edilen tersanelerin cehenneminde patronları yakacak olan, onlar; Tersane işçileri!

28 Haziran Perşembe günü Limter-İş Sendikası üyeleri, Tuzla Tersaneler Bölgesi'nde bulunan **Çelik Tekne Tersanesi'nde**, 26 Haziran günü elektrik

Çelik Tekne Tersanesi'nde iş cinayeti!

çarpması sonucu iş cinayetinde hayatını kaybeden **Yılmaz Aslan** adlı işçi için eylem yaptı. Tuzla Gemi Tersanesi önünde toplanan Limter-İş Sendikası'na üye işçiler, Yılmaz Aslan adlı işçinin 'iş cinayetine' kurban gittiğini belirterek, Çelik Tekne Tersanesi'ne yürüdü. Tersane önüne gelen işçiler burada basın açıklaması yaparak patronları protesto etti. İşçiler adına açıklamayı okuyan Limter-İş Sendikası Genel Başkanı **Cem Dinç**, Çelik Tekne Tersanesi'nde **Ergin Gemi** taşeron firmasında kaynakçı olarak çalışan 27

yaşındaki Yılmaz Aslan'ın elektrik çarpması sonucu hayatını kaybettiğini belirterek, **“Kaynakçı olarak çalışan Yılmaz'a elektrik işi yaptırılması keyfilik boyutlarını tüm çıplaklığı ile gözler önüne seriyor. Hava sıcaklıklarının 50 dereceyi geçtiğini bile bile işçileri köle gibi çalıştıran Çelik Tekne patronu bu ölümden sorumludur”** dedi.

Tersanelerde yüzlerce kişinin patronun kâr hırsından dolayı birer birer hayatını kaybettiğini, iş emniyeti alınmayarak

işçilerin hayatının tehlikeye atıldığını söyleyen Dinç, “yapılan onca eylem, etkinlik ve verilen dilekçelere rağmen görmedim, duymadım, bilmiyorum diyenlerin, tersanelerde gemi indirilirken, kurdele keserek, şampanya patlatmasını, tersanelerde patronların cebine kaç milyon dolar girdiğini çok iyi biliyoruz” diye konuştu.

Dinç, ölümlerin durdurulması, sorumluların yargılanması, günde 7, haftada 35 saat tam ücret karşılığı çalışma hakkı tanınması, sıcak ve soğuk havalarda ücretli izin hakkı taleplerini sıralayarak konuşmasını bitirdi.

Eylem sırasında **“İşçiler birleşin, ölümleri durdurun”** vb. sloganlar atılırken, Deri İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı **Binali Tay** ve Şube Sekreteri **Haydar Canpolat** da destek verdi.

(Kartal)

Tarımdaki tasfiye ve saldırılara karşı boykota!

Ege'nin üzüm bağlarında, Akdeniz'in portakal ağaçlarında, İç Anadolu'nun buğday tarlalarında, Karadeniz'in fındık ve çay bahçelerinde, Doğu Anadolu'nun büyük meralarında yaylardaki çobanlarımız, Güneydoğu'nun pamuk tarlalarındaki tüm köylüler olarak tarımın tasfiyesine karşı seçimi boykot edelim!

doğum yapacak yada hasta olan halkımızın günlerce yollarda kalması, en geri salgın hastalıkların yani artık hiçbir yerde görünmeyen hastalıkların köylerde görülmesi yaşanan sorunlardan sadece bazılarıdır.

Köylünün bu kadar sorunu sadece 1 YTL' den aşağıya olacak mazot desteğiyle mi bitecek? Evet bu da ciddi bir sorun ama, bu çözümü getirebilecek mi?

Peki, pancar kotası, buğday, çay ve fındık alım fiyatları, sütteki kotalar, hayvancılıktaki sorunlar, bunlar ne olacak?

Bugün köylü mitinglerinde hükümet hep seçim sandığına çağırıldı ve **Manisa**'da Ordu'da, **Rize**'de yapılan mitinglerde köylüler sorunlarını ortaya koydu ve **"seçimde görüşeceğiz"** dedi. Seçimler yaklaştı, vaatler de... O zaman bir hatırlayalım.

Meclis'te ne zaman bizim gönderdiğimiz kişiler köylünün sorununu iletmek için o kürsüleri kullandı? Ne zaman alım fiyatları çok düşük diye bir tartışma oldu? Unutmamalıyız ki, bu Meclis **Tohumculuk Yasası**'nı çıkartmak için kürsüsünü kullandı. CARGİLL ve diğer büyük tarım ve tohumculuk şirketleri için kullandı.

Ve bugün bu insanlar gelip bizlerden, köylülerimizden oy istiyorlar. Peki, sürekli değişen hükümetlerle beraber köylüye savrulan hangi vaatler yerine getirildi? Hangi yasa köylü için çıkarıldı? Açık ki hiçbirisi.

İşte tüm bu sorunlar gündemdeyken bu saldırılara karşı seçim sandığına çağırıldığımız partilerin bizi hep unuttuğunu hatırlayalım ve biz de seçime gitmeyerek onları unutalım. Pancarda uygulanan kotaya karşı, sübvansiyonları kaldırılana karşı, tarımda özelleştirmeye artırırlara karşı, köyünde hastane olmadığından doğumda ölen çocuk ve analarımız için boykota gidelim. Artık bu sistemin hükümetlerle değişmeyeceğini göstermek için, ne büyükler gider nicesi gelir yine ezilen biz olduğumuz için, biz milletin efendisi olduğumuz için seçimleri boykot vakti gelmiştir.

Ege'nin üzüm bağlarında, Akdeniz'in portakal ağaçlarında, İç Anadolu'nun buğday tarlalarında, Karadeniz'in fındık ve çay bahçelerinde, Doğu Anadolu'nun büyük meralarında yaylardaki çobanlarımız, Güneydoğu'nun pamuk tarlalarındaki tüm köylüler olarak tarımın tasfiyesine karşı seçimi boykot edelim!

(Kelkit'ten bir İK okuru)

Karpuz üreticisi de zor durumda

Ülkenin büyük bir bölümünü etkisi altına alan aşırı sıcaklar ve bunun sonucu oluşan kuraklık, ülkemiz köylüsünü zor durumda bırakıyor. Özellikle **İç Anadolu** (Konya Ovası) ve **Akdeniz** (Çukurova) bölgelerinde etkisini gösteren kuraklık nedeniyle, verimin yarı yarıya düştüğü ifade ediliyor.

Konya Ovası'nda hububatta yüzde 80'lere varan üretim kaybından sonra şimdi de kuraklık nedeniyle, her yıl yaklaşık 150 bin dekar alanda karpuz ekimi yapılan, Türkiye'nin karpuz üretim merkezlerinden biri olan **Çukurova**'da, tarladaki karpuzların yüzde 25'i zarar gördü. Aşırı sıcaklar ve poyraz nedeniyle tarladaki karpuzların büyük bir bölümü sararıırken, bazı karpuzların gövdelerinde çatlaklar oluştu. Bölge köylüsü sıcakların böyle gitmesi halinde zararlarının daha da artmasından korkuyor. (H. Merkezi)

Üzüm üreticileri düşen fiyatlardan dolayı sıkıntılı

Türkiye'de toplam üzüm üretiminin yaklaşık yüzde 50'sini karşılayan Mersin'in **Tarsus** ilçesindeki üzüm üreticisi köylüler, her yıl umutla bekledikleri hasat zamanına, fiyatların düşmesinden dolayı yine buruk ve kaygı ile girdiklerini belirttiler.

Tarsus Ziraat Odası'nda açıklama yapan üreticiler, yörede hasadı başlatan, **Yalova incisi** ve **Kardinal** çeşidi üzümünün fiyatlarının tahmin ettikleri düzeyde olmadığını, tüccara 30-40 Ykr'den üzüm verdiklerini ancak piyasada üzümün 70-80 Ykr'den satıldığını, bu durumda üreticinin değil tüccarın ve aracılardan kazandığını vurguladı. Hasadın yoğunlaşması ile birlikte üzümün fiyatının daha da düşmesinden çekindiklerini belirten üreticiler, açıklamanın sonunda hükümetin fiyatlara müdahale ederek, emeklerinin karşılığını almalarını sağlaması istendi. (H. Merkezi)

Seçimlere az bir zaman kala egemenler **"köylü milletin efendisidir"** şeklinde sloganlarla seçim meydanlarından köylülere seslenerek ve son olarak belli illerdeki köylülere yardımlarda bulunarak köylülerin gönlünü almaya çalışıyor. Evet, yeni bir seçim sürecine çok az bir süre kaldı ve tüm siyasi partilerin gündeminde, dilinde köylüler var. Mazotun ucuzlatılacağından, desteklerin artacağından vb. bahsediyorlar.

Oysa şu da bir gerçek ki, ülkemizde emperyalist çıkarlı yasalardan veya politikalarından şimdiye kadar en çok etkilenen kesim hep köylüler olmuştur.

Bu sistem değil miydi **Doğrudan Gelir Desteği**'ni gündeme getirerek, destekleri büyük toprak ağalarının cebine dolduran? Bu sistem değil miydi yoksul köylüye yine sefalet kapılarını ardına kadar açan? Bu sistem değil miydi kotalarla pancar, tütün gibi ülke tarımını ayakta tutan ürünleri yok eden? Ülke ekonomisinde yeri çok açık ve net olan hayvancılığı bitiren? Bu sistem değil miydi **Et-Balık Kurumu**'nu özelleştirerek kaçak eti ülkeye sokan? Bu sistem değil miydi **kuş gripi** bahanesiyle kümes hayvanlarını telef eden, ancak büyük üretim yapan tavukçuluk şirketlerine dokunmayan?

Hayvancılığa yönelik bu saldırılar yaşam bulurken tarım sektörünün diğer kesimlerinde de saldırı hiç küçük değil. Aslında daha katmerli bir saldırı dalgası var denilebilir. Her seçim dönemi duyuruz **"çay ve fındığa destek"**, **"kotaları kaldıracağız"** açıklamalarını... Çayın ve fındığın alımında taban fiyat belirleniyor, ama bu fiyat köylünün masrafını bile karşılamayacak kadar düşük olunca egemenler de seçim süreçlerinde bu vaatleri savurmak zorunda kalıyorlar. Bu taban fiyatlar yüzünden Karadeniz ayaklanmıştı hatırlanacağı üzere. Fındık ve çay **Karadeniz Bölgesi** için birinci geçim kaynağı olurken

ve dünya pazarında ciddi bir söz sahibiyken son yıllarda Karadeniz üzerindeki tarım politikaları fındığı da bitirme noktasına getirmiştir. Son dönemde çay üreticisini de **"artık yeter"** dedirtecek noktaya gelen alım fiyatları bu alanda yeni bir saldırı dalgasının geldiğini göstermiştir. Fındık ve çay alım fiyatlarında yaşanan bu sorunların yanında Anadolu'da büyük bir tarım alanını kaplayan onlarca fabrikasıyla çalışan ve bu fabrikalar için hammadde olan şeker pancarı ise belki son 20 yılın en büyük saldırısı ile karşı karşıya. Uygulanan kotalar, tek tek özelleştirilen şeker fabrikaları, destek amaçlı verilen tohumların kalitesiz oluşu pancar üreticisinden ve fabrika işçilerine kadar çok ciddi bir alanı etkilemektedir. Özellikle şeker konusunda emperyalist şirketlerin ciddi bir baskısı vardır. **CARGİLL** gibi dev tarım şirketi ülkemizdeki şeker piyasasına hâkim olmak için bu saldırıları artırırken, emperyalizmin ülkemizdeki uşaklığını yapan egemen sınıflar ise bu şirketin tüm faaliyetlerini meşru zemine çekmek için her türlü yasağı çıkarmaktadır.

Bir dönemin buğday ambarı olarak ifade edilen Türkiye, bugün bu alanda ithalatçı durumuna düşmüştür ki, bu çok uzun değil 20 yıllık bir sürede gerçekleşen bir olaydır.

Karadeniz'de yaşanan köylü eylemleri gibi **İç Anadolu** ve **Ege Bölgesi**'nde yapılan köylü mitinglerinde de görülen köylülerin **IMF** ve **DB**'ye olan öfkeleridir.

Üretim üzerinde bu kadar baskı yapıp köylüler üretimden vazgeçirilirken köylülerimizdeki sosyal yaşam da bu politikalarından ayrı gitmemektedir. Sistem bir yandan ekonomik olarak saldırırken yolları olmayan, sağlık hizmeti verilmeyen, eğitim sağlanmayan köylerde yaşam iyice zorlaşmaktadır. Kırsın aylarca kapanan köy yolları, eğitim almak için saatlerce yürüyen ya da küçük yaşta evinden ayrılıp yatılı okulda kalan çocuklar,

Kürt Ulusal Hareketinin önde gelen isimlerinden olan **Orhan Doğan**, 29 Haziran'da yaşamını yitirdi.

TC'nin Kürt kimliğine ve her türlü hak arayışına verdiği saldırgan yanıtın sahnelendiği olaylarda Orhan Doğan da yerini almış ve yaşamını bu hak alama mücadelesine adanmıştı. Doğan, 1990 yılında **Halkın Emek Partisi**'nin kuruluşu ve sonrasında gelen seçim süreci ile Meclis'teki yerini aldı. Ancak bu 1994'e kadar sürdü. Kürt adının ağızlarına bile alınmak istemediği ve TC'nin bu konudaki saldırganlığının yoğunlaştığı bir süreçte **Leyla Zana**, Hatip Dicle ve **Selim Sadak**'la birlikte Kürt kimliğini öne çıkarma adına yaptıkları eylem TC faşizminin sert yanıtıyla karşılandı. Milletvekili dokunulmazlıkları hızla kaldırıldı, zaten Türkiye'de yaşayan hiçbir kimsenin vekili değil TC'nin ve Kemalizm'in vekili olduklarını -olmaları zorunlu kıldığı- gerçeğini bildiğimiz milletvekillerine bir kez daha bu yolla görevleri hatırlatıldı ve onlar hızla Meclis'ten hapishaneye geçirildi. Orhan Doğan ve diğer DEP'li milletvekilleri tam 10.5 yıl hapis-hanede kaldı.

2001 yılında **AİHM**'in verdiği kararlar dışarı çıkan Orhan Doğan, ölümüne kadar DTP içinde aktif yer aldı.

Orhan Doğan'ın Meclis'ten çıkarıldığı

Onbinler Orhan Doğan için buluştu!

günden ölümüne kadar yaşananlar Kürt ulusal mücadelesi ve TC'nin bu mücadele karşısındaki tutumu ile ilgili çarpıcı yanıtlar veriyor. Orhan Doğan'ın yaka paça arabaya bindirildiği fotoğrafı, uzunca bir zamandır yinelenen barış ve uzlaşma arayışları karşısında verilen saldırgan ve alaycı cevaplar, hala kimyasal silahlarla yakılan Kürdistan dağları ve burjuva basının köşelerine düşen milliyetçi notlar, bizlere Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesinin haritasını çiziyor adeta.

Doğan'ın ölüm biçimi de, yaşamı gibi Kürt halkının acıları ile paraleldi. Sağlık hizmetlerinin en alt seviyede olduğu T. Kürdistanı illerinde Kürt halkının birçok bireyiyle aynı kaderi paylaştı. Götürüldüğü hastanede solunum cihazının bulanmaması başta Kürt halkı olmak üzere **"halkların kardeşliğini"** savunan Orhan Doğan'ı aramızdan aldı.

Elbette, TC'nin en korktuğu ve bu yüzden asla tahammül edemediği Kürt meselesini Meclis'ten duyurmak istedikleri için Orhan Doğan'a Meclis'te bir anma veya tören de yapılmamıştır. Zaten bunu onlardan da kimse istememiş ve Orhan Doğan on binlerin katılımıyla **Cizre**'de toprağa verilmiştir.

Yaşamı

Orhan Doğan, **25 Temmuz 1955** yılında Mardin'in Dargeçit ilçesinde doğdu.

Ortaokula **Ağrı**'da başladı, Hatay'da bitirdi. Aydın'da başlayan lise öğrenimini de Samsun Bafra'da tamamladı. 1974 yılında ise Ankara Hukuk Fakültesi'ni kazandı. Ailesinin maddi durumu iyi olmasına karşın, lise ve üniversite yıllarını çalışarak geçirdi. Lise yıllarında **Orman İşletme Müdürlüğü**'nde puan-tör olarak çalıştı, 1975 yılında ise açılan memurluk sınavını kazanarak 1981 yılına kadar

Ankara **Altındağ İlköğretim Müdürlüğü**'nde muhasebe memuru olarak görev yaptı.

1980 yılında **Ankara Hukuk Fakültesi**'ni bitirdi. Stajını bitiren Orhan Doğan, avukatlık için Cizre'yi tercih etti.

Avukatlığının yanı sıra İHD kurucu başkanlığı ve Cizre ve Şırnak'ta İHD temsilciliği de yapan Doğan'ın politik yaşamı ise 1990 yılında **Fehmi Işıklar**'ın başkanlığında kurulan Halkın Emek Partisi ile başladı. 6 aylık kuruluş süresini tamamlayamadığı için **20 Ekim 1991** seçimlerine SHP ile ittifak yaparak girmesi HEP'i parlamentoya taşıırken, HEP liste-

lerinden aday gösterilen Doğan da bu seçimlerde bölgesinde en çok oyu alarak TBMM'ye girdi. 1992 HEP SHP'den ayrıldı. 2 Mart 1994'te ise Meclis, HEP'in kapatılması ile DEP'i kuran milletvekillerinin gözetimine alınmasına sahne oldu. Meclis'te sivil bir polis tarafından ensesine bastırılarak Murat 131 marka araca sokulan Doğan, yargılandı, mahkum oldu ve 10 yılı aşkın bir süre hapis yattı.

2004'te serbest kaldıktan sonra Demokratik Toplum Hareketi Kurucu Üyeliği ve **Demokratik Toplum Partisi**'nde (DTP) Merkez Yürütme Kurulu üyeliği görevine geldi.

"Babamın çok büyük bir çevresi vardı. Ben bütün bana sunulanları reddettim ve Cizre'ye gittim. Çünkü o halkın ihtiyacı vardı. 12 Eylül bizi silindir gibi ezdi geçti. Ben kurtarıcı değildim, çok fazla bir şey yapamazdım; ama kendi dünyam kadar o insanlarla ortaklaşmalıydım."

Dersim'de baskılar yeniden artmaya başladı!

Faşist devletin son süreçte **Dersim**'de halka yönelik uyguladığı şiddet ve baskılar artmaya başladı. Son birkaç aydır gerillanın faşist kolluk kuvvetlerine yönelik etkili eylemleri ve buna paralel girdiği hareketlilik,

devletin 4-5 yıldır belli oranlarda gevşettiği(!) baskı ve şiddetinde bir artışı gündeme getirdi. Son bir hafta içerisinde Dersim merkez başta olmak üzere birçok ilçede adeta **Olağanüstü Hal** ilan edilmişcesine, tüm gi-

riş ve çıkışlar tutulmuş, Dersimliler zorla aramalara tabi tutulmaya başlamış ve yaylalara yasaklar konmuştu. Yine onlarca kişi gözetimine alınmış ve örgüt üyeliği, yardım yataklık gibi gerekçelerle tutuklanarak hapis-hanelere atılmıştı.

Bu sene 9-12 Ağustos günleri arasında yapılacak olan **"Munzur Festivali"**'nin öngünlerinde, faşist devletin bu baskıları karşısında onurlu bir şekilde direnen Dersim halkı son birkaç aydır yoğunlaşan insan hakları ihlallerine karşı devrimci demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdı.

Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF), **5 Temmuz** Perşembe günü İHD İstanbul Şubesi'nde yaptığı basın açıklaması ile faşist devletin Dersim'de halka yönelik artan baskılarını kınadı.

Çok sayıda gazeteci ve dinleyicinin katıldığı basın açıklamasında istisnasız her baharda başlatılan ve aylarca sürdürülen askeri operasyonlarla Dersimlilerin baskılar hari-

cinde ekonomik zorluklarla da karşı karşıya bırakıldığı vurgulanarak, tüm bunlarla amaçlananın Dersim halkını **"ıslah"** etmek olduğu belirtildi. Son süreçte yaşanan olaylardan örneklerin verildiği açıklamanın devamında, **"festival sürecinin başlaması ile birlikte artan baskının, hat safhaya vardığı, birçok bölgede ormanların yakıldığı, bunlardan bazılarının yanmaya devam ettiği gözlenmektedir"** denilerek, festival sürecinin bilerek sabote edilmeye çalışıldığı belirtildi. Açıklama devrimci ve demokratik yapı ve bireylere yönelik duyarlılık çağırısı ile son buldu. Açıklamadan sonra 28 Haziran günü yaptığı bir konuşmadan dolayı faşist kolluk kuvvetleri tarafından gözetimine alınan ve çıkarıldığı mahkemece **"halkı kin ve düşmanlığa tahrik etmek ve bölücülük"** suçlamalarından ötürü yargılanmak üzere serbest bırakılan Hozat Belediye Başkanı **Cevdet Konak**'ın gönderdiği açıklama okunarak açıklama sona erdi. (İstanbul)

Kürt işçilere "hassas" tepki

Genelkurmay Başkanı'nın bir süre önce yaptığı "teröre karşı kitlesel refleks" talimatı uygulamaya konuldu. 30 Haziran günü İkitelli'de yaşanan olay Genelkurmay'ın "hassas" çağrısına "duyarlı" vatandaşların tepki gösterdiğine işaret ediyordu. İkitelli'de bulunan Kuzu İnşaat'ta çalışan Kürt işçilere yönelik saldırı "kitlesel refleks" in ne anlama geldiğini de gösteriyor.

İşçilere yönelik saldırıyı haber aldıktan sonra düşüncelerini öğrenmek ve olayı daha yakından takip etmek amacıyla TOKİ'nin İkitelli'de yaptırdığı inşaatlara doğru yola çıktık. Saldırının olduğu gün çadırları ziyaret ederek işçilere yönelik bir konuşma yaparak tansiyonun düşmesini sağlayan ve bu konuda büyük çaba harcayan DTP İkitelli yöneticilerinden **Salih Baykal**'la **Sebahat Tuncel** için açılan irtibat bürosunda buluşarak gelişmeler hakkında daha detaylı bilgi edindik.

Son bir aydır inşaatta yaşanan gerginlik, Türkmen işçilerin Kürt işçilerin üzerine varil atması ile patlak veriyor. Yere düşen varil işçilerden birine çarparak kaburga kemiklerini kırıyor. Bunun üzerine iki Kürt işçi yukarı çıkarak Türkmen işçilere neden böyle bir şey yaptıklarını soruyor. Türkmen işçiler ise 20 kişi toplayarak Kürt işçilere küfür ederek saldırıyor. Oldukça kötü bir şekilde darp edilen iki işçinin durumunu gören diğer işçiler olaya tepki göstererek toplanmaya başlıyor. Dövülen işçilerden birinin 50 yaşlarında ve sevilen bir işçi olması tepkiyi daha da artırıyor. Bu olayın hemen ardından polis inşaatla geliyor ve Kürt işçileri darp eden saldırganları polis aracına alıyor. Polis emniyeti arayarak "Kürtler bizi rehin aldı, kortarın bizi" diyor. İşçilerle de tartışan polis,

aracını işçilerin üzerine sürüyor, bunun üzerine de işçiler aracı taş yağmuruna tutuyor. Polis ortamı provoke etmek ve Kürt işçilerin Türk işçilere saldırması için elinden geleni yapıyor, ancak DTP'nin de çabalarıyla hedefine ulaşamıyor. Salih Baykal gördüklerini şöyle anlatıyor; "Oraya gittiğimizde ellerinde kazma, sopa, çekiçlerle gergin bir şekilde bekleyen 500'ü aşkın insan gördük, polis de onların öfkesini kullanarak olay çıkarmaya çalışıyordu." Ardından Çevik Kuvvet polisi gelerek işçilere coplarla saldırıyor. İşçiler, çadırlara girerek saldırıdan korunmaya çalışıyor. Yaşananlar kısaca böyle. Olayın dikkat çeken yanlarından biri en yakın polis karakolunun 15 dakika uzaklıkta olmasına rağmen polisin 2 dakika içinde olay yerine gelmesi. Diğer bir noktada da polisin saldırgan işçileri sahiplenip inşaatın uzaklaştırması ve Kürt işçilerin üzerine araç sürmesi oluyor. Kürt işçilere sürekli hakaret eden, onları aşağılayan "sizi burada yaşatmayacağız" sözlerini sarf eden ve kaçak çalıştırılan Türkmen, Kırşehirli işçiler Genelkurmay Başkanı'nın çağrısına yanıt oluyordu.

İrtibat bürosuna gelen Kürt emekçilerin anlattığı benzer olaylarla geçen sıcak bir sohbetten sonra çadırların kurulu olduğu bölgeye doğru yola çıkıyoruz. Yolda karşılaştığımız Diyarbakırlı işçilerle sohbet ederek dev gibi binaların arasından çadırlara gidiyoruz. Yolda karşılaştığımız Diyarbakırlı işçiler seçimlere yönelik sorularımızı "hepsi birbirinin aynısı, kime vereceğiz" diyerek yanıtlıyor. Yüzlerce işçinin kaldığı çadırlara girerek yaşanan olay hakkında bilgi edinmek istediğimizi dile getiriyoruz. Kuzu İnşaat

at'a ait iki tane inşaat sahası olduğunu söyleyen işçiler bizi güler yüzle karşılıyor. Çadırlardan birinde gazetemiz üzerine bize yönelen soruları yanıtlayarak bir tane bırakıyoruz. İşçilerin kaldıkları yerler ve yaşam koşulları kötü, temizlik önemli bir sorun ve hiçbir alt yapı yok. Olayın yaşandığı çadırlara giderken ellerinde Saadet Partisi'nin seçim broşürünü taşıyan Kürt işçilerle karşılaşıyoruz, onlarla konuşarak içeri giriyoruz. İşçiler meraklı gözlerle bize bakıyor. Karşılaştığımız bir işçiye haber yapmak için geldiğimizi söyleyince, işçi de Gündem gazetesi almak için bayii gittiğini söylüyor, seviniyoruz. Konuştuğumuz işçi polisin üzerine araç sürdüğü insanlardan biri. Kendini son anda yere atarak ezilmekten kurtulduğunu anlatıyor. "Silivri'de iki işçiyi sivil polisler Kürtçe konuştukları için dövdü. Ahmet Kaya tişörtü giyenler saldırıya uğruyor. Linç kültürünü geliştirmeye çalışıyorlar. Kürtlere karşı gerici sokağa dökmeye çalışıyorlar" sözleri ile düşüncelerini anlatan inşaat işçisi bizi çadırına götürüyor. Diğer işçiler de iş çıkışı yataklarında dinleniyor. İşçilerden **Necdet Demir** lise mezunu olduğunu not düşerek başlıyor söze; "Bu saldırı milliyetçilik dalgasının bir sonucudur. Kürtler bu ülkede yaşıyor. Çoğu eziliyor, inşaatlarda çalıştırılıyor. 2. ve 3. sınıf vatandaş muamelesi görüyor. Seçimler partilerin oy toplamak, rant elde etmek için oynadıkları bir oyundan ibaret. Bize yapılan saldırı insan hakları ve özgürlüklere yapılan bir saldırıdır" diyor ve "Arka daşlarımıza yönelik herhangi bir saldırı olursa biz de onları sahipleneceğiz" şeklinde konuşuyor. Bütün işçilerin yemek yediği yemekhanenin fotoğraflarını da çekiyoruz. İnşaatla çalışan işçilerin yüzde 95'i Kürt. Kürdistan'ın değişik yerlerinden çalışmak için gelmişler. İnşaat sahası dışında İstanbul'u hemen hemen hiç bilmiyorlar. Günlerinin büyük bir kısmı inşaatlarda ve çadırlarda geçiyor.

Son dönemlerde Genelkurmay'ın açıklamaları ile birlikte yeni bir seyir almaya başlayan milliyetçi şovenist dalga yavaş yavaş meyvelerini vermeye başlıyor. Türk, Kürt çeşitli milliyetlerden emekçiler, ırkçılığa karşı halkların kardeşliğini yükseltmeli ve oyunu bozarak yaşadıkları sömürünün sorumlularından hesap sormalıdır. (İstanbul)

PŞTA'dan DTP'ye taziye ziyareti

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA), 24 Haziran akşamı Ağrı Doğubayazıt'ta düzenlenen festivalde konuşma yaparken kalp krizi geçiren ve kaldırıldığı hastanede beş gün boyunca tüm müdahalelere karşı yaşamını yitiren DEP eski milletvekili, DTP kurucu üyesi ve MYK üyesi **Orhan Doğan**'ın ailesine ve yoldaşlarına başsağlığı dilemek amacıyla DTP İstanbul il binasına giderek taziye ziyaretinde bulundu.

PŞTA üyelerini kabul eden DTP İstanbul il yöneticisi Osman Taşdemir, Doğan'ın ailesi ve mücadele arkadaşları adına teşekkürlerini dile getirerek, Orhan Doğan'ın Kürt halkının yürüttüğü özgürlük demokrasi ve barış mücadelesinde değerli bir insan olduğunu belirtti. Ayrıca İl Başkanı Taşdemir, Orhan Doğan'ın "Türkiye barışını arıyor" çalışmalarının büyük emektarı olduğunu belirterek, "O, Türk ve Kürt halklarının birleşik mücadelesinin önemini gören ve bu birliktelik için çabalayan bir insandı" dedi. Bu konuşmadan sonra söz alan PŞTA üyeleri de, bu ziyaretlerinin, Kürt ulusunun faşizme karşı yürüttüğü özgürlük ve demokrasi mücadelesinin değerli sıra neferi, yılmaz savaşçısı Orhan Doğan'ın yaşamının yitirmesine dair üzüntümüzün dile getirmesinin yanısıra aynı zaman da Kürt ulusunun faşist TC devletine karşı verdiği haklı ve meşru mücadelenin-direnşin bir kez daha yanında olduğumuzu ifade etmek olduğu belirtildi.

(İstanbul)

Ankara'da DHP'ye operasyon!

28 Haziran günü **Ankara Emniyet Müdürlüğü**'ne bağlı ekipler, sabah saatlerinde eş zamanlı bir operasyon düzenledi. Operasyonda 12 **Demokratik Haklar Platformu** üyesi ve 1 **İşçi Köylü** gazetesi okuru gözaltına alındı. Operasyona, 16-17 Haziran 2005 tarihinde **Dersim-Ovacık-Mercan Vadisi**'nde 17 devrimcinin katledilmesiyle sonuçlanan operasyonun kınanması amacıyla 17 Haziran 2007 tarihinde yapılan basın açıklaması gerekçe gösterilirken, ev baskınlarında, "suçu ve suçluyu övmek" gerekçesi ile **Nurten Karataş**, **Burcu Ebru Erdoğan**, **Tuba Yoldaş**, **Dişad İnce**, **Zeynep Yıldırım**, **Uğur Yeşiltepe**, **Hidir Demir**, **Kazım Doğan**, **Cemgül Demir**, **Ümit Demir**, **Gökhan Başaran** ve **Hüseyin Türkoğlu** adlı kişiler gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar TMS'de tutulurken ertesi gün çıkarıldıkları savcılıkta 7'si serbest bırakılırken 6 kişi de tutuklandı. Gözaltına alınanlarla ilgili düzenlenen iddianamede "terör örgütü üyesi olmamalarına rağmen terör örgütü propagandası yapmak, suçu ve suçluyu övmek" ibareleri yer alırken iddianamenin "terör örgütü üyesi olmak, suçu ve suçluyu övmek" olarak değiştirilmesi, düzenlenen operasyonun basın açıklamasına dayanmadığını gösterdi. (Ankara)

Kovalı Köyü davasında şaşırtıcı karar

Mardin'in Derik ilçesinde aynı aileden birinin ölümüne, dördünün de yaralanmasına neden olan biri subay **13 Jandarma Özel Harekat** elemanının Adana 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nde süren yargılamasında şaşırtıcı bir karar çıktı. Mahkeme heyeti sanıkların, köylülere yönelik saldırısını, "olay anında heyecan, korku ve telaş altında ateş açtıkları" gerekçesiyle "meşru müdafaa" olarak değerlendirerek tüm sanıkların beraatine karar verdi.

Mardin'in Derik İlçesi'ne bağlı **Endewli (Kovalı) Köyü**'ne askerlerin 13 Ekim

2003'te yaptığı baskın esnasında 80 yaşındaki **Ramazan Demir** hayatını kaybetmiş; **Murat**, **Hamdullah**, **Nusret** ile **Mehmet Demir** de yaralanmıştı. Baskınla ilgili **Mardin Özel Harekat Taburu**'na bağlı bir tim komutanı ile emrindeki 12 özel elemanın hakkında **Adana 3. Ağır Ceza Mahkemesi**'nde açılan davanın karar duruşması görüldü. Duruşmaya sanıklar katılmazken, sanık avukatları, mağdur Demir ailesi ve avukatları **Erdal Kuzu** hazır bulundu. Yapılan yargılama sonucunda, 13 özel harekat timinin gerçekleştirdiği

saldırıya ilişkin mahkeme heyeti şaşırtıcı bir karar verdi. Mahkeme heyeti, köylülere yönelik saldırıyı "meşru müdafaa" olarak değerlendirerek, 'olay anında heyecan, korku ve telaş altında ateş açtıkları' gerekçesiyle tüm sanıkların beraatine karar verdi.

Mahkeme heyetinin kararını değerlendiren Av. Erdal Kuzu, sanıklar hakkındaki beraat kararının hukuki bir yanı olmadığını ifade ederek, karar için temyiz başvurusunda bulunacaklarını aktardı.

(H. Merkezi)

Bu kez Ulucanlar'ın kendisi tutsak, başta eski tutsaklar olmak üzere herkes bir ziyaretçiydi. Herkesin gözlerinde bir hüznün, bir merak, bir arayış vardı sanki. Herkes geçmişe dair bir şeyler arıyordu, duvara kazınmış küçük bir not, yere düşmüş bir resim, bir anı, belki bir kan damlası...

Kanla yazılan tarihe dokunmak...

Her yapı gibi duvarlardan, pencerelerden, demir parmaklıklardan oluşuyor burası da... Ama burada demir parmaklıklar dışarıdan içeriyi korumak, dışarıdan içeri girilmesini engellemek için değil; **"dışarıyı içeriden korumak"**, içeridekinin dışarı çıkmasını engellemek için yapılmış... Burası bir hapisane, bir zindan... Burası **Ulucanlar Hapishanesi...**

Onbinlerce misafiri, zorunlu konuğu geçti bu hücrelerden, koğuşlardan. Onbinlerce çift ayak voltaladı havalandırmalarında, onbinlerce yürek acıdı sevdiklere, özgürlüğe olan özlemle. Onbinlerce uçurtma uçuruldu, göz mesafesi kadar yakın **Ankara Kalesi'**nden ve onbinlerce uçurtma vuruldu içeriden, dışarıdan. Onbinlerce zihne birer anı oldu...

Zamanında atların konulduğu bir yer olarak inşa edilmiş olsa da, egemenler onlarca yıldır burayı politik, adli tutukluları hapsedtikleri yer olarak kullanıyordu. Yani her ne sebeple olursa olsun **"devletin eline düşmüş"** kişiye verilen değeri buradan dahi anlayabilirdik. Ama boş verin bunları, bunlar **"aydınca"** lafazanlıklar olarak bir yerde kalsın!

Biz Ulucanlar'ı moda deyimle **"ünlü misafirleriyle"**, Deniz Gezmişler, Erdal Eren vd. birçok devrimcinin idam kararının uygulandığı yer olmasıyla, 1999 katliamında yitirdiğimiz 10 devrimci ve komünist tutsakla, kanlı **2000 Hapishaneler Katliam Ope-**

rasyonu'yla tarihimizin önemli bir parçasına yazdık, Türkiye devrimci hareketi olarak.

Bugün bu hapisanede siyasi tutsak bulunmuyor. (Çünkü hepsi F Tipi hapisanelerde.) Adli tutukluların sayısı ise oldukça az. Yani Ulucanlar'da artık sadece anılar ikamet ediyor. Haziran ayı sonuna kadar iki haftalık süreçte ise **"Cezaevinde şenlik var"**di. **TMMOB** ve **Ankara Barosu** tarafından gerçekleştirilen bir projeye söyleşiler, film gösterimleri vb. birçok etkinlik düzenlendi. TMMOB ve Baro belki yaşanmış bir sürecin ağırlığını bir şenlikle hafifletmek istiyorlardı, belki bir tarihi –üstelik kanla yazılanından bir tarihi- kapatmak istiyorlardı. Amaçları her ne olursa olsun, bu onbeş günlük süreçte Ulucanlar belki de tarihinin en kalabalık görüşlerine sahne oldu. Bu kez ziyaret edilen ne bir eş, ne bir kardeş ne de bir yoldaşı. Bu kez Ulucanlar'ın kendisi tutsak, başta eski tutsaklar olmak üzere herkes bir ziyaretçiydi. Herkesin gözlerinde bir hüznün, bir merak, bir arayış vardı sanki. **Herkes geçmişe dair bir şeyler arıyordu, duvara kazınmış küçük bir not, yere düşmüş bir resim, bir anı, belki bir kan damlası...** Biz de öyle yaptık Ulucanlar ziyareti-mizde.

Ziyaretçiler eşleri, çocukları, dostları, yoldaşlarıyla gelmişti görüşe. Heyecanla anlatıyorlar her bir köşeye sinmiş anılarını, nerede ne yaptıklarını gösteriyorlar.

Önce kadınlar koğuşundan başladık ziyarete. Buradaki zorunlu misafirliğimizi yâd ederek... "Havalandırma ne kadar da küçükmiş; biz burada mı en **'sert, çekişmeli'** voleybol maçlarını yapıyorduk? Burayı mı arşınlaya arşınlaya bitiremiyorduk voltada? Tuvalet, banyo ve mutfak bu kadar mı döküntüydü?" İçeride olmakla, dışarıdan bakmak gerçek-

İdam edilerek katledilen devrimcilerin en son gördükleri, gözlerinin en son değdiği yerlere geliyor bizim dolu gözlerimiz de. Son haykırışları dolduruyor kulaklarımızı.

ten de ne kadar farklıymış. İçerideki devrimci tutsak çoğu zaman görüş gününde ailesinin, dostlarının gözlerindeki hüznü, hatta bazen gizlenmeye çalışılan **"acıma"** hissine anlam veremez. Demek ki nedeni buymuş. Asker kulelerinden havalandırmaya bakmak daha bir ilginç. Hep merak ederdim, oradan nasıl görünüyoruz diye... Labirent içindeki fareler gibi mi? Orada insanların varlığını hayal ettiğimde fareleri değil pek tabi ki; direngen, dört duvar arasında dahi umudunu, neşesini yitirmeyen, tüm griliği yeşile boyayan insanlar gördüm.

1993'te adli bir davadan çocuk koğuşunda kalmış biri ve ailesiyle karşılaşıyoruz. **"Uçurtmayı Vurmasınlar"** filminden herkesin de bildiği merdivenleri soruyor, **"burada diğer kısımlara açılan merdiven yok muydu"** diye. Vardı tabi ki, Ulucanlar katliamına kadar. Anlatıyoruz katliamı ve daha sonrasında buradaki merdivenin iptal edildiğini. **Gözlerimizdeki hüznün buluşuyor bu eski tutukluyla.**

Diğer tarafa, Denizlerin idam edildiği darıaçının kurulduğu avluya geçiyoruz. Yazılardan, fotoğraflardan, şiirlerden okuduğumuz ağacın altındayız işte biz de. **İdam edilerek katledilen devrimcilerin en son gördükleri, gözlerinin en son değdiği yerlere geliyor bizim dolu gözlerimiz de. Son haykırışları dolduruyor kulaklarımızı.** Bu sırada yapılan söyleşide Halit Çelenk'e kulak veriyoruz ve 78'liler Derneği'nin bir hücrede yaptığı ve idam edilenlerin son mektuplarının yer aldığı sergiyi geziyoruz. Tüm sözlerde ortak nokta olarak yaptıklarından pişman olmamak, haklılığına ve meşruluğuna olan büyük güven var.

Bizim için ayrı bir önemi olan, erkek yoldaşlarımızın kaldığı ve katliamın olduğu koğuşları aramaya başlıyoruz. TMMOB'un elimizdeki broşüründeki krokiden bir şey anlamadan her girdiğimiz kısımda burası bahsi geçen hamamlar mı acaba? Burası kaçınıcı koğuş? diye yorumlar yapıp, sorular soruyoruz kendi kendimize. Ama işin içinden çıkmak zor. Her yer labirent gibi. Kendi aralarındaki konuşmalardan burada kaldıklarını tahmin ettiklerimizin yanına gidip onlara sorup duruyoruz. Uzun uğraşlardan sonra 4. ve 5. koğuşları buluyoruz. Duvarlarına dokunuyoruz, görüş yerlerini geziyoruz, hamamlara bakıyoruz. Okuduğumuz onlarca

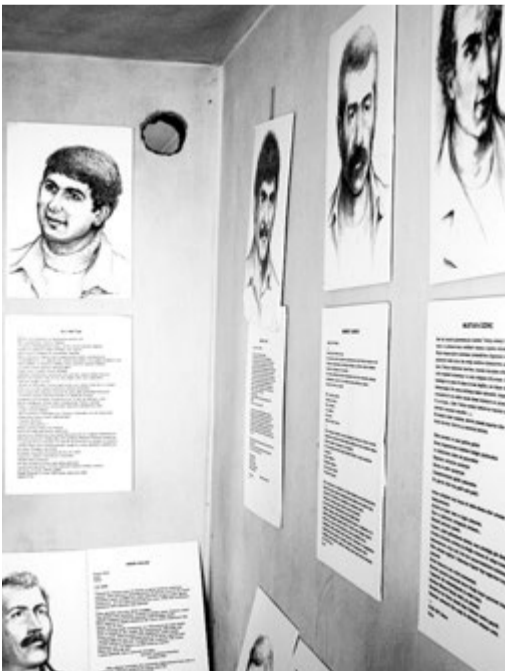
anlatıdan yaşananlar gözümüzde canlanıyor. 4. koğuşun havalandırmasında gezinirken **"Halil yoldaş tam burada mı katledildi?"**, **"Ümit burada mı yaralandı?"**, **"İsmet ve Habib bu hamamda mı işkenceyle katledildi?"** vb. vb. soruları dolaşiyor bey-nimizde. Sorularımıza o an için yanıt bulmak imkansız. **"Kanla yazılan tarih silinmez"** sloganını arıyor gözlerimiz, bile bile bulmanın mümkün olmadığını. **Savaş'ı**, **Nihat'ı**, **Fadime'yi** onlarca yoldaşımızı düşünüyorum. Onların da bu fırsatı olsaydı, buraya gelebilirdi. Onlar da dokunabilirdi kanla yazılan/yazdıkları tarihimize, tıpkı bizim yaptığımız gibi... **(Bir işçi köylü okuru)**

ESP'li Serkan Akkuş tutuklandı

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü önünde 1 Temmuz'da gözaltına alınan ESP üyesi **Serkan Akkuş'**ün 3 Temmuz günü çıkarıldığı mahkemece tutuklanması **Yüksel Caddesi'**nde yapılan açıklama ile protesto edildi. Dosyasına gizlilik kararı konulan ve 11. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından **'MLKP'ye üyelik'** iddiası ile tutuklanan Akkuş'a destek için "Komplolar sökmeyi sökmeyecek", "ESP susmadı susmayacak" sloganları atıldı.

ESP adına açıklama yapan **Muharrem Demirkıran**, anti-demokratik TMY ile polisin yetkisini artıran yasaların bu uygulama ile bir kez daha ortaya çıktığını söyledi. **(Ankara)**

Katlanarak büyüyen işkence; "TECRİT"

Hapishanelerde tecrit işkencesi sürüyor!

Faşist devlet tarafından 19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirilen ve çok sayıda tutuşağın ölmesine ve yaralanmasına neden olan katliamla başlayan F tipi tecrit saldırısı sürüyor. Bu saldırıya karşı devrimci tutsaklarla dayanışmak ve faşist devleti uyararak amacı ile bir basın açıklaması yapıldı.

30 Haziran Cumartesi günü öğlen saatlerinde **Taksim Tramvay Durağı**'nda bir araya gelen **DHP, ÖMP, Odak, Partizan, HÖC** ve **ESP** bir basın açıklaması yaptı.

"Hapishanelerde tecrit işkencesi sürüyor, tecride son!" pankartının açıldığı basın açıklamasında **"Tecrit işkencedir, tecride son"**, **"Devrimci irade teslim alınmaz"**, **"Tretmana ve disiplin cezalarına son"**, **"Devrimci tutsaklar onurumuzdur"**, **"Hasta tutsaklar serbest bırakılsın"** vb. dövizler açılarak sloganlar haykırıldı.

Kitle adına yapılan basın açıklamasında hapishanelerde tecride karşı direnişte 122 insanın yaşamını yitirdiği belirtilerek, son olarak, **Av. Behiç Aşçı** ve diğer iki Ölüm

Orucu direnişçisinin sürdürdüğü Ölüm Orucu eyleminin son bulmasına vesile olan Adalet Bakanlığı'nın yayınladığı genelgenin uygulanmadığı vurgulandı. Genelgenin sadece iki hapishanede uygulandığının belirtildiği açıklamada, genelgenin çeşitli gerekçelerle uygulanmamasının hukuksuzluk örneği olduğunun altı çizildi. Açıklamada ayrıca hapishanelerde hasta tutsakların tedavi koşullarının

olmadığı ve sevklerin ise keyfi olarak engellendiği belirtilerek, mesane kanseri olan **Erol Zavar** başta olmak üzere hasta tutsakların serbest bırakılarak tedavilerinin yapılması istendi. (İstanbul)

Cezalarla "tecrit içinde tecrit"...

Bolu F Tipi Hapishanesi'nde tutulan, TKP/ML dava tutsağı **Taylan Balatacı**, ga-

zetemize gönderdiği faksyla yaşadıklarını anlattı.

Balatacı keyfi aramalarla sürekli karşı karşıya bırakıldıklarını, ancak buna sessiz kalmayarak slogan attıkları için, idare tarafından kendilerine soruşturmalar açıldığını belirtiyor.

Bu nedenle kendisine iki soruşturma açıldığını, ilk soruşturmadan 1 aylık haberleşme yasağı ve yine bir aylık açık görüş yapmama cezası verildiğini, ikinci soruşturmadan da ilk soruşturmadan verilen cezanın bitiminden sonra ceza verildiğini belirtiyor. Balatacı, birçok tutsağın bu ve buna benzer ceza ve uygulamalara maruz kaldığının altını çiziyor.

Gazetemizin kendilerine verilmesinde sürekli sorunla karşılaştıklarını belirten Balatacı, İşçi-köylü gazetesinin 73. sayısının hapishanelerle ilgili yazılara yer verilen **"Halkın Gündemi"** sayfasının **"Hapishanelerin güvenliğini tehlikeye sokuyor"** gerekçesi ile kesilerek verilmemesini ve ayrıca 71. ve 72. sayıların kendilerine verilmemesini ifade ediyor. (İstanbul)

Faşist sistemi ve bu sistemin kurumlarını; yaptığı araştırmalarla, düşündükleri, yazdıkları ve söyledikleri ile köşeye sıkıştıran, bu sistemin, ırkçı, kafatasçı, milliyetçi ideolojisine küçük de olsa darbeler vuran ve bu nedenle birçok sistem muhalifi gibi, **19 Ocak 2007** günü bu sistemin bilinen güçlerince katledilen Ermeni gazeteci ve aydın **Hrant Dink**'in öldürülmesine ilişkin dava **2 Temmuz** Pazartesi günü, İstanbul **14. Ağır Ceza Mahkemesi**'nde başladı.

Çok sayıda yerli ve yabancı gazetecinin izlediği dava öncesinde ve sırasında demokratik kitle örgütü üyesi, siyasi parti, sendika ve dernek temsilcisi ve yöneticisinin aralarında bulunduğu binlerce kişi, **Beşiktaş Barbaros Parkı**'nda toplanarak, katliamın tüm yönleri ve bağlantıları ile açığa çıkarılarak, katliamın gerçek faillerinin bulunup yargılanmasını istedi.

Kitle, **"Hepimiz Tanıgız, Adalet İstiyoruz"** yazılı Hrant Dink Davasını İzleme Koordinasyonu imzalı pankart açtı. **"Hepimiz Hrant'ız, Hepimiz Ermeniyiz"** yazılı dövizler taşıyan kitle toplanma sırasında

sık sık **"Yaşasın halkların kardeşliği"**, **"Faşizme karşı omuz omuza"**, **"Hepimiz Hrant'ız hepimiz Ermeniyiz"** sloganlarını attı. Hrant Dink'in eşi **Rakel Dink** ve kızı duruşmaya girmeden önce uğradığı meydana, kitle tarafından alkışlarla karşılandı.

Rakel Dink'in alandan ayrılmasından sonra kitle tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Yapılan basın açıklamasında, başlayan davanın tanığı, mağduru ve takipçisi olduğuna belirtilerek, adaletin yerini bulması istemi

Hepimiz tanıgız, adalet istiyoruz!

dile getirildi. Hrant'ı katleden karanlık güçlerin ve ilişkilerinin açığa çıkartılmasının istendiği açıklamada, son olarak, her şeye rağmen bir gün bu ülkede, **"korkunun değil umudun, düşmanlığın değil sevginin, savaşın değil barışın kazanacağını biliyoruz"** denildi.

Açıklamadan sonra Hrant Dink katliamı-

nın aydınlatılması talebi ile alanda bulunanlara yönelttiğimiz, Hrant Dink'in katledilmesinden bugüne kadarki süreci ve bu dava sürecinin değerlendirilmesini içeren sorulara verilen cevaplar asıl sorumluların kimler olduğu noktasında katılımcıların bilinçlerinin açık olduğunu ortaya koyuyordu. (İstanbul)

Doktorlar hakkında suç duyurusu

Erzincan'da 18 Nisan'da çıkan bir çarptırma anında kamyonetiyle geçerken askerlerin ateş açması sonucu yaralanan ve kaldırıldığı **Erzincan, Erzurum ve Trabzon Devlet Hastanelerinde** doktorların **"biz terörist tedavi etmeyiz, bu-**

nu hayvan hastanesine götürün" diyerek tedavi etmediği Hasan Metin, yaralı bir halde **Erzurum H Tipi Yüksek Güvenlikli Hapishanesi**'nde tek kişilik bir odada tutuluyor. Metin'in hastane ve hapishanede karşılaştığı duruma ilişkin İHD Tunceli Temsilciliği, Trabzon Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvurarak, Metin'i tedavi etmeyen doktorlar hakkında suç duyurusunda bulundu.

İHD Tunceli Temsilcisi **Av. Barış Yıldırım**, Hipokrat yemini etmiş doktorların kim olursa olsun her hastayı tedavi etmesi gerektiğini belirterek, görevini yapmayan doktorlar hakkında **'Görevi kötüye kullanmak'** suçundan Trabzon Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu. (H. Merkezi)

Beyoğlu'nda işkence var!

İHD İstanbul Şubesi son aylarda polis Beyoğlu'ndaki insan hakları ihlaline dikkat çekmek amacıyla bir basın açıklaması yaptı.

29 Haziran Cuma günü saat 13.00'te şube binasında gerçekleşen açıklamada

Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu'nun gündeme gelmesinden önce yaşanan hak ihallerinin zaten kaygı verici boyutta olduğu, kanunun yasalaşmasıyla polis daha rahat hareket edeceği ifade edildi. İstanbul Şube tarafından hazırlanan rapora göre son aylarda polis Beyoğlu'nda yüzlerce insanı keyfi bir şekilde durdurarak gözaltına aldığı, sokak ortasında dövdüğü ve gözaltında işkence yaptığı belirtildi. (İstanbul)

“Birlik olalım, yandıkça çoğalalım!”

2 Temmuz Pazartesi günü, 14 yıl önce Sivas Madımak Katliamı'nda yaşamını yitiren aydınlar, İstanbul'da ve ülkenin birçok ilinde yapılan bir dizi etkinlik ile anılarak, Sivas katliamının unutulmadığı bir ke-re daha gösterildi. Zincirlikuyu ve Karacaahmet Mezarlıklarında yapılan anmaların ardından saat 18:00'de, Kadıköy İskele Meydanı'nda kitlesel bir miting düzenlendi.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin çağrısıyla bir araya gelen onlarca sendika, siyasi parti ve platform, Sivas şehitlerini andı. Gündüz saatlerinde önce Zincirlikuyu'da Nesimi Çimen'in ardından Karacaahmet'te Asım Bezirci'nin mezarları başında anmalar yapıldı. Mezar anmasının ardından Karacaahmet'ten Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne yürünerek, miting için biraraya toplanan kitle ile birleşildi. Burada kortejler oluşturan kitle, Sivas şehitlerinin resimlerini taşıdı, sloganlarla Kadıköy

İskele Meydanı'na yürüdü. Yürüyüş sırasında, yol boyunca yer alan MHP ve AKP afişleri sökülerek, Sivas'ta yakan egemenlere yönelik tepki gösterildi.

“Umut seçimlerde değil”

Mitinge “Kahrolsun patron ağa devleti”, “Umut seçimlerde değil, demokratik halk iktidarında” yazılı pankartlarıyla katılan Partizan, seçimleri boykot çağrısı yaparak, “Oy verme oyuna gelme”, “Çözüm seçimde değil, devrimdedir” vb. sloganlar, boykot çağrısı yapan pullamalarla yürüdü.

Mitinge katılan kurumlar adına Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Merkez Yürütme Kurulu üyesi Erdal Yıldırım ortak bir açıklama yaptı. Sivas'ta yakılarak katledilenlerin demokrat ve muhalif aydınlar olduğuna dikkat çeken Yıldırım, Sivas Katliamı'nın, Maraş, Çorum, Gazi, 19 Aralık, Şemdin-

li, Hrant Dink cinayeti ve Trabzon ile Malatya'daki saldırılardan farkı olmadığını belirtti. Yıldırım, bütün bu ırkçı saldırıların ötekileştirilenlere yönelik olduğuna dikkat çekti ve “asla unutulmayacak ve unutturmayacağımız bir katliamdır Sivas Madımak” diyerek, ırkçı şovenist saldırılara son verilmesini istedi. TMY gibi baskıcı yasalara da konuşmasında yer veren Yıldırım, zorunlu din derslerinin ve Diyanet İşleri Başkanlığı'nın lağvedilmesini ve Madımak Otel'i'nin müze yapılmasını istedi.

Türkiye Yazarlar Sendikası adına yapılan konuşmanın ardından, Sivas şehitlerinin aileleri adına bir konuşma yapan Nesimi Çimen'in eşi Bahriye Çimen, Madımak Otel'i'nin et lokantası yapılmasına tepki gösterdi. Çimen, “Madımak Otel'i kebab dükkanı yapılıyor, Madımak'ı müze yapmak çok mu zor? Birlik olalım, yandıkça çoğalalım” diye konuştu. Semah gösterisinin yer aldığı miting, Vardiya Müzik Grubu ve Grup Munzur'un söylediği ezgilerle sona erdi.

Mitingi Pir Sultan Abdal Kültür Derneği İstanbul Şubelerinin yanı sıra, Partizan, ESP, DHP vd. devrimci kurumlar DİSK Genel Merkezi, Genel-İş, Emekli-Sen, Eğitim-Sen vd. sendikalar ve İHD, TUDEF, ÇHD gibi demokratik kurumlar örgütledi.

(Kartal)

Sarıgazi

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da ülkenin dört bir yanında düzenlenen 2 Temmuz anmalarının biri de 1 Temmuz akşamı Sarıgazi'de gerçekleşti.

Partizan, DHP, ESP, Mücadele Birliği, Odak, Toplumsal-Der gibi kurumların ortak organize ettiği etkinlik, saat 19:00'da, Demokrasi Caddesi'nin bitiminde bulunan Vatan İlköğretim Okulu önünde toplanan kitlenin, kortejler oluşturarak yürüyüşe geçmesiyle başladı.

Sayıları 500'ün üzerinde olan kitle, yol boyunca sık sık “Katil devlet, hesap verecek!”, “Yaşasın devrimci dayanışma”, “Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz” sloganlarını haykırarak, Demokrasi Caddesi boyunca yürüdü. Etrafta bulunan halkın alkışlarla destek verdiği yürüyüş Nazım Hikmet Parkı'na kadar sürdü. Parkın içinde küçük bir program gerçekleştirildi.

Program, Sivas'ta şehit düşenler şahsında yapılan saygı duruşuyla başladı ve günün içeriğine ilişkin yapılan bir konuşmayla sürdü. Kitle adına yapılan konuşmada, Sivas'ın, devletin Osmanlı'dan aldığı katliam geleneğinin bir devamı olduğu, geniş kitleler içinde korku ve panik yaratmak amacıyla gerici-faşist güçlerin kışkırtılmasıyla hayata geçirildiği, ancak tüm bu çabalara rağmen yüz binlerin Sivas'ta yakılanlar için sokağa döküldüğü vurgulandı. Konuşmada ayrıca, bugün büyük bir kriz içinde olan egemen güçlerin benzer senaryoları sahnelemeye çalıştığı ve bunun için de faşist gruplar eliyle linç girişimlerine başvurduğu belirtilerek, tüm bu girişimleri boşa çıkarmanın tek yolunun örgütlü mücadeleden geçtiğinin altı çizildi.

Etkinlik, Sivas şehitleri anısına okunan “Senin de dağların var Sivas” şiiriyle sürdü. Şiirin okunmasından sonra, çalışmalarını Ayışığı Kültür Merkezi'nde sürdüren “Emeğe Ezgi” müzik grubu kısa bir dinleti sundu. Kitlenin sık sık sloganlar atarak öfkesini dışa vurduğu etkinlik, Pir Sultan Kültür Merkezi Müzik Grubu'nun söylediği ezgilerin ardından sona erdi.

(Kartal)

1 Mayıs Mahallesi

Sivas katliamının

14. yıldönümü dolayısıyla 1 Temmuz Pazar günü Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde bir anma etkinliği yapıldı.

1 Mayıs Mahallesi halkı Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ümraniye Şubesi'nde yapılan anma etkinliğinde bir araya geldi. 500'ü aşkın kişinin katıldığı etkinlikte, Sivas'ta katliama seyirci kalanlara tepki ve devlete öfke vardı. Partizan, PSAKD Ümraniye Şubesi, Güzelleştirme Derneği, ESP, DTP, SDP, DHP'nin de aralarında bulunduğu kurumlar tarafından örgütlenen anma etkinliğinde türküler, şiirler ve semahlar Sivas'ta katledilenler anısına sergilendi. Tiyatro gösteriminin de yer aldığı etkinlikte BEKSAV tarafından hazırlanan sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Kurumlar adına yapılan ortak açıklamayı Ekrem Kızıldağ okudu. Egemenlerin ırkçı “tek dil, tek din, tek bayrak” anlayışı ile farklı görüş ve mezhepleri ezdiğini dile getiren Kızıldağ, Maraş, Çorum, Sivas, Gazi, Ümraniye ve 19 Aralık katliamlarını hatırlattı. Darbeci generallerin siyasi sözcülüğünü yapan CHP'yi eleştiren ve seçimlerde oy vermeme çağrısında bulunulan etkinlikte, PSAKD Ümraniye Şube Başkanı da bir konuşma yaptı. Konuşmaların ardından müzik dinletileri, semah ile devam eden etkinlikte, Tiyatro Kaktüs de Sivas'ı konu alan bir oyun ile sahne aldı. Anmada sık sık “Sivas'ın hesabı sorulacak”, “Sivas şehitleri ölümsüzdür” vb. sloganlar atıldı.

(Kartal)

Malatya

Partizan, DHP, ESP, İHD, Tek Gıda-İş, EMEP, DTP, SES ve TKP yaptıkları meşaleli yürüyüşle Sivas kat-

liamı kınadı. Malatya'da Kemal Özalper İlköğretim Okulu'nun önünden Umut Kırathanesi'nin önüne kadar yolu tek yönlü trafiğe kapatan kitle “Sivas katliamını unutmamak, unutturmayacağız” pankartını açarak sloganlarla yürüyüşe geçti. Kitle sık sık “Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta çözüm faşizme karşı savaşta”, “Yaşasın halkların kardeşliği” sloganlarını attı. Eylem yerine ulaşan kitle adına basın açıklaması yapıldı. Ayrıca programda olmamasına rağmen Malatya bağımsız milletvekili adayı da kısa bir konuşma yaptı. Kitle, atılan sloganların ardından eylemi sona erdirdi.

(Malatya YDG)

Gülsuyu

Gülsuyu'nda 2 Temmuz Pazartesi akşamı yapılan bir yürüyüşle Sivas şehitleri anıldı, katliam lanetlendi. Gülsuyu son durakta bir araya gelen çeşitli kurum ve siyasi partiler, Sivas şehitlerini anmak, katliamı lanetlemek için Heykel Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Oldukça coşkulu ve katliama öfke dolu geçen yürüyüşü örgütleyen Partizan, BDSP, ESP, DHP, Proleter Devrimci Duruş ve Devrimci Komünistler adına bir açıklama yapıldı. Bu kanlı vahşetin üstünden 14 yıl geçmesine rağmen hala katliamı gerçekleştirenlerin kimler-

den talimat aldığına dair karanlık kalan bir yanın bulunduğu belirtilen açıklamada, katliamın bizzat devlet tarafından organize edildiğinin gün gibi açık olduğunu ifade edildi. Ayrıca “Sivas'ta yakılanlar halktı, işçi-emekçilerdi, devrimcilerdi, demokratlardı, aydınlardı, bu düzenin muhalifleriydi. İşte bu nedenle katliamı Alevilerle sınırlamak, buna göre tavır belirlemek doğru değildir” denildi. Açıklamanın ardından Sivas şehitleri ve tüm devrim şehitleri adına saygı duruşunda bulunuldu. Yapılan şiir dinletisinin ardından eylem sona erdi.

(Kartal)

Şimdi ne yapmalı?

Değerli kardeşlerim. Bizler istemsek de birileri Türkiye'yi seçim sürecine sürükledi. Artık değişik dedelerden, ninelere masal dinler gibi aylar boyunca vaatler dinleyeceğiz. Öyle yalanlar söyleyecekler ki, bizleri bir hayal ülkesine götürecekler. Öyle bir ülke tablosu çizecekler ki, ne işsizlik kalacak, ne yoksulluk... Hastanelerde, bankalarda kuyruk kalmayacak... Yani onlar on yıllardır bizlere söylenen yalanları tekrarlayacaklar. Bizler de her partinin düzenlediği mitinglere katılacak, onları alkışlayacak, "Bravo, yaşa" diye tezahürat yapacağız.

Derken süreç bitecek ve bizler kendimize göre, bizlere en tatlı masalları anlatan parti liderine oyumuzu vereceğiz. Sonra başlayacağız beklemeye. En çok oyu alan parti, hükümeti kuracak. Ve beş yıl boyunca bizleri yönetmeye başlayacak. Bu süreç boyunca tüm görsel ve yazılı medya yeni hükümeti kuran partiyi ve başındaki liderini öyle bir destekleyecek ki bizler ne kadar doğru bir seçim yaptığımıza inanacak ve kendimizle gurur duyacağız.

Emperyalistlerin kendi çıkarlarını korumak ve sürdürmek için insanları kandırdıkları ve oyaladıkları bir seçim dönemine daha girdik. İşçileri, köylülere, öğrencileri ve ezilen bütün halkları sömüre bildikleri kadar sömüren, köylüyü tohumuz, topraksız, parasız bırakan işçilerin demokratik haklarını insafsızca çalan, insan değeri bile vermeyen, en ufak bir hak arayışında dahi kapı dışarı eden. Kürt, Ermeni, Rum, halkını ve Alevileri yok sayan soykırımlarla sindirmeye çalışan emperyalist uşaklar şimdide utanmadan yaşanan onca hak gasplarının ve vahşetin sorumlusu kendileri değilmiş gibi oy istemek için kapımızı çalıyorlar. Aslında hepsinin de amacı aynı, sadece ve sadece kendi çıkarlarını korumaktır. Ama artık buna bir dur demenin vakti geliyor da geçiyor bile, artık yeter biz deri işçileri olarak bu yalanları dinlemek istemiyoruz. Her şeyi gördük ve yaşadık kimin dost kimin düşman olduğunu çok iyi biliyoruz. Biz yıllarca Türk-Kürt, Alevi-Sunni ve diğer farklı kimlik ve inançtan olan işçiler hep beraber çalıştık. Sorunlarımızda çözümleri de aynı, yaşam koşullarının birbirinden hiçbir farkı yoktur, ne bir eksik ne bir fazla. İşyerlerinde aynı sömürülere maruz kalıyoruz, patronlar işçileri sömürürken hangi inançtan ve hangi kimlikten olduğumu-

Hepimiz el ele, omuz omuza yan yana, birlikte Demokratik Bağımsız Türkiye şiarıyla mücadele etmeliyiz. Bu uğurda bedel ödeyenlerin yolunda işçi sınıfı ve yiğit öğrencilerimizle bedel ödemeyi de göze alarak ayağa kalkalım ve yönetilen değil yöneten olalım.

Günler geçecek, aylar geçecek, sonra yıllar geçecek ama bizler açısından bir şey değişmeyecek. Sonra evlerde, kahvelerde, sokaklarda tartışmaya başlayacağız. Kimimiz "ellerim kırılıysa da oy vermeseydim", kimimiz "bunlar daha yeni geldi hükümete, biraz sabredelim" diyeceğiz. Sonra bakacağız ki bunların da diğerlerinden farkı yokmuş. Sonra bunları yere göğe sığdıramayan medya da kıyısından köşesinden bunların yolsuzluklarını anlatmaya, yazmaya başlayacak. Derken beş yıla yaklaşan iktidarını yerden yere vuracak.

Ve bizlere yeni bir lider veya parti empoze etmeye başlayacaklar. Bizler de yeni bir seçimde yeni bir lidere oyumuzu vermek üzere beklemeye başlayacağız.

Değerli kardeşlerim; bizler bu masalları dinleyip çocuklar gibi uyumaya mahkûm olmamalıyız. Onları iyi takip edin. Her biri çok iyi ajitasyon çeker. Ama hiçbiri ne seçim meydanlarında ne de parti programlarında ABD ve AB emperyalizmine karşı yada İsrail Siyonizmine karşı tavır alamaz. Memleketin 28 bölgesinden Amerikan üslerini kapa-

Deri işçilerinin seçimlerdeki tavrı üzerine...

za bakmıyor. Yaşadığımız semtlerde de durumumuz gene aynı. Yıllarca birlikte örgütlenip mücadele ettik, bizim bu birlikteliğimiz onları çok rahatsız ediyor. Bugün ülkeyi sömüren, halkı ezen zihniyet farklı şekillerde karşımıza çıkıp, bizi parçalayıp bölmenin yollarını arıyor. Mezarda emeklilik yasası çıktığında, binlerce işçi özelleştirmelerle işsiz bırakıldığında, asgari ücret 416 YTL olduğunda hiç sesini çıkarmayan milyonlar, şeriat geliyor yalanlarıyla korkularından alanlara doldular. Bu sayede Alevi-Sunni, laik-gerici kamplaşmayı oluşturdu. Halkın büyük bir kısmı bu kamplaşmaya ortak olmuş durumdadır. Diğer tarafta Kürt halkını tamamen sindirmeyi ve yok etmeyi düşünen aynı zihniyet, doğu bölgelerinden gelen asker cenazeleri üzerinden siyasi propa-

ganda yaparak, halkın üzerinde Kürt düşmanlığı yaratıyor. Kürtlere karşı yapılan her türlü zulüm ve işkenceyi utanmadan açıkça yapabiliyor. Emperyalistlerin eliyle ülkede oluşan kamplaşma her yerde etkisini gösteriyor. İşçilerle konuştuğumuz zaman hepside aslında hiçbir partiye oy vermek istemiyor. Ama ne yazık ki şeriat, terör v.b. gibi tehlikelerin olduğunu ve bunun tek çözümlerinin de o partilere oy vermekte olduğunu söylüyorlar. Faşist darbeci sistem işçileri sindirdiğinden, devletin üst kademelerinde ve derinliklerinde neler olup bitiyor bilmiyorlar, bunu sorguladıklarında ise hemen susturuluyorlar. Bizim bildiğimiz bir gerçek var, o da ne muhalefet ne iktidar nede diğer faşist burjuva partileri. Hiç biride bunlara karşı değiller, hepside bunu çok iyi bir si-

tacağımız diyemez. Dünya halklarına kan kusturan savaş makinesi NATO'dan çıkacağız diyemez. IMF ve Dünya Bankası'nın programlarını uygulamayacağız diyemez.

Banka hortumlayanların mal varlıklarına el koyacağız diyemez. Susurluk'ta, Şemdinli'de ortaya saçılan çetelerden hesap soracağız diyemez. Kahramanmaraşların, Çorumların, Madımakların, 1977 1 Mayıs'ının hesabını soramaz. Kısacası değerli dostlar; bizler bu seçim aldatmacasına alet olmaya mecbur değiliz. Başka bir dünya mümkün!

Hepimiz el ele, omuz omuza yan yana, birlikte Demokratik Bağımsız Türkiye şiarıyla mücadele etmeliyiz. Bu uğurda bedel ödeyenlerin yolunda işçi sınıfı ve yiğit öğrencilerimizle bedel ödemeyi de göze alarak ayağa kalkalım ve yönetilen değil yöneten olalım.

Hepinizi sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

Tuzla'dan emekli deri işçisi
Zeki Vergili

yasi malzeme olarak kullandıkları için böyle sorunları kendileri her zaman farklı şekillerde karşımıza çıkarıp kullanırlar. Bizlere de kendi asıl sorunlarımızı unutturmaya çalışıyorlar.

Öte taraftan faşist burjuva partilerine alternatif olarak seçime katılan sosyalist ve bağımsız adayları seçime dahil etmemek için her konuda bir gecede anlaşabiliyorlar. Bağımsız adaylara oy verecek olan işçi ve köylü seçmenlere ise şimdiden baskı yapmaya başladılar. Geçmişte DEP'in eski milletvekillerine yapmış oldukları saldırgan tutumu bugünde aynı şekilde yapacaklarının ifadesidir.

Bu demek oluyor ki faşist burjuva, işçilerin, emekçilerin ve Kürtlerin temsilcilerinin meclise girmelerini istemiyor. Yani işçilerin mecliste söz hakkı yoktur, onlar istiyorlar ki kendi demokrasi dedikleri rejimi destekleyelim, onların istediği gibi hareket edelim ne şekilde olursa olsun herhangi bir burjuva partisine oy verelim. Ama biz diyoruz ki işçilerin olmadığı bir mecliste bizde yokuz ve seçimleri boykot ediyoruz, sandık başına gitmiyoruz. İşçilerin kaybedecek hiçbir şeyleri yoktur ama kazanacakları koca bir dünya var. Oy vermeyelim ki çaresizliklerinin korkusu büyüsün.

Tuzla-Aydınlı'dan bir deri işçisi

İlk hükümetle, son hükümet arasında bir fark yok!

Seçimlere az bir zaman kala, köylülerin sorunları ve seçimlerden beklentileri üzerine Tüm Köy-Sen Genel Başkanı Şevki Konur'un görüşlerini aldık...

larda çalışan emekçiler değil. Çok dağınıkları. Örneğin Tekirdağ'ın Malkara ilçesinde tam 78 köy var. Malkara ilçesindeki yönetimin bu 78 köye ulaşması lazım. **Ayağımızı her köye basmalıyız. Onların da her biri bir tarlada. Onları örgütlemek, üye kaydı yapmak, yayınları ulaştırmak, aidatları toplamak; hepsi ekonomik bir sorun.** 5 yıllık bu çalışma içinde biz yönetim olarak şunu gördük; her köyde bir temsilci olmalı, sendikanın bir yöneticisi olmalı. 78 köyde 78 tane yönetici olmalı, buradaki köylüleri temsilen. Yukarıda saydığım işlerin hepsini bunlar yapmalı. Haftanın bir gününde, örneğin ilçenin pazarı hangi günse o gün, herkes pazara gelir, alışverişlerini yapar ve bir toplantı

cadelesinde birleştirirsek, bu mücadele içinde kimlikleri de, inançları da ikinci plana düşer. Ve daha iyi anlarlar birbirlerini. Yani fındık üreticisinin sıkıntılarının çözümüne, Diyarbakır'daki topraksız köylü, maraba destek verir. Marabanın ölüsünü gömecek toprağı yok, Trakya'daki ayçiçeği üreticisi onun toprak talebini destekler. **Adana'daki pamuk üreticisiyle Bursa-Marmara'daki zeytin üreticisi, narenciye üreticisi ortak çıkarları doğrultusunda dayanışır.** Ve en önemlisi bu doğrultuda örgütlenip haklarını beraber güçlü bir şekilde elde eder. Bundan başka bir çıkış yolumuz yok.

Yolları kapayarak, büyük direnişler koyarak bu işi yapmak zorundayız. O zaman kardeşlik de pekişir. Kapitalist emperyalizm emekçileri bölmek, küçültmek ve bu şekilde onları yönetmek istiyor. Biz emekçilerin gücü birliğimizden kaynaklanır. **Ne kadar birlik olunursa o kadar güçlü olunur.** Sermayenin gücü ise paradan ve üretim araçlarından kaynaklandığından, birliğe ihtiyacı yoktur. Bizler büyük yığınları biraraya getirerek buna dur diyebiliriz. Bunu bildiklerinden dolayı bizi ufaltıyorlar. Ufaltmak için de her türlü entrikaya başvuru-

Şevki Konur

alırlar. Bu toplantılarda kararlar alınır vs. Eğer biz sağlam yere basarak % 35'lik köylü nüfusunu örgütleyebilirsek, ki örgütlemek zorundayız, bu gidişata bir dur diyebiliriz. Diğer yanı sıra doğusuyla-batısıyla, güneyiyle-kuzeyiyle, iç bölgeleriyle değişik kimliklerden, inançlardan, renklerden oluşan insanları aynı potada, alınterinin karşılığını alma mü-

yorlar. Türk, Kürt, Çerkez, Abhaz, Alevis-Sünni gibi milliyetlere ve inançlara ayırıyorlar.

Bu şekilde de insanları kana, gözyaşına mahkum ediyorlar. Sendikanın bu anlamda bütün üretici köylüleri üretimde ve emek mücadelesinde birleştirirken, demokrasi mücadelesinde de birleştireceğine inanıyorum. Bu ülke adına

- Seçim dönemine girdiğimiz şu günlerde, son beş yılı köylülük açısından nasıl değerlendiriyorsunuz? Mesela son günlerde buğday taban fiyatı açıklandı, bu fiyat köylüyü tatmin etti mi?

- Taban fiyatı dedikleri bir fiyat koydular önümüze. Taban biliyorsunuz alt limittir, yani verilecek en az fiyattır, ancak hükümetler açısından bu en üst fiyat olarak ele alınıyor. Verdikleri fiyat zaten en iyi buğdaya göre, ondan sonra düşüyor yine. Mesela 35 Ykr'ye kadar düşüyor bu taban fiyat. Eskiye oranla baktığımızda; 2002 yılından 2006 yılına kadar geçen dönemde tarımda kullanılan iki temel girdiyi ele alırsak; mazotta % 146.7'lik bir artış yapılmış, gübre ise % 15 artmış. Aynı dönemde köylülerin ürettikleri ürünlerde % 65 artış sağlanmış. Bir yerde % 146, karşısında % 65 yani. Buradan şu görünüyor; bu yıllar içinde % 80 kayıp var, yoksullaşma var yani köylülükte. Bu yıl gübrenin kilosu 85 Ykr, buğday 35 Ykr. Yani 2 kg buğdayla 1 kg gübre alamıyorsun. Bu yıl tarlalarını ekemeyecekler yani üreticiler. Köylülerin hemen hepsi borçlu zaten. Bugüne kadar ellerindeki birikimlerini satıyorlardı. Hayvanlarını sattılar, traktörlerini sattılar. Giderek de topraklarını ellerinden çıkarma noktasına geldiler.

Şu bir gerçek ki uygulanan tarım politikaları Türkiye'nin yönetimleri tarafından belirlenmiyor. Yurtdışından IMF, DB, Avrupa Birliği'nin belirlediği bir tarım politikası uygulanıyor. Aslına bakarsanız yaşamımızı belirleyen kurumlar bunlar. Yani sadece tarım politikasını değil, sanayide, sağlıkta, eğitimde, her alanda politikaları belirleyen bunlar.

Türkiye'de toprağı işleyen insanların sayısının çok fazla olduğu söyleniyor. Diyolar ki; Avrupa'da % 10'un altına düşmüş tarımda üreten köylülük. Bizde ise hala % 35'lerin üstünde seyrediyor. **"Bu rakam % 10'a düşmeli"** diyorlar.

Destek ağır geliyormuş onlara. Oysa burada çok alçakça bir yalan söyleniyor. Yapılan destekler kişi başına verilmiyor ki... Tarıma veriliyor destek. Niye veriliyor? Ürettiğin ürünün tonuna göre, tükettiğin mazota göre. Farz edelim şimdi 3 milyon ton buğday ürettik, sen 3 milyon tona destek veriyorsun. Bunda ha 5 kişi çalışmış, ha 115 bin kişi çalışmış, ne fark eder ki! Sayıyı düşürmenin çözüm olmadığını vurgulamak için söylüyorum bunu. Söyledikleri çok büyük bir yalan. **Aslında amaçlanan tarımdaki yükü kaldırmak değil bunu söylemekle. Aksine yük ağırlaşacak. Köylülüğün üzerinde bir yük olduğu doğru, ama bu değil. Toprakların küçülmesi, parçalanması sonucunda küçük işletmelere dönüşmesi, küçük işletmelerde üretim yapmanın daha pahalı olması, girdilerin pahalılığı gerçeği var köylünün karşısında.** İşin bu yönünü hiç dile getirmiyorlar. **"Köylünün elinden topraklarını almamız lazım"** diyorlar. İstedikleri köylüleri buralardan çekmek ve toprakları tekellerin eline, üretim araçlarını elinde bulunduran sanayicilerin, finans sektörünün, bankacıların yani burjuvazinin eline vermek. İnsanların beslenmesiyle ilgili üretilen gıda maddelerini de burjuvazinin eline geçirme, fabrikaları, sağlığı, eğitimi ele geçirdikleri gibi, toprağı da ele geçirmek ve tamamen köle bir toplum yaratmak istiyorlar. Hedefleri bu.

-Bunu engellemenin yolu nedir?

- Eğer burada üretici köylüler gerçekten örgütlenemezse, ki bu örgütlenme bence çok acil olmalı, egemenler amaçlarına ulaşabilir. Bunu savsaklarsak, biz Tüm Köy-Sen olarak geleceğin bizler için büyük tehlikeler içerdiğini düşünüyoruz. Sıkıntımız var tabii; sıkıntımız öncelikle ekonomik. Türkiye'nin bir ucundan bir ucuna örgütlenmek o kadar kolay değil. Üretici köylüler bir fabrikada ya da kamu emekçileri gibi büro-

yapılması zorunlu olan bir çalışma.

- **AKP hükümeti döneminde de bir önce anlattığımız gibi köylülük açısından bir şey değişmedi...**

- Değişmeyecek de zaten. Son hükümetle ilk hükümet arasında bir fark yok çünkü. Bunlar aldatıcı söylemler. Hükümet dediğin nedir? Burada iktidar, sermayenin elinde. Üretim araçlarını elinde bulunduranların iktidarı. Hangi hü-

kümetten bahsediyorsunuz? Büyük Millet Meclisi'ndeki hükümetleri kastediyorsanız, böyle bir hükümet hiç olmadı. Hükümet belli, bunlar TÜSİAD, Ankara Ticaret Odası ve diğerleri. Hükümetler değişmedi, A partisi gitti, B partisi geldi. Hükümet değişti dersek aldanmış oluruz. **Bu düzendeki partilerin başa gelmesi durumunda hükümet değişti demek yanlış olur. İktidar işçilerin başa gelmesiyle olur.** Üreten benim, o

zaman söz-yetki-karar hakkı da benim olmalı. Ben TBMM'ye girmenin bu çarkı kırmak anlamına geldiğini düşünmüyorum, çünkü bu iktidar olmak olmaz, iktidar işçilerin iktidarındır, ezilenlerin iktidarındır.

İnsan, tanımlanırken üretici güç değildir. Üretir ama aklıyla, bu bizim farkımız, aklımızla üretiyoruz. Birisini seçip, 'bu ürettiklerimiz senin Hasan, bunları al bize adaletli bir şekilde dağıt'

diyoruz.

Yani insanı üretici güç olmaktan çıkarıyoruz, insanı, insanın doğasını reddediyoruz, o zaman bir canavar yaratıyoruz. **Kapitalistler üretmiyorlar ve üretmediğin an insanı inkâr etmiş olursun zaten. Ürettiğimiz her şey bizim, bunları onların ellerinden almamız.**

Ülkemizde köylü kitlelerinin en önemli örgütlenme araçlarından biri 1914 yılında kurulan, ama kurulduğu yıllarda oldukça etkisiz kalan Köy Kooperatifleri'dir. Kooperatifler köylülerin kendi sorunları, sonrasında ise toplumsal olaylar çevresinde örgütlenmesinin önemli araçlarından biri olarak, özellikle küçük üreticinin oldukça yoğun olduğu ülkemizde köylülüğe yönelik tefecitüccar saldırısı, ürünleri satma ve işletme, fiyatların belirlenmesi yönündeki sıkıntıların yanısıra, köylülüğün ekonomik-demokratik sorunlarının çözülmesinde ve var olan dağılımı karşı örgütlenmesi yönünde oldukça önemli araçlardan biridir. Ancak bugün açısından bakıldığında özellikle 1980 sonrası gerek tarım alanında uygulanan emperyalist politikaların yansımaları, gerekse de birçok alanda olduğu gibi köylü örgütlerine yönelik devlet saldırıları sonucu Köy-Koop'ların sayısında önemli düşüşler yaşanmış, var olanların da çoğu devlet denetimi altında faaliyetini sürdürmektedir.

Buna rağmen bugün hala Köy-Koop'ların kendi gerçek misyonu çerçevesinde faaliyet yürüten Köy-Koop'lar vardır. **Bu kooperatifler içerisinde örnek teşkil eden Lüleburgaz Poyralı Köy-Kooperatifi 1977 yılından beri faaliyetlerini sürdürüyor.** Kooperatifin faaliyetleri hakkında görüştüğümüz Poyralı Köy-Kooperatifi kurucu üyesi ve şu anki yönetim kurulu üyesi **Mehmet Tuncer**, Kooperatifi 1977 yılında kurduklarını belirterek, çeşitli sorunlar ve sıkıntılara rağmen bugün hala sayılı

Köy-Koop'lar içerisinde bir örnek

“POYRALI KÖY-KOOPERATİFİ”

kooperatiflerin arasında ve faaliyet olarak bunların en önemlilerinden olduğunu belirtiyor. Tuncer Poyralı Köy Kooperatifi'nin yıllardır Poyralı'da üretim yapan köylülerin kendi sorunları çevresinde örgütlenme politikasını önemli oranda başarsa da, özellikle son süreçte belli sorun ve sıkıntılarla karşı karşıya kaldıklarının altını çiziyor. Poyralı Köy Kooperatifi'nin daha kurulma aşamasında o günkü koşullardan kaynaklı birçok zorlukla karşılaşmasına rağmen köylüler için verimli bir hale getirecek pek çok iş yaptığını sözlerine ekleyen Tuncer *“Poyralı Kooperatifi ilk kurulduğunda daha kimsenin traktörü yoktu. Bizler şu anki başkan da dâhil köylünün sütünü toplayıp karda kışta satmaya götürüyorduk. Kooperatif Poyralı köyünde bulunan üreticilerin birçok sorununa çözüm yolu olurken, ortak sorunlarda bir araya gelmenin de önünü açtı. Ancak son süreçte genel olarak Köy Kooperatiflerinin yaşadığı sıkıntılar gibi bizler de sıkıntı yaşıyoruz. Kooperatifler birliğinin ilk kurulduğu dönemde bizim ilimizde 110 üye kooperatifi ve 12 aday üye kooperatifi vardı. Şimdi ise sadece 60 üyesi var. 12 Eylül sonrası kooperatiflerde düşüş yaşandı. '80 süreci devlet kooperatifçiyim deme cesareti bırakmadı köylüde. Asker, polis küfürler ederek geçerdilerdi yanımızdan. Askerden polisten dayak yerdik. Korkuttular köylüyü. Yoksa kooperatifçilikten kimse vazgeçmezdi. Suçumuz neydi; örgütlenmek.”*

Konuyla ilgili görüşünü belirten Kooperatif Başkanı **Lütfü Göker** ise önceleri köy kooperatifleri daha aktifken bugün ise bu özelliğini yitirmiş olduğunu belirtti. Bundan 10 yıl öncesinde yapılan köylü eylemlerine 10-15 bin kişi katılırken şimdi bu sayının oldukça düştüğünü ve kooperatiflerin misyonunu yerine getirmesi halinde bu tablonun tersine döneceğini söyledi. Köy kooperatiflerinin gerçek misyonu dışında bakkal gibi işlere girişmesinin aslında Köy Kooperatiflerinin yanlış anlayışının ürünü olduğunu belirten Göker *“Köy Kooperatifleri üretimin olduğu yerlerdir. Bakkal-*

lar ise tüketir. Hazırı tüketir” diyerek eleştirilerini ifade etti. Tüm Köy-Sen Genel Başkanı **Şevki Konur** burada söz alarak; *“Eğer salt bakkalların kurulup işletilmesi olarak bakılırsa böyle bir sonuç çıkar. Eskiden bizim buralarda bir bakkal vardı. Herkes oradan alışverişini yapardı. Sonra borcunu ödeyemeyen köylünün odununa bakkal el koyardı ve büyük şehre götürüp satardı. Köylü de odunsuz kalırdı. Buna bir dur demek zordu. Biz de kooperatif olarak bakkal kurmaya karar verdik. Diğer illerdeki üretici köylülerle görüştük. Örneğin Edirne'den balı, Kars'tan peyniri vs. aldık. Bunları bakkallarda topladık. Böylece köylünün odununa el koyma diye bir şey kalmadı. Bakkalların asıl kurulma sebebi bunlardı”* dedi.

Köy-kooperatiflerinin etkisini yitirmesinin en büyük nedeni olarak mevcut egemen sisteme ve onun baskılarına işaret eden Konur; *“Eğer bize azgınca saldırırsalardı, gözaltına alıp tutuklansalardı Köy-Koop'lar başarılı olurdu. Şimdi bize kimse köylüler bu işi yapama-*

Göker söz alarak kooperatiflerinin şu an üzerinde çalıştıkları ve önemli adımlar attıkları bir projeden bahsetti. Kooperatif Başkanı'nın sözünü ettiği proje tamamen Poyralı köyü halkının ve onun bağlı olduğu Poyralı Köy Kooperatifi'nin emeği ve çabasıyla oluşacak olan bir **Pekmez Fabrikası** projesidir. Poyralı'da köylülerin tarım ve hayvancılıktan sonra önemli bir geçim kaynağını oluşturan Poyralı pekmezini hem patent sahibi olmak hem de pazarını oluşturabilmek için böyle bir projeye adım attıklarının belirten Göker, ilgili Bakanlık'tan da gerekli desteği ve onayı almak için başvuru yaptıklarını ve sonuç aldıklarını ifade etti. Tuncer Pekmez fabrikası için şunları söyledi: *“Bizim kooperatif olarak bir pekmez fabrikası projemiz var. Bizim Poyralı köyünde hemen hemen tüm haneler el yapımı pekmez üretimi yapmaktadır. Çok meşhur pekmezi vardır köyümüzün. Türkiye'nin birçok iline gönderiyoruz bu pekmezleri, ancak şöyle bir dezavantajı var imalatımızın. Tamamen ilkel koşullarda yapıyor. Bizim amacımız bunu çağa uygun bir sistemle yaşama geçirmek. Yaptığımız pekmez yıllık bir haneye 1.500, 2.000 YTL ek para kazandırmaktadır. Eğer bu proje başarılı olursa haneye ek gelir olarak 30 bin YTL'ye kadar kazanç sağlayacak.”*

Kooperatif başkanı Göker de Tuncer'in sözlerine ek olarak şunları belirtti. *“Şimdi bizim köyümüzde ortalama hane başı 40 hektar kadar toprak var. Bu pekmez fabrikası kurulursa, ki bu sene valilik el yapımı pekmezler için vermeyeceğini açıkladı. Aile tipi ilkel tip üretime izin vermeyecek. Doğal olarak hanelere giren ek gelir de ortadan kalkmış olacak. Ama fabrika kurulursa insanlar ek gelir sağlamış olacak.”*

Sohbetimize ilk başladığımız anda **“hoş geldiniz devrimciler”** diyerek bizi sıcak ve gülen yüzlerle karşılayan Kooperatif yöneticileri, yaklaşık bir ay sonra açılacak olan Pekmez fabrikasının açılışında mutlaka yanlarında olmamızı isteyerek açılışa davet ettiler bizleri.

dı diyemez. Çünkü bu sistem ve uzantıları bizi rahat bırakmadı. Saldırdılar olmadı, gözaltına aldılar olmadı, en sonunda ihtilal yaptılar bizleri yok etmek için” diyerek sözlerini tamamladı.

Pekmez fabrikası yolda...

Sohbetimizin ilerleyen zamanında Poyralı Köy Kooperatifi Başkanı **Lütfü**

Ainesi iştir kişinin lafa bakılmaz...

Yasalar IMF'den DB'den hazırlanır onaylanır, sadece yolu Meclis'ten geçer. Ne milletvekilleri ne de hükümet bu yasaların bir maddesine dokunmamıştır. Burada halkın iradesi adına halkın iradesine karşı geleceği piyasaya pazarlanır.

22 Temmuz seçimleri hızla yaklaşırken düzen partileri kalan süreyi en iyi şekilde değerlendirmenin telaşında.

Seçime doğru son viraja girilirken partiler, seçim vaatlerini bir bir sıralamaya devam ediyorlar. Sorunlar çözülecek, ülke kalkınacak, toplumsal barış ve huzur ortamı sağlanacak, "terör" bitirilecek, IMF ile ilişkiler kesilecek, ABD'ye kafa tutulacak, müreffeh medeniyetler seviyesine çıkılacak, mazot 1 YTL olacak vb. vb...

Genelkurmay'ın düşüncelerini utangaçça dile getirmesi, sık sık verilen "terör" alarmı, sınır ötesi operasyon tartışmaları ve tezkere gündemi dikkate alınmaz ise, sakın bir seyir izleyen seçim süreci, partilerin seçim bildirgeleri açıklamalarıyla devam ediyor.

İl il ülkeyi arşınlayan, esnafın, köylünün, işçinin arasına karışarak seçim propagandası yapan düzen partilerinin milletvekili adayları, yalanlarını süslü cümlelerle bezeyerek şu anki tablo kendilerinin eseri değilmiş gibi davranıyorlar. Halkın cebinden çaldıkları milyarlarca YTL ile korkunç bir harcama eşliğinde seçimler egemen sınıflar için çok büyük önem taşıyor. **Büyük maliyetleri olan bu oyuna işçi sınıfı ve emekçileri dâhil etmek için her türlü yöntem uygulanıyor, propaganda yapılıyor.** Seçim mitinglerinde hakaretler ediliyor, kafatasçı bir milliyetçilikle urganlar fırlatılıyor. Televizyonlar düzen partilerinin adaylarını kamuoyuna tanıtmak için birbiri ile yarışıyor. Büyük bir ikiyüzlülükle altına imza atılan icraatlar eleştiriliyor, "sömürü düzenine son" çağrıları yapılıyor. Köy derneklerinden, esnaf sanatkâr odalarına, sendikalardan muhtarlara herkesi ve kesimi etki altına almanın, önümüzdeki 5 yıl boyunca pastadan pay kapmanın derdi yaşanıyor. Çünkü kendilerinin hükümet olmasının yanında işçi ve emekçileri bu seçim oyununa katmak ortaklaştıkları önemli bir noktadır. 2002 seçimlerinde nüfusun hatırı sayılır bir kesiminin seçimlere katılmaması onlar açısından da

değerlendirilmesi gereken önemli bir ayrıntı niteliğinde. Bu konunun egemenler açısından önemini DSP Genel Başkanı Zeki Sezer'in yaptığı konuşmada görmek mümkün; "2002 seçimlerinde Cumhuriyet tarihinin en düşük katılımı gerçekleşmişti. Sonrasında çıkan yapının Türkiye'ye ne kadar zarar verdiğini herkes gördü. Bölücü terör, ekonomi ve laik demokrasimizin geleceği ile ilgili olarak ne kadar büyük zararlar verildiği artık ortada. İnaniyorum ki bu gidişi gören vatandaşlarımızdan biri bile tatil yöresinde kalmayacaktır."

Bu tablonun içinde kutuplaşmaya itilen, bir tercih yapmaya zorlanan işçi ve emekçiler ne yapacağına karar vermeye çalışıyor. Bağımsız adayların varlığı ve Meclis'e girebilme olasılığının yüksek olması kafaları daha da karıştırıyor. Düzen partilerinden umudunu kesenlere bağımsız adaylar aracılığıyla parlamento adres gösterilerek Meclis ve de onun üzerinden sistem aklanmaya çalışılıyor. "Emekçilerin sesi Baskın olacak", "kürsüde 2 dakikalık konuşma hakkı olacak", "Meclis'e tünel kazılacak", "Parlamentoya oksijen girecek", "demokrasi girecek", "en önemlisi barış girecek"... Kısacası oyunun kuralları bozulmadığı sürece bu seyirlik tiyatro esnetilerek uygulanmaya devam edilecek.

Yüzyıllardır sömürü ve baskıya, imha ve inkâra maruz kalan Kürt emekçileri ve sistemden umudunu kesmiş milyonlar "Meclis'te bizim de sözümüz olacak" iddialarıyla ikna edilmeye çalışılmakta. Bağımsızlar cephesinde bunlar yaşanırken düzen partileri kendi komutalarında Türkiye'nin izleyeceği yol haritasını açıkladılar. Miting alanlarında söylenenlerle birçok noktada örtüşmeyen çözüm önerileri partilerin gerçek kimliğini de ele veriyor.

AKP düşler ülkesinde...

AKP hükümet olduğu andan itibaren rotasında hareket ettiği ABD ile

ilişkilerin yetersiz kaldığını düşünüyor olmalı.

Seçim bildirgesine göre; "ABD ile ilişkiler yeni şartlara uydurulacak, kurumsallaştırılacak, bölgesel, küresel süreçlere katılmalacak." Yani Büyük Ortadoğu Projesi'nde daha aktif olunacak, Lübnan'dan sonra Irak'a ve ABD emperyalizminin işgal edeceği diğer ülkelere asker gönderilecek, İncirlik Üssü daha fazla kullanılacak. Türkiye halkı kardeş halkların katledilmesine ortak edilecek.

"Devlet, mal ve hizmet üretiminden çekilecek. Ulaştırma, haberleşme ve enerjide işletmecilik anlayışı geliştirilecek". Yaptığı özelleştirmelerle ülke tarihinin rekorlarını kıran; Türk Telekom'u, Petkim'i, Tüpraş'ı ve en son Petkim'i emperyalistlere peşkeş çeken AKP, bu konuda bundan sonra daha pervasız olacağını işaretlerini veriyor. AKP'nin çizdiği resmin boyasının dökülmesi için fazla zaman geçmesine gerek kalmayacak.

Aldığı borçlarla ve özelleştirmelerle enflasyonun artış hızını kısmen düşüren AKP'nin dikişleri artık tutmuyor. "Alternatif planlarımız var, ama her alternatifin de bir maliyeti var" sözleriyle alınacak ekonomik 'önlemlerin' müjdesini veren Başbakan'a göre herkesin biraz 'dişini sıkması' gerekiyor. Bildirgede sözü edilen "çalışma yaşamının iyileştirilmesi ve refah ortamı" çıkartılan tedbirlerle sağlanacak. "Tedbirlerin memnuniyet verici olduğuna" vurgu yapan IMF Türkiye Masası Şefi Juha Kahkonen yaşanacak zam furcasını haber veriyor. Tedbirlerin içinde; Büyükşehir Belediyelerinin vergiden aldığı payın yüzde 4.1'in üzerine çıkarılması, otoyol ve köprü geçiş ücretlerinin artırılması, ilaç katkı paylarının memurların aylığından kesilmesi, antibiyotik reçete edilmesinin yeni esasa bağlanması, sağlık, eğitim ve spora vergiden aktarılan paydan kesinti, Bağ-Kur'da ilaç katılım payının maaştan kesilmesi,

KİT işçilerinin bir ikramiyesinin ertelenmesi, tarımsal destekleme öde-

neklerinden kesinti, Doğrudan Gelir Desteği'nden kesinti, Kredi ve Yurtlar Kurumu'nun yatırımlarından kesinti vb. yer alıyor.

AKP getirdiği bu önlemlerle işçilerin emekçilerin daha da yoksullaşmasını, eğitim ve sağlık olanaklarından daha az yararlanmasını sağlayacak. AKP'in düşler ülkesinde emekçilere, üretene, emeği ile geçinenlere yer yok. Kesintiler çalışan milyonların sırtına binecek.

CHP;

"Dikensiz gül bahçesi!"

"Terörün çözümü için gerekli siyasi irade gösterilecek. Temel, hak ve özgürlükler özenle korunacak. CHP iktidarında barışçı, dayanışmacı ve eşitlikçi bir toplum oluşturulacak, insan haklarına dayalı, özgürlükçü ve çoğulcu demokrasiyi güçlendirmek, bireyi daha özgür, toplumu daha örgütlü, devleti daha demokratik hale getirmek hedef olacak. Hak arama kanalları işletilecek. Milletvekilliği dokunulmazlığı kaldırılacak..."

CHP'nin Pusula2007 adını verdiği seçim bildirgesinde geçen vaatlerden bir kısmı böyle. Sol maskesi takan CHP, ordunun dilinden konuşarak faşist kimliğini ortaya sermekte ve bir avuç asalağın iktidarına karşı savaşanlara, imha ve inkâra başkaldıranlara terörist damgası vurarak bitirmenin hesaplarını yapmakta. CHP'nin terörden anladığı devletin provokasyon yaratmak için emekçileri katletmesi, ilerici-demokrat aydınların Sivas'ta diri diri yakılması değil işçilerin, emekçilerin hakları için verdiği mücadeledir.

Faşist Kemalist ideolojisi ile devletin resmi partisi CHP'nin barışçıl hükümetleri döneminde Maraş'ta, Çorum'da, Malatya'da kitlesel katliamlar yaşandı. Bunların hepsinin altında CHP'nin imzası vardır. Toplum 'demokratikleştirme' ideali taşıyan CHP Ceza İnfaz Kanunu'nun değiştirilmesine onay vermiş, polisin yetkilerini sınırsızca arttıran yasayı jet hızıyla onaylamış, DTP'nin bağımsız adayla-

rının önünü kesmek için çıkartılan kanuna evet demiştir. CHP'nin solculuğu egemen sınıfların emekçi yığınları daha fazla sömürmesi, zulmün daha da katmerleşmesi için vardır.

Sol kavramını kirleten CHP, milyonlarca emekçinin sol ideolojiden nefret etmesine neden olmuş, sol adına ırkçılığın, gericiliğin, şovenizmin en önemlisi de Kemalizm'in bayraktarlığını yapmıştır. Ülkenin parsel parsel satılmasına sesini çıkarmayan CHP, Kürt sorunu konusunda söylemde, 'sağdaki' AKP'yi bile sollamıştır. Özelleştirmeleri sol adına savunan, işçilerin emekçilerin her türlü hak arama mücadelesine azgınca saldıran CHP yine sol

nin yeniden başlayan 'kara gününü' durduracağız, sendikaları özgürleştireceğiz, sosyal güvenlik alanının da kapsamını genişleteceğiz. Ay yıldızlı bayrağı başarıyla temsil eden sporcuları ödüllendirecek, kültür enstrümanlarını koruyacak ve sanatçıların hak ettikleri yere gelmelerine imkân tanyacağız. 'Gülen insanların olduğu bir Türkiye' yaratacağız."

Çok iddialı bir bildirge kaleme alan DP geçmişi çabucak unutmuşa benziyor.

DYP ve DP ile adeta özdeşleşen Mehmet Ağar'ın yaşamına bir göz atmak tarih bilincimiz açısından yararlı olacaktır. ABD emperyalizminin

JİTEM'in örgütlenmesinden, kontrgerilla çalışmalarına, uyuşturucu pazarına kadar çok geniş bir yelpazede 'faliyetleri' olan Ağar, Milli Güvenlik Kurulu'na 'Özel Tim'in güçlendirilmesi ve PKK'nın büyük şehirlerdeki finans kaynaklarını kurutmak gibi önlemleri içeren "terörü 1 yılda yok edecek" bir plan hazırlayıp sundu. Bu konuşmasından 40 gün sonra ise "Özel Ordu çok yakında hazır" açıklamasını yaptı. Binlerce köyün bombalanması, yakılması, milyonlarca insanın zorla göç ettirilmesi, binlerce gerillanın kulaklarının kesilerek vahşet kelimesini aratan bir şekilde katledilmesi. İşte DYP'nin, onun kurmayı Ağar'ın icraat-

köylüye, işçiye vaatlerde bulunmakta, özgür basından dem vurmakta. Kim inanır bunlara?

Ağar'ın huzuru, ilerici, devrimci, demokratların yakılması, katledilmesi, temel hak ve özgürlüklerin yok edilmesi, ülkedeki en küçük hak arama eyleminin tarihe gömülmesidir. DP emekçiler için ak değil, kapkara bir gelecek, açlık, yoksulluk, zulüm ve katliam vad etmektedir. Kürt ulusuna daha fazla saldırı, öğretmenlere, işçilere, öğrencilere sıkıyönetim sözü vermektedir. Bunu anlamak için hafızalarımızı biraz zorlamamız yeterli olacaktır.

GP'nin uçuk iddialarının bile peşine takılan yığınların, çaresizliği yaşadığı

adına MHP'nin faşist çizgisinden bile daha gerilerde durmaktadır. Son yıllardaki icraatları ile kendini daha fazla teşhir eden CHP ancak MHP kadar solcudur. **Sisteme tepkisi olan kitlenin kabanar öfkesini kontrol altında tutmak için subap işlevi gören CHP'nin asgari ücret, sendikal yaşam, demokratikleşme, Kürt sorunu, eğitim, sağlık vb. temel meselelerde AKP'den ne farkı vardır?** Özellikle komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarının adı olan Cumhuriyet'e sahip çıkan CHP tam da misyonunu oynamaktadır.

Devrimcilerin, ilericilerin sokak ortasında katledilmesine ses çıkarmayan, emekçilerin evleri başına yıkılırken alkışlayan CHP, ne demokratların ne de emekçi Alevi kitlelerin umududur. Ancak düşmanı olabilir. ABD'nin Ortadoğu'daki en çalışkan uşaklarından Barzani ve Talabani'nin bile katıldığı Sosyalist Enternasyonal'e katılması CHP'nin solculuğunu aklar mı?

"Gülen insanların olduğu bir Türkiye" için DP!

"Tam bağımsız yargı ve özgür basına da imkân sağlanacak, vergide adaletin sağlanması öncelikli hedeflerimiz arasında. Spekülasyonlara kapalı bankacılık sistemini geliştireceğiz. Teknolojiyi tüketen değil üreten bir toplum yaratacağız. Üretim stratejilerinin temelinde de KOBİ'ler yer alacak. Çiftçi-

Ortadoğu'daki en mahir uşaklarından, kiralık katillerinden olan Mehmet Ağar'ın yaşamı 'başarılarla' dolu. Efendileri tarafından pek çok kez onurlandırılan, kazara yoldan çıktığında kendisine sahip çıkan ABD'li komutanları için o bulunmaz Hint kumaşydı. Aileden polis olan Ağar, 'hizmet'e başladığı günden itibaren sadakatini her fırsatta gösterdi.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü görevi de dahil olmak üzere her kademede görev alan Ağar, halk düşmanlığını süreç içerisinde emekçilere, devrimcilere yaptığı işkencelerle ispatladı. İstanbul Emniyet Müdürlüğü görevinden sonra, 1992'de de Erzurum Valisi olan Ağar'ın sicilini anlamak için 1 Ağustos 1992'de giyabi tutuklu olarak aranan Bahçelievler katliamı sanığı Haluk Kırıcı'nın düğününde nikah şahidi olmasını bilmek yeterli olur sanırız. Tansu Çiller'in DYP Genel Başkanı ve Başbakan olmasından sonra Emniyet Genel Müdürlüğü'ne getirilen Ağar'ın icraatları elbette bununla sınırlı değil.

ları. Yeşilyurt köyünde köylülere dışkı yediren, gerillaların cesetlerini yakan, çırılçıplak soyarak panzerlerin arkasına bağlayan ve köylerde şehir merkezinde teşhir eden kontrgerillanın kumandanıdır Ağar.

Bahar eylemleri ile sendikal hakları için sokağa çıkan emekçilere kurşun sıkan, DEP'li milletvekillerinin dövülerek gözaltına alındığı operasyonun yönetmenidir Ağar. **Çiller'in A Takımında yer alan Ağar'ın icraatları yazmakla bitmez. 1996 yılında Susurluk'ta yaşanan kaza ile geniş kamuoyu tarafından daha çok teşhir olan Ağar, baskılar sonucu istifa etti.** Daha doğrusu görev yerini değiştirdi. DYP'den milletvekili aday olarak Meclis'e girdi. 1996 yılında Eskişehir Tabutluğu'na karşı başlatılan Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi sırasında "Adalet" Bakanı olan Ağar, 12 devrimcinin kahramanca şehit düştüğü bu süreçte yine misyonunu oynuyordu.

Şimdi DP'nin başına geçen Ağar,

bu seçim süreci en fazla da devrimcilerin omuzlarına daha fazla sorumluluk yüklemektedir. Sistemin bekaasını çarçın işlemlerini sağlama amacı güden, seçim tiyatrosu Ortadoğu'da önümüzde günlerde yaşanacak işgal ve kıyımların provasını yapan emperyalistler için çok büyük önem taşıyor. **Kitlelerin beyninde, Meclis'in devletin meşruluğunu sağlayıp, sürece ortak olduğu duygusu yaratarak düzene karşı tepkileri törpülemeyi hedefleyen emperyalistler için bunun başarılması, bundan sonra atılacak adımlar için önemli.**

Tasarlanan projelerin rotasında yol alabilmesi bunun başarılıp başarılamağına bağlı olacak. İşte tüm bu nedenlerden dolayı seçimlere katılmak, bu oyuna onay vermek, bir ucundan entegre olmak anlamı taşımaktadır. Meclis, parlamento 5 yıllık zaman dilimi içinde çok açıkça görülebildiği gibi sadece görüntüden ibaretti. Orada çiğ köfte partileri, ağız dalaşı, yumruklu tekmeli kavgalar her türlü hile ve entrika, yolsuzluk yapılır.

Yasalar IMF'den DB'den hazırlanır onaylanır; sadece yolu Meclis'ten geçer. Ne milletvekilleri ne de hükümet bu yasaların bir maddesine dokunmamıştır. Burada halkın iradesi adına halkın iradesine karşı geleceği piyasaya pazarlanır.

Hırsız evin içinde

Özetle söylemek gerekirse, tüm bu “çeteler” CIA’nın yıllar öncesinden başlayarak, dünyanın bir çok bölgesinde ve en geniş kapsamda hayata geçirdiği “karşı-ayaklanma stratejisi”nin Türkiye ayağıdır. Geçmişte Vietnam, Kolombiya ve daha bir çok ülkede ve onlarca yıldır da ülkemizde görüldüğü üzere, “devlet” tüm meşruluğunu yitirmiş olsa bile, bu “gizli operasyonlar”ı sürdürür.

Yeni bir seçim dayatmacasının arifesinde bulunduğumuz şu günlerde, birbiri ardına gerçekleşen “çete operasyonları” ülke gündemini meşgul etmeyi sürdürüyor. Çoğunlukla emekli subay ve astsubayların öncülüğünde gibi görünen ve birkaç kişiyle sınırlanmaya ve mümkün mertebe “münferit” gibi gösterilmeye çalışılan bu “çeteler”in, uzunca yıllardır varlığını sürdüren kontr-gerilla faaliyetlerinin birer uzantısı olduğundan hiç kuşku yoktur.

“Çete” adı verilen bu kontra örgütlenmelerin geniş kamuoyunda en fazla yankı bulanı hiç kuşkusuz Susurluk’ta ortaya çıkarılmıştır. Hatırlanacağı gibi, İstanbul’a gitmekte olan Mercedes marka otomobil, 3 Kasım ‘96’da Susurluk’ta benzin istasyonundan çıkan kamyonu çarptı. Kazada ölen kişilerin İstanbul Polis Okulu Müdürü **Hüseyin Kocadağ**, “Mehmet Özbay” adına düzenlenmiş kimliği ile azıllı faşist katil **Abdullah Çatlı** ve yaralanan kişinin de DYP Şanlıurfa Milletvekili ve Bucak Aşiret reisi **Sedat Bucak** olduğu anlaşıldı, olay Türkiye gündemine adeta “bomba gibi” düşmüştü. Olayın hemen ardından yapılan açıklamalarda, zırhlı Mercedes’in ardından gelen bir başka araçta bulunan kontrgerillacıların, araçtan “bazı şeyler” aldıkları söyleniyordu. Ama yine de Mercedes’te şunlar bulunmuştu: **Son sistem bir dinleme cihazı, MP 5 silahlar, çeşitli silahlara uygun susturucular ve daha sayısız belge ve başka materyaller.**

Susurluk’taki isimler sadece ölen veya yaralananlarla sınırlı kalmadı. Kamuoyunun ayağa kalktığı, ülke genelinde eylemlerin gerçekleştiği “Susurluk çetesi”ne dâhil olan, açığa çıkan ilişkiler, kontra örgütlenmenin kimlere ve nerele-re kadar uzandığının da kanıtı oluyordu. **Mehmet Ağar** ise en kilit isimlerdendi. Onu **Veli Küçük**, **Tansu Çiller** ve daha komuoyunca bilinen ve her biri devletin şurasında veya burasında konumlanmış olan isimler izliyordu.

Mehmet Ağar bunların içinde özel bir yere sahipti. Çünkü “aranan” **Abdullah Çatlı**’nın sahip olduğu pasaportta

imzası bulunmaktan tutalım, Susurluk bağlamında ortaya çıkan ve “kayıp” olduğu söylenen kolilerce silahın adresi hep O’nu gösteriyordu. **O ise, kontra ilişkiler ağının verdiği cesaretle, bunları “devlet sırrı” olarak getirmekte, hatta bununla ilgili haber yapan gazetecileri “fazla kurcalamayın” diye açık açık tehdit etmekte sakınca görmüyordu.** Açığa çıkan onca ilişkiye rağmen bir türlü “dokunulamayan” Mehmet Ağar’ın yükselişi Susurluk sonrası daha da hız kazanacak, bu yükseliş günümüze kadar sürecekti.

Dönemin Başbakanı Tansu Çiller aynı süreçte ziyaret ettiği özel hareketçileri alından öperken, Çatlı’ya göndermede bulunarak, **“Bu devlet için kurşun atan da kurşun yiyen de şereflidir”** gibilerden açıklama yapıyor ve “Susurluk çetesini” açıkça savunuyor. Çetelerle ilişkisi bugüne kadar uzanan bir diğer isim olan emekli Tuğgeneral **Veli Küçük** ise, başta Hrant Dink katliamı olmak üzere, yakın zamandaki, çete adı verilen tüm kontra örgütlenmelerin altında çıkmaya devam ediyor.

Çete operasyonları seçim yatırımıdır!

Susurluk nasıl unutturulmaya, üzeri örtülmeye çalışıldıysa, AKP hükümetinin seçim yatırımı olarak gerçekleştirdiği bu sözde operasyonlar da aynı şekilde

münferitleştirilmeye, üzeri örtülmeye çalışılacaktır. Bu süreçteki operasyonların seçimlerde prim toplama adına yapıldığının ve üzerinin örtüleceğinin, unutturulmaya çalışılacağına en somut kanıtı ise, AKP hükümetinin Şemdinli’de ortaya çıkan ilişkiler noktasındaki, buradaki delilleri karartmaya, üstünü örtmeye dönük tutumudur.

Son iki yıldır birbiri ardına patlak veren “çete” vakalarında, bunların gerçek bağlantılarını gözler önüne sermesi bakımından en önemli olanı Şemdinli’de, **Umut Kitapevi**’nin bombalanmasıyla ortaya ilişkililerdir. Çünkü Şemdinli vakasında izler doğrudan ordunun en tepesindeki isimlere gidiyordu. Bunların başında da Şemdinli’den sonraki aylarda Genelkurmay Başkanlığı’na getirilen Büyükanıt bulunmakta. Hatırlanacak olursa, Büyükanıt o dönem Şemdinli olayının doğrudan içinde yer alan kişiye dönük **“tanırım, iyi çocuktur”** açıklaması yaparak, aynı zamanda aralarındaki bağı da teyit etmişti. Hükümet ise Şemdinli’de 9 Kasım 2005’te bir çok ordu mensubunun karıştığı bu bombalı eylemin hemen ardından, eylemin niteliğine ilişkin **(ordu ile aralarında yaşanan suni çatışmalarda elini güçlendirme adına olsa gerek)** ‘Lokal değil, Susurluk’a benziyor’ gibi bir açıklama yaptı. Meclis’te bir Araştırma Komisyonu kuruldu. Van Savcısı **Ferhat Sarıkaya** çetenin yapılmasına ilişkin bir iddiana-

me hazırladı ve Yaşar Büyükanıt’ı da ‘çete oluşturmak’la suçladı. Bu iddianamenin hemen ardından Genelkurmay ‘TSK’ya saldırı var’ açıklaması yapınca, AKP hükümeti başlangıçtaki tutumundan geri adım attı ve Van Savcısıyla Emniyet İstihbarat Daire Başkanı **Sabri Uzun**’un görevden alınması gündeme geldi. Meclis Araştırma Komisyonu Büyükanıt ismini çıkartarak suya sabuna dokunmayan bir rapor hazırladı. Şemdinli’de ortaya çıkan sözde “çete”, tutuklu iki astsubay ve bir itirafçıyla sınırlı tutuldu. Kısacası bugün çetelerle mücadele ediyormuş görüntüsü vermeye çalışan AKP hükümeti, Şemdinli’deki yapılanmanın, gerçekte çok iyi bildiği uzantılarını ortaya çıkartmaya cesaret edemedi. Gerçekte ise böyle bir derdi yoktu/yoktur. Çünkü bu kontra faaliyetçilerden, Maraş Katliamı döneminde Maraş Valisi olan ve katliamla bağı bilinen Abdulkadir Aksu örneğinde olduğu gibi kendi içinde de bolca mevcuttur.

Çetelerin eli ordunun cephaneliğinde...

Son aylarda gerçekleşen “çete” operasyonlarına şöyle bir göz atacak olursak, bunları şöyle sıralayabiliriz:

Şemdinli’nin ardından gelen günlerde Şubat 2006’da Ankara’da gerçekleştirilen bir operasyonda, Özel Kuvvetler’de görevli bir astsubayın da içinde yer aldığı **Sauna (Küre) “Çetesi”** orta-

Soldan sağa: İşadamı Kuddusi Okkır, Oktay Yıldırım, Karadağ’ın sağ kolu Hüseyin Görüm, Savaşan Tosun, Muzaffer Tekin

Kontra örgütlenmelerin orduyla olan yakın bağı en somut biçimde ortaya seren Ümraniye vakası, “çetelerin” ellerinin nasıl da ordunun cephaneliğine kadar uzandığını göstermesi bakımından da önemlidir.

ya çıkarıldı. Çetenin elinde Ankara'nın stratejik noktalarının gösterildiği haritalar bulundu. Üyelerin silah ve bomba kullanımı da dahil, istihbarat ve özel hareket eğitimi aldığı açığa çıktı.

17 Mayıs 2006 Avukat **Alparslan Arslan** bir Danıştay üyesini öldürdü, 4 üye yaralandı. Arslan'ın birlikte hareket ettiği kişilerin 5 ve 11 Mayıs'ta Cumhuriyet gazetesine bomba atan kişiler olduğu ortaya çıktı. Soruşturmada Türk İntikam Tugayı (TİT)'nin izine ulaşıldığı söylendi, ancak ötesine geçilemedi. Arslan'ın **Vatansever Kuvvetler Güç Birliği** gibi ulusalcı gruplarla ilişkili olduğu tespit edildi. Telefon kayıtlarından, eski Yüzbaşı **Muzaffer Tekin** ismine ulaşıldı. Tekin'i Susurluk hükümlüsü İbrahim Şahin ve emekli Tuğgeneral Veli Küçük'le aynı karede gösteren fotoğraflar basına yansıdı.

Atabeyler çetesi (31 Mayıs 2006): Ankara'da Genelkurmay Başkanlığı Özel Harp Dairesi'nde görevli iki astsubay, iki yüzbaşı ile emekli bir binbaşının da aralarında bulunduğu 9 kişi gözaltına alındı. Yapılan aramalarda uzaktan kumandalı 100 bomba yapabilecek malzemenin çıktığı evde düzeneği hazırlanmış ve patlatılmaya hazır C-4 patlayıcı ile 4 uzaktan kumandalı bomba da ele geçirildi. Mahkemeye sevk edilen 11 kişiden 4'ü tutuklandı. Tutuklananlar arasında Yüzbaşı **Murat Eren** ile astsubaylar **Erkut Taş** ve **Yasin Yaman** da yer aldı.

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni ve ilerici bir

aydın olan **Hrant Dink**, gazete binası önünde kurulan hain bir pusuda katledildi. Katliamı Ogün Samast adlı bir tetikçinin gerçekleştirdiği ve Erhan Tuncel adlı JİTEM'ci ve polis muhbirinin ve aynı

ilişkilerin uzantısı olan Yasin Hayal'in azmettirici oldukları açıklanarak, katliam bunlarla sınırlanmaya çalışıldı. Ancak Erhan Tuncel'in cep telefonuyla adı açıklanmayan emekli bir albayla sık sık görüştüğünün ortaya çıkması, suikastın arkasında ordunun ve devletin çeşitli birimlerinin kontra örgütlenmesinin olduğunu gözler önüne serdi.

Birbiri ardına ortaya çıkan bu kontra örgütlenmelerden biri de, son haftalarda Ümraniye'de yapılan bir operasyonda ortaya çıktı. Ancak bu defa ortaya çıkan bir "çete" den ziyade, bir cephanelikti!

İstanbul Ümraniye'de, bir gecekon-

duda çatıya gizlenmiş sandıkta 27 el bombası, TNT kalıpları ve daha sayısız silah bulundu. Soruşturma sonucunda

"Çeteler" CIA patentli kontra örgütlenmelerdir

dizi kontra faaliyetin ardında da yine bu strateji vardır ve doğrudan genelkurmay tarafından yürütülmektedir. İddia edildi-

Susurluk nasıl unutturulmaya, üzeri örtülmeye çalışıldıysa, **AKP hükümetinin seçim yattırımı olarak gerçekleştirdiği bu sözde operasyonlar da aynı şekilde münferitleştirilmeye, üzeri örtülmeye çalışılacaktır.**

bombaların emekli asker Oktay Yıldırım'a ait olduğu belirlendi. Yıldırım'ın 'abisi' Yüzbaşı Muzaffer Tekin de 'bombaların kullanılamaz halde' olduğunu "bildiği için" gözaltına alındı. Tutuklanan Yüzbaşı Muzaffer Tekin'in bilgisayarında Ergenekon örgütlenmesi ve MGK'nin gizli bilgilerine ulaşıldı. Danıştay saldırısında azmettirici olarak yargılanan Muzaffer Tekin'in, tehdit, gasp, cinayet ve adam kaçırmaya ile adam

yaralama suçlarında tutuklanan Türk İntikam Tugayı'nın kurucusu olan Semih Tufan Günaltay ile de yakın ilişkiler içerisinde olduğu ve sık sık görüştüğü ortaya çıktı. Günaltay da yaptığı açıklamalarda Tekin'i tanıdığını (bir yerlere duyduğu güvenden olmalı) gizleme gereği duymayarak "Tekin komutan ile görüşüyorum. Onu çok severim. Danıştay saldırısında ona iftira attılar"

demişti. Öztürk ve Tekin Emekli Tuğgeneral Veli Küçük'ün elini öperken görüntülenmişti.

Kontra örgütlenmelerin orduyla olan yakın bağı en somut biçimde ortaya serilen Ümraniye vakası, "çetelerin" ellerinin nasıl da ordunun cephaneliğine kadar uzandığını göstermesi bakımından da önemlidir. Her ne kadar bunların "hurdaya çıkmış ve çöpe atılmış silahlar" olduğu iddia edilse de, o kadar "hurda"sı olmasa gerek ki, ordu cephaneliklerindeki silahları saymaya başlamış bile! Ancak bu, ordu bunlardan bihabermiş havası yaratılma girişimine kimseler artık inanmıyor. Çünkü herkes biliyor ki, hırsız evin içinde!

Birileri Susurluk'tan bu yana daha yoğun dillendirilen "derin devlet" vb. ilişkiler arasa da, şunu çok iyi bilmekteyiz ki, gerek Susurluk, gerek Şemdinli gerekse Ümraniye vd. "çete"ler özde, CIA'in halk ayaklanmalarını bastırmak için '70'li yılların başından itibaren, dünyanın bir çok bölgesinde, buralardaki işbirlikçi-uşak-kukla rejimlerin bilgisi dahilinde, bunların istihbarat, ordu, polis ve bir çok devlet kurumuyla yaygın bir biçimde hayata geçirdiği "karşı-ayaklanma stratejisi"nin günümüze kadarki uzantısıdır. **Hepsinde de karşımıza çıkan kontr-gerilladır ve devletiyle, hükümetiyle, ordusuyla bütün bir örgütlenmedir ve devletin kendisidir.** Özetle söylemek gerekirse, tüm bu "çeteler" CIA'nın yıllar öncesinden başlayarak, dünyanın bir çok bölgesinde ve en geniş kapsamda hayata geçirdiği "karşı-ayaklanma stratejisi"nin Türkiye ayağıdır.

Geçmişte Vietnam, Kolombiya ve daha bir çok ülkede ve onlarca yıldır da ülkemizde görüldüğü üzere, "devlet" tüm meşruluğunu yitirmiş olsa bile, bu "gizli operasyonlar"ı sürdürür. Özellikle de silahlı mücadelelerin olduğu ülkelerde hayata geçirilen bir strateji- dir ve silahlı halk hareketleri ve gerektiğinde de demokratik muhalefet bu kontra faaliyetler aracılığıyla yok edilmeye ve de toplum terörize edilerek, bu hareketler kitlelerden tecrit edilmeye çalışılır.

Silahlı mücadele özgülünde gerçekleşen terörize etme durumu, halkın silahlı mücadeleye verdiği desteği kesmeyi de amaçlamaktadır. Başta T. Kürdistanı olmak üzere, silahlı mücadelenin yoğun olduğu bölgelerde, 90'lı yıllarda gerçekleşen faili meçhul (bizce belli) katliamların, köy yakmalarının ve daha bir

gi ya da gösterilmeye çalışıldığı gibi, Genelkurmay Başkanlığını "ima" eden "derin devlet" in bir uygulaması değil, devletin tüm kurum ve kuruluşlarının içinde yer aldığı stratejik bir faaliyettir. Bu nedenle, hükümette hangi partinin olduğunun hiç bir önemi yoktur. Tayyip Erdoğan hükümeti de bu stratejinin yürütülmesinde, "iktidar" olarak üstlerine düşeni yapmaktan çekinmemişlerdir.

Bugün bir bir ortaya saçılan "çeteler" ve bunların ilişkileri, para kaynakları tükenen ve belli ölçüde denetimden çıkan kontra elemanlarını kapsamaktadır daha çok. **Kendilerine verilecek yeni görevleri beklerken boş oturmak istemeyen kontra mensupları, bu faaliyetleriyle birlikte aslında "eski günlere" dönemleri için fırsat yaratılması mesajı da vermekteler.** Ve bu mesaj alındı sanırız. Çünkü Genelkurmay "terörle mücadele" konseptini yine özel birliklere vereceği açıklamasını yaparak, bu yönlü girişimlerini başlattı bile. Genelkurmay'ın bu yönelimi, çete operasyonlarında açığa çıkan ilişkilere temkinli bir dille yaklaşan burjuva medyada ve onun satılık kalemlerinde yankı bulmakta gecikmedi. Bu özgülde şöyle diyor ordu ve kontra faaliyetlerin şakşakçısı Ertuğrul Özkök "*Her ülkenin, makul ölçüde derin devlet kurumlarına ve operasyonlarına ihtiyacı vardır... Hakkımız olan şey, bütün bu operasyonların kontrol altında olmasıdır... Gizli kahramanların bir bölümü, işlerini düzgün şekilde, kontrol altında yapar ve kenara çekilirler. Bazıları ise yolundan sapar. Bizim eleştiririz, gizli kahramanları değil, yoldan çıkanları hedef almalı.*"

Ve bu "gerçek kahramanlar" yine yollara düşmeye ve Ankara'dan sonra Diyarbakır'da bombalarını patlatmaya başladı bile. Onları artık linç girişimlerinin başında, Kürt halkına dönük katliamların ardından kestikleri kulak, burun vd. uzuvlarla çektirdikleri fotoğraflarda, işçi emekçi yığınlara dönük saldırılarda ve daha sayısız açık-örtülü operasyonlarda daha sık görmeye hazır olalım.

Ve hazır olmaktan sadece durup beklemeyi değil, gelişen bu duruma karşı, uygun tatikler geliştirerek, mücadeleyi yükseltmeyi, topyekün saldırılara karşı topyekün direniş örgütlemeyi anlayalım!

Bütünün etkili parçası olmak

Her sınıf bilinçli proleter, Proletarya Partisi'nin aktif bir öncüsü, etkin bir parçası gibi çalışmak, bütüne karşı sorumlu olduğunun bilinciyle hareket etmek zorunda olduğunu görmelidir. **Devrimci eğitim çalışmasında, sürece ileri düzeyde katılımda, komite kararlarının oluşumuna ve uygulamasına aktif ve üretken bir tarzda katılmalı ve daha fazla sorumluluk almalıdır.** Ancak bu adımlar atıldıkça önderlik inşasına katkılar artacak ve örgütsel ilerleme sağlanabilecektir. Her konuda olduğu gibi bu konuda da kendiliğinden bir davranış içinde olunamaz. Bu konudaki duruşun hızla düzeltilip devrimleştirilmesi için gerekli düzeltme ve düzeltme çalışmasına girişilmelidir. **Kolektif iradenin bütünlüklü yansıdığı kararlar almaya çalışılmalıdır, bireyin aldığı karardan daha güçlü ve demokratik olan kolektif iradenin yansıdığı karardır.** Bu karar bütünün gücünü yansıtır, dolayısıyla sahiplenme ve uygulama aşamasında kolektif bir irade gücü ortaya koyar. Doğru karar gerçekle uyumlu ve kolektif iradenin yansıdığı karardır. Dolayısıyla doğru ve kolektif iradenin yansıdığı kararlar almak komiteler için olmazsa olmaz önemdedir. Doğru karar alma kadar, kararları uygulama gücü, çabası, kararlılığı da önemlidir. **Her komite bu konulardaki bakış açısını, bilgiye, gerçeğe varma yöntemlerini, kararları uygulama ve sorunları çözme yöntemlerini, komite ve örgüt yönetme özelliklerini daha işe başlarken sorgulamalı, arızalı yanlarını düzelterek, her yönüyle gerçeklerle ve kolektif iradeyle uyum içinde hareket etme çabasını artırmalıdır.**

Devrimci çalışmanın olmazsa olmaz sorunlarından biri olan örgütün kan ve enerji dolaşımı sorunu olan raporların hazırlanıp sunulması ve komite iradesinin yansımaları ve yansıtılmasıdır. Bu soruna salt örgütsel bir sorun olarak bakmamak ve salt yerine getirilmesi gereken örgütsel bir sorumluluk sorunu olarak bakmamak gerekir. **Bu sorun, devrimi ve sorunlarını algılayarak, halka ve devrime karşı sorumluluğun önemli bir parçası olarak görülmelidir.** Rapor sorununa ciddiyetle ve önemle eğilinmeli, düzelmesi için üzerinde ısrarla durulmalıdır.

Hedefler somutlanmalı, görevler netleşmelidir!

Gerek ülkedeki ekonomik-politik gelişmeler ve kitlelerin durumuna ilişkin olsun gerekse de komitenin gelişimine katkı sunacak devrimci kavrayış ve duruşuna açılım sağlayacak konular hakkında olsun tartışmalar örgütlemek, ortaya çıkan sorunlarla açıktan, direkt karşılaşmak, sorunları örtbas etmeden, üzerinden atlamadan, yokmuş gibi hareket etmeden davranmak komitenin çözüm gücünü artırır. **Sorunları görmek ve çözmek için komite iç ve dış ilişkilerini iyileştirmeli ve sıkı bir denetim sağlamalıdır.** Gelişmeleri ve sorunları zamanında ve ayrıntılarıyla öğrendiğinde, kısaca iyi bilgilendiğinde onları yönetmede başarılı olabilir. Bunu sağlamak için iyi örgütlenmeli ve iyi yönlendirmelidir.

Komite varmak istediği hedeflerini somutlaştırmalı ve görevlerini netleştirmelidir. Bu yönde atılacak adımlar doğru bir hareket tarzını geliştireceği gibi komitenin sağlam bir örgüt olma özelliklerini artırmasına da hizmet edecektir. **Komite bütünlüklü bir çalışma planı içinde hedeflerini somutlarken aynı zamanda bu hedefe varmak için görevleri de netleştirmelidir.** Çalışma ve örgütlenme planı içinde önemli görevlerden biri de politika belirleme çalışması ve belirlenen politikanın kitlelere taşınmasının örgütlenmesidir. **Kitelere taşınmayan ve onların örgütlenme ve aydınlanmasını amaçlamayan bir çalışma, yönelime hizmet etmeyen bir çalışma olarak kalır.**

Komiteler tüm örgütsel sorunlarla (önem sırasına göre sınıflandırarak) ilişkili olmak, sorunlar hakkında detaylı bilgi sahibi olmak (bilgi eksikliği varsa bilgi toplamayı örgütlemelidir) ve bunlara zamanında müdahale etmek gibi bir görevi vardır. Neden zamanında sorunlara devrimci tarzda müdahale etmek zorundadır? Çünkü geçmiş tecrübeler ortaya koymuştur ki zamanında müdahale edilmeyen sorunlar büyüyüp, başka sorunlarla birleşerek, ağırlaşır. Ve kangren haline gelir. **Tüm pratik çalışmalara doğru tarzda önderlik edebilmek için ortaya çıkan sorunlara çözücü tarzda müdahale etmek gerekir.** Komitede gelişkin ve güçlü bir irade birliği, uyumlu bir çalışma tarzı ve en önemlisi temel konular hakkında görüş birliği oluşmuşsa müdahale ve çözüm gücüne sahip olunur. Bundandır ki komiteler bir yandan devrimci çalışmalarını örgütlerken diğer yandan temel konularda görüş birliğine sahip olmanın koşullarını yaratmalıdır.

Komiteler başarı çitasını yükseltmek için kendini sorgulama düzeyini yükseltmelidir. Bunu ciddiyetle ve bilinçle yapmalıdır. Fikir ve düşüncelerini öneri ve görüşlerini, eleştiri ve değerlendirmelerini kısaca kendi gerçekliğini ifade etmekten kaçınmamalı, onları açıkça ortaya koymaktan çekinmemelidir. **Bazı yaklaşım ve düşüncelerin kökenine inme cesaretine sahip olmalıdır. Hiçbir sorunu yüzeysel ele almamalıdır.** Aksi bir yaklaşımı hızla terk etmelidir, zira bu tutum gelişim ve ilerlemenin önünü kapatır. Olumlu yönde geliştirilecek bu yaklaşım komitenin ideolojik duruşunu, devrimci bakış açısını sağlamlaştıracağı gibi kendine olan güvenini de artırır.

Komiteler örgütün beklentilerini ve devrimci görevlerini her yönüyle açıkça ortaya koyup somutlamalıdır. **Muğlaklık taşıyan hiçbir hedef ve belirsizlik taşıyan hiçbir görev, boşlukta asılı kalan hiçbir konu ve sorun bırakılmamalıdır.** Ayrıca cesaretle örgütü gerçekler ışığında bilgilendirmek, temel yönelimin uygulanması yönünde yönlendirmek, harekete geçirmek gibi çok yönlü görevleri titizlikle inceleyip, biçimlendirmesi gerekir. Bu görevin esas olarak komite bileşenlerinin omuzlarında olduğu kavrayışla hareket edilmelidir.

Komitenin yürüyüşü ve duruşundan görev ve sorumlulukların layıkıyla yerine getirilmesinden, devrimci çalışmaların denetlenmesinden her komite üyesi sorumlu olduğunu bilerek hareket etmelidir. Komiteler ve bileşenleri sürece aktif katılımı başarırlarsa gerek örgütsel, gerek kişisel engelleri ve gerilikleri kaldırarak hareket ederlerse başarının ve gelişimin önünü açmış olacaktır.

Yukarıda ifade etmeye çalıştığımız konularda kapsamlı bir düzeltme ve düzeltme adımlarının atılması ile görevlerin yerine getirilebileceğini belirttik. Bu görevlerin yerine getirilmesiyle birlikte politik atmosferin özgülümüzdeki değişimini sağlamak yönlü ülkemizdeki sınıf ayrışmalarını, sınıfların mevcut ilişkilerini, mücadele hatlarını ve örgütlenmelerini, politik gelişmeler üzerindeki etkilerini anlamak için eğitimsel amaçlı, çözümlenmeli araştırmalar ve çalışmalar yapılmalıdır. **Analiz ve eğitici gücü gelişkin ve politikaya dönüşen çalışmaların örgütsel duruma, ihtiyaçlara ve sınıf mücadelesinin gidişatına paralel olmasını sağlama amaçlanmalıdır.** Bu konularda yoğunlaşmalı ve bunun sonucunda ortaya çıkan gerçekliği devrim ve parti lehinde değiştirmek için politikalar ve taktikler belirlenmelidir. Bu sadece teorik düzlemde değil, aynı zamanda ve esas olarak pratik düzlemde ilerlemek için gereklidir.

lardır.

Eğitsel ve çözüm yöntemlerini geliştirelim!

Komitelerin başarı kriterlerinden birisi de bileşenler arasında karşılıklı güvene, dayanışma ve paylaşma bilincine dayalı ilişkilerin benimsenip oturtulmasıdır. **Komite iç ve dış faaliyetini yönetme, yönlendirme, politik kararları uygulama ve uygulanan kararları denetlemede kolektif yönetim tarzını uygulamalıdır.** Komite bileşenleri yeterli bir parti bilinci, politik kararları pratiğe uygulama kararlılığı ve sorunları bilimsel ele alış tarzını kazandığı oranda ileri doğru yürüyüşünü sağlamlaştıracak, iç uyumunu ve çalışma ahengini yakalayacaktır.

Komiteler işin başında dikkatli ve öngörülü davranmak zorundadır. Örgütün yönetimini, kontrolünü ve yönelimini kolektif iradenin almış olduğu politik kararlar ışığında sıkıca ele almalıdır. **Kavrama ve kavratma, değişme ve değiştirme, dönüşme ve dönüştürme, eğitime ve eğitime iç içe birlikte ele alınmak zorundadır. Hiçbir görev birbirinden bağımsız ve kopuk ele alınmaz.** Komitelerden istenen ve onlardan beklenen, partinin politik kararlarının dogmatik bir tarzla ele alınması değil, iyice kavranıp kavratılması, savunulması ve en önemlisi de doğru bir tarzda uygulanmasıdır. Ancak bu anlayış ve çalışma tarzı partiyi güçlendirir ve geliştirir. Örgüt olma sorumluluğu, partinin iradesine sahip çıkma görevi bunu emretmektedir. Buna azami ölçüde riayet edildiğinde politik kararlar maddi güce dönüşür, örgüt olma sorumluluğu layıkıyla yerine getirilir. Bugün yapılması gereken sınıf mücadelesi pratiğine olan uzaklığı gidererek, sınıf savaşımının temel konularına, ana noktalarına yeterince yoğunlaşmak, örgütsel sorunların çözümünü de içeren bir çalışma ve örgütlenme faaliyetine girmektir. Yani analiz gücünü geliştirmek, somut şartların somut tahlili üzerinden gerçekliğe vakıf olup bu gerçekliğe uygun devrimci politikalar belirlemektir. Belirlenen politikaları kitlelere taşımaktır. Bunun

araçlarını yaratarak kitleleri Proletarya Partisi etrafında örgütlenme pratiğine yoğunlaştırmaktır.

Bugün komitelerin önünde duran diğer önemli görevlerden biri de politik darlık ve tecrübesizlik denen yetersizliklerin aşılması yönünde adımları hızlandırmaktır. Proletarya Partisi'nin merkezizetçilik ilkesinin benimsenerek düzeltme çabasının artırılmasıdır. Devrimci disiplinin her alanda benimsenmesidir. **Proletaryanın disiplin anlayışı devrimci nitelik taşır.** Devrimci kavrayışın her gelişimi proleter disiplini güçlendiren olguya dönüşür. Devrimin temel sorunlarına ilişkin bakış açısının devrimleşmesi disiplinin devrimleşmesi demektir. Devrim ve örgüt sorunlarına bakış açısı devrimleştiği devrimin ve partinin çıkarılarının her şeyin üzerinde tutulması gerektiği kavrayışı geliştikçe gönüllü ve bilinçli disiplin anlayışı güç kazanır. Proleter disiplin anlayışı, devrimci bakış açısıyla olgulara yaklaşım devrim ve parti çıkarılarını her şeyin üzerinde tutmaktır. **Proletaryanın disiplin anlayışı burjuvazinin zoraki ve baskıcı, bilinçsiz ve gönülsüz disiplin anlayışından farklıdır.** Bireysel iradenin zorla, baskıyla kırılıp parçalanması demek olan burjuvazinin disiplin anlayışından temelde farklılık arz eder. Burjuva disiplin anlayışında bilinç ve gönüllülük unsuru yoktur. Toplumsal çıkarlar yoktur. Bireyin bencil ve bireyci çıkarları, ezen sömürücü sınıfın çıkarılarının savunulması vardır. Emekçilerin zor ve baskı yöntemiyle disiplin adı altında bastırılması, iradelerinin kırılması, bilinçlerinin tutsak alınması vardır. Zorun, gericiliğin sömürücü sınıfların maddi çıkarılarının esas alındığı, bunun hukuksal kurum ve kurullarla biçimlendirildiği dokunulmaz-değiştirilmez diye zorla kabul ettirilen tabular bütünlüğü vardır. Bireyin özgür ve bilinçli iradesinin ortaya konmasına, ifade edilmesine asla izin ve müsamaha yoktur. Zor ve baskı üzerinde biçimlenen burjuva-feodal mantık vardır.

Oysa proletaryanın disiplin anlayışında devrimci bilinç ve özgür iradenin örgütlenmesi vardır. Toplumsal çıkarları esas alan, kolektif iradeye tabi olan kurullar vardır. Birey, kolektif iradeye bilinçle ve gönüllü bir şekilde tabi olur. Bundandır ki bilinçli ve özgür düşünce, tartışma ve eleştiri sonucunda yerini kolektifin eylem ve iradesine gönüllü olarak bırakır. Burada kolektifte bilinçle tabi olma vardır. Tartışma ve düşünce belirtmede, eleştiride özgürlük vardır. Bunun tamamlanıp sonlandığı yerde devrim ve halk çıkarılarını esas alan kolektifin ortak iradesi devreye girer. Kolektifin eylem birliği kararına gönüllü uyma, ona tabi olma vardır.

Devrimci bilinç temeli üzerinde şekillenen özgür irade kendisini kolektifin sınıf terbiyesiyle şekillendirir. Proletaryanın disiplin anlayışı budur. **Proleter disiplin proletaryanın yürüyüş temposunun artıran ahenkli ritimdir.** Disiplin anlayışı yukarıda belirtmeye çalıştığımız bu bakış açısıyla kavrandığında bir dişli olarak anlaşılabilir. Çok kez parti içindeki küçük burjuva unsurlar tarafından yanlış algılanan devrimci disiplin anlayışı bireyin kendi bireysel iradesini kıran dişli olarak görülür ve anlaşılır.

Yakına ancak ileriye doğru adım atacağız!

Kolektif önderlik ya da yönetmede kolektivizm alan sorunlarını, tartışılan konuları, işlevleri vs. bütün olarak bilmelidir. Sadece kendi işini yapmakla yetinen ya da bu şekilde görevini yaptığını sanan komiteler ve bileşenler başarının

arkasındaki güç olamaz. Olsa olsa örgüt olma özellikleri zayıflamış edilgen bir güç olur. Bütün faaliyet alanlarındaki sorunlara ilgi duyan, çözümlü için düşünen, kafa yoran ve kendini bütüne karşı sorumlu hisseden ve bütünün aktif bir parçası olarak gören komiteler, önderlik çizgisine, partiye layık bir biçimde hareket etmiş olur.

Komiteler Proletarya Partisi'nin iradesi ve önderliğiyle, sistemli ve örgütsel bir çalışmayla, sınıf mücadelesinin sorunlarına yanıt olmayı amaçlayan geliştirici ve ilerletici tartışmaları örgütlemelidir. Bu devrimci tartışmalar içinde devrimci yaklaşımlarını geliştirip, politik kararları daha iyi benimseyerek yürür.

Komiteler ortaya çıkan ve çıkacak olan sorunlara devrimci çözümler bularak ilerlemelidir. Çözüm arayışı objektif bilgilere ve gerçeğe dayanmalıdır, bu tarz esas alınmalıdır. Gerekli ve yeterli bilgilerin yokluğunda aceleci davranıl-

ması yanlış kararların alınıp uygulanmasına neden olmakta; bu da komite çalışmalarını sekteye uğratmaktadır. Öncelikle doğru ve tarafsız bilginin toparlanmasına çalışılmalı ve sorunun irdelenmesi bu doğru bilgiler ışığında yürütülmelidir. Yaklaşımlar yıkıcı değil, mutlaka çözüme yönelik ve de değiştirici dönüştürücü bir tarzda olmalıdır. Politik kararlar, ancak komite bileşenlerinin kolektif çalışmalarının birer ürünü ise sahiplenilir, savunulur ve de en önemlisi uygulanabilir. **Doğru kararlar almak kadar, kararları uygulamak için de komitenin bütünlüklü iradesine, inisiyatifine azami derecede azami ihtiyaç vardır.** Bu durum demokratik merkezîyetçilik, özgürlük ve disiplin ilkelerinin somutlanması için de geçerlidir. Her komite bu konularda örgüt bilincini artırarak, örgüt olma özelliklerini güçlendirecektir. Bu özelliğini aksatan, engelleyen her yaklaşım ve duruş daha işe başlarken sorgulanmalı ve ortadan kaldırılması için eleştiri-özeleştir, düzel-

me ve düzeltme çalışmalarını örgütlemelidir.

"Politik kararlar, belirlenen yönelim bundan sonra Proletarya Partisi'nin üzerinde yürüyeceği çizgidir. Bütün komiteler gerçekleşen tartışma sürecinin ardından şekillenen kararları, partinin belirlenmiş iradesinin ürünü olarak kabul edip hareket tarzını şekillendirmelidir. Her komite ve sınıf bilinçli proleter kendinden yarattıklarıyla, kattıklarıyla bu iradeye şekil, ruh verecektir. Tüm şekilsiz ve ruhsuz tutumlar, tam da bunun karşısında yıkıma uğramalıdır. Kararlara, yönelime sıkı sıkıya sarılmalı, geldiğimiz/getirdiğimiz yerden partiyi hak ettiği yere, devrimin öncülüğüne doğru genişletmeliyiz. Sahip çıkacağımız kararlarla partiye, partiye vereceğimiz değerlerle devrime, devrime sunacağımız hizmetle sınırsız ve sömürsüz dünyaya yürümüş olacağız. YAKINA ADIM ATACAĞIZ; ANCAK İLERİYE DOĞRU!" (8. Konferans kararları)

PUSULA

Özen göstererek çalışmak

Düşmanın çok yönlü baskı ve yoğun saldırıları, sınıf mücadelesinin sorunları ve ihtiyaçları sınıf bilinçli proleterlere her geçen gün daha fazla devrimci görev ve sorumluluklar yüklemektedir. Düşmanın baskı ve saldırılarına karşı koyarak, kitleleri örgütlemek, harekete geçirmek için doğru bir devrimci kitle çizgisi kadar bu çizgiyi pratiğe uygulayacak sağlam örgütlülükler yaratmak da önemlidir. **Bu ciddi ve zorlu görevin yerine getirilmesi görevi mevcuttan daha ileri düzeyde bir bilinç, kararlılık ve duruş gerektiriyor.** Daha fazla devrimci bilgi ve cesaret gerektiriyor. Düünden daha gelişkin, daha ileri bir devrim ve sınıf bilincine, özenli kitle çizgisine, Bolşevizmin egemen olduğu örgütsel işleyişe ihtiyaç vardır. **Düünden daha fazla proleter kültürün egemen olduğu çalışmaya ve yaşamaya ihtiyaç vardır.** Düünün yetersiz ve eksik sınıf bilincini, zayıf ve yetersiz duruşu tekrar etmeden, her yönlü gelişmeye ve ilerlemeye ihtiyaç vardır.

Devrimci bilgi ve birikim, gelişkin ve çok yönlü bir donanım ve sağlam bir duruş sağlamak için sürekli ve disipline olmuş devrimci bir çabaya ihtiyaç vardır. Bunun için çaba sarf etmeyen, düünü tekrar etmekten kurtulamaz. **Yenilenme ve gelişme ihtiyacı duymayanlar, mevcudu sürekli tekrar edenler burjuvazinin çeşitli düzeyde etkisini üzerinde taşıyor demektir.** Keza devrimci değerleri inkar edenler de burjuvazinin çeşitli düzeyde etkisini üzerinde taşıyor demektir.

Sınıf savaşımının sorunları ve ihtiyaçları sınıf bilinçli proleterlere sürekliliği sağlamış bir ideolojik mücadele ve sorgulamayı gerekli kılmaktadır. Sınıf savaşımının sorun-

ları karşısındaki duruşunu kapsamlı bir şekilde sorgulayamayanlar başarısızlık ve yenilgiden kurtulamaz. Doğru ve haklı bir zeminde (**sınıf savaşımının sorunları ve ihtiyaçları temelinde, partinin politik kararlarını uygulama pratiğinde**) yapılan ideolojik sorgulama politik gelişimin ve örgütsel ilerlemenin zeminini yaratır. Sınıf bilinçli proleterlerin duruş ve pratiği sınıf mücadelesinin sorun ve ihtiyaçlarına yanıt olmayı, Proletarya Partisi'nin temel yönelimini pratiğe uygulamayı esas alan bir tarzda olmalıdır.

Sınıf savaşımında temel kural sınıf bilincine ve örgüt gücüne güvendir. Tam sınıf bilincine sahip olunarak Bolşevizmin egemen olduğu güçlü ve kalıcı örgütlenmeler yaratılır, imkansız ve zor olan başarılar. Günümüzde imkânsız ve zoru başaracak, zorlukları yenecek, tehlikeleri aşacak olan sınıf bilinçli proleterlerin bilinçli ve örgütlü sağlam duruşudur. Bu görev sınıf bilinçli proleterlere tarihsel olduğu kadar sınıfsal nedenlerden ve toplumsal gerçeklikten kaynaklı olarak verilmiştir.

Proletaryaya doğru bir bakış açısı kazandıran, onun bilimsel dünya görüşü olan MLM'dir. **Proletaryanın dünya görüşü bilimsel olduğu kadar sağlam bir gerçekliğe dayanır.** Bu; her soruna ve her olaya karşı akılcı yaklaşmak ve doğru tavır almak demektir. Proleter dünya görüşü, mücadele içinde olan sınıf bilinçli proleterlere bilimsel bir bakış açısı kazandırdığı gibi içinde buldukları durumu doğru ve çok yönlü görme, olayları ve gelişmeleri anlama ve çelişkileri kavrama, sorunları çözme olanağı sağlar.

Proletaryanın dünya görüşü MLM bilimi, politik ve sosyal sorunlara doğru tarz-

da yaklaşma, çelişkileri doğru tarzda çözümlenme ve bilimsel yorumlama olanağı verir. Devrimci teori, pratik sorunları çözümede kullanılacak olan devrimci yöntemi de verir. **Devrimci teorinin en önemli şartı içinde bulunulan somut koşulları olduğu gibi görmek ve bu bilinçle somuta ön yargısız ve hesapsız yaklaşmaktır.** Bu gerçeklik aynı zamanda sorunların çözümüne yaklaşım kılavuzluğu verir.

Sınıf bilinçli proleterler, sınıf mücadelesinin zorlu koşulları içinde devrimci eğitimlerini geliştirir ve sınıf mücadelesi pratiği içinde devrim biliminin zenginliklerini benimseyerek bunları pratikle birleştirmek için mücadele ederler. Zamanını ve her anını sınıf savaşımının sorunlarına ve ihtiyaçlarına yanıt olmak için bilinçle kullananlar geleceğe güvenle bakabilirler ve her türlü umutsuzluk ve karamsarlık içinde parlayan ateş kuru olurlar.

Sınıf savaşımı güçlü, deneyimli, kurnaz, ancak yenilgiden kurtulamayacak olan bir düşmana karşı sürdürülen şiddetli karmaşık savaşlar dizisidir. **Bu savaşımında atılım ve cesaretin yanında ne istediğini ve ne yapacağını bilmek gerekir.** Sınıf savaşımı bir meslek ve yaşam gibi sürekli öğrenilir. İnsanlar nasıl ki yaşamı ve bilimi öğrenmeye başlayıp bu süreç içinde sayısız yanlışlıklar ve ciddi yanlışlara düşebiliyorsa emekçiler de aynı şekilde örgütlü mücadele süreci içinde sınıf savaşımını yanlışlıklar yaparak öğrenmeye çalışır.

Sınıf savaşımı keşfedildiği gün başlamaz, onun uzun ve yaşayan canlı bir tarihi vardır. Savaşımına katılanlar ona kendi katkısını da beraberinde getirir. **Ama sınıf savaşımını daha ileri götürebilmek için kendilerinden öncekilerin deneyimlerini özümsemeleri gerekir.** Bu gerçeklik dün olduğu gibi bugün için de geçerlidir.

Sınıf bilinçli proleterlerin, sınıf savaşımı tarihini bilmek ve hangi deneyimlerin kazandırdığını öğrenmek için ciddi çaba göstermeleri gerekir. Bunun nedeni, orada sihirli

reçetelerin bulunması değildir. Amerika'yı her defasında yeniden keşfetmek, her defasında aynı yolu kat etmek, aynı dersleri çıkarabilmek için aynı yanlışları yinlemek gerekli değildir. Kazanılanı bilmek, ondan yararlanmayı öğrenmek ve ileriye gitmek gerekir, geriye dönmek değil.

Bugün elde edilen bilgilerin hiçbirini kendi başına zahmetsiz ve emeksiz kazanılmadı. Sınıf savaşımından kopup uzaklaşmadan, bir an olsun usanıp yorulmadan öğrenmek, izlenmesi gereken öğrenme yoludur. Kolektif eğitimi bütünleyen ve tamamlayan bireysel eğitimidir. Devrimin ustalarının, gelişkin kurumlarının ve sıra neferlerinin yaşamlarına bakıldığında kolektif eğitim kadar bireysel eğitime de ciddiyetle ağırlık verdikleri görülür. Bu ikili eğitim ve çaba sonucu yetersiz ve eksik bilinçten yeterli ve tam bilince, zayıf bir duruştan güçlüye doğru gelişim sağlanır.

Unutmamak gerekir ki, sınıf savaşımı karmaşık süreçlerle dolu bir gerçektir. Tüm bilimler gibi sınıf savaşımı da sürekli geliştirilmesi ve öğrenilmesi gereken bilimdir. Sınıf savaşımının tarihini bilmek, günümüzün gerçek koşullarını ve bugün süren savaşımın koşullarını somut olarak tahlil etmeyi sağlar. **Sınıf savaşımında cahillik asla bir erdem olamaz. Ve kabul edilemez.** Öğrenmekten bir an olsun asla vazgeçmeden yürümek önemlidir. Bütün bilim dallarında olduğu gibi sınıf savaşımı konusunda da hiçbir şey öğrenmeden her şeyin bilinebileceği düşüncesini ancak ahmaklar taşır. Yüzeysel, yaklaşık ve parçalı bilgilerle devrimci savaşım geliştirilemez ve sağlam bir örgüt inşa edilemez.

Hiç kimse kendini devrimci savaşımına adayınlar kadar yüksek duygulara sahip değildir. **Aynı zamanda kimse yanlışla ve haksızlığa karşı onlar kadar canlı tepki gösteremez.** Ve eğer bu yaşamı ve kavgayı yaşamış olmak kadar güzel ve onurlu hiçbir şey yoksa, bu onun amacının büyüklüğünden ve bu uğurda yürek ve zeka gerekliliğindedir.

Maoist gerillalar tren garının denetimini ele geçirdi

Hindistan Kominüst Partisi (Maoist) önderliğindeki Maoist gerillalar Batı Hindistan'da bir eylem gerçekleştirerek, bir tren garının denetimini ele geçirdiler ve buradaki görevlileri alıkoydular. Gerillaların bu eylemi hükümetin **Özel Ekonomik Bölgeler (ÖEB)** kurma planına karşı gerçekleştirdikleri söyleniyor. Bu amaçla bir dizi eylem yapıldığı da gelen haberler arasında.

Ulaşım yollarını hedef alan ve günlerdir süren eylemlerde ülke genelinde ulaşımı aksamış durumda ve eylemlerin ise giderek şiddetini artırdığı söyleniyor. **Ayrıca eylemlerin ülke genelinde olağanüstü bir koordinasyonla gerçekleştirildiği de belirtiliyor.** Bu eylemler karşısında panikleyen devlet güçleri yaptıkları açıklamalarda eylemcilerin, **Biramdi Garı'nı** ele geçirmeden önce patlayıcıyla yolu trafiğe kapadıklarını ve böylece Batı ve Güney Hindistan'a giden bağlantı noktalarını engellediklerini söylüyorlar.

Görgü tanıkları ise, sayıları düzineleyle ifade edilen gerillaların garı ele geçirerek, buradaki görevlileri de alıkoyduklarını ve hava kararmadan önce geri çekildiklerini söylüyor.

Hükümetin çıkardığı yeni ekonomi planı kapsamında birçok köylünün toprağını yitireceğini açıklayan **HKP(Maoist)** eylemler öncesinde batı bölgelerinde ve Hindistan'ın merkezi bölgelerinde iki günlük ayaklanma çağırısı yapmışlardı. Çağrıya neden olan eko-

nomi planının yabancı yatırımcılara özel bölge oluşturmak gibi bir programı kapsadığı söyleniyor. Eylemlerini aralıksız sürdüren gerillalar, ayrıca Andra Pradesh eyaletine bağlı Vishakhapatnam kentinde özel ekonomik alanda bulunan bir kahve fabrikasındaki işçileri de tahliye ederek, fabrikadaki üretimi durdurdular. Diğer yandan, Batı Doğu ve merkez bölgeler arasında gerçekleşen değerli maden sevkıyatı da durmuş bulunuyor. **Eyleme geniş bir destek olduğu ve kırsal bölgelerdeki işletmelerin kepenk kapattığı, maden arama ve taşıma işlemlerinin tamamen askıya alındığı söyleniyor.** Bunların yanısıra, yük taşıyan bir treni alıkoyan gerillaların, yük dolu onlarca tırı da durdurduğu ve merkez ile batı-doğu arasındaki yük

taşımacılığını engelledikleri belirtiliyor.

Durumla ilgili yapılan değerlendirmelerde uzmanlar, eylemcilerin, çok sayıda yoksul Hindistanlının öfke duyduğu özel ekonomik bölgeleri çok zekice askıya aldıklarını söylüyorlar. En son Mart 2007'de tarım alanlarının tam ortasına kurulması planlanan ÖEB'leri protesto eden 14 köylü, polisin vahşi saldırısında katledilmişti.

Eylemciler bu ayaklanmayla birlikte aynı zamanda, yoksul köylülerin ve topraksız işçilerin hakları için de savaştıklarını söylemektedirler. Bu eylemler Maoistlerin ülkenin ana ekonomik damarlarından olan maden bölgelerinde de ne kadar güçlü olduğunu göstermesi bakımından ayrı bir önem taşımakta.

Nijerya

Nijerya hükümetinin benzin fiyatlarını artırması, tüm ülke çapında genel greve gidilmesini getirdi. Genel grevi örgütleyen sendikalar, hükümet benzin fiyatlarındaki artışı geri alana kadar eylemlerini sürdüreceklərini açıkladılar. **Tüm ülkede büyük bir etki yaratan genel grev nedeniyle, okullar çeşitli işyerleri, marketler, pazar yerleri, benzin istasyonları ve sayısız işletme kapalı kalırken, greve öncülük eden 50 sendikacı polis tarafından gözaltına alındı.**

İngiltere

İngiliz Post'da (**Royal Post: Kraliyet Postası**) çalışan yaklaşık 130 posta çalışanı geçtiğimiz günlerde tüm ülke çapında greve gittiler. Grev nedeni ise, maaşlarına % 2.5 zam "teklif" edilmesi. Posta çalışanları bu oranı çok düşük bulmaktalar, çünkü postacıların maaşları İngiltere ortalamasının zaten çok altında. **Grevin bir diğer nedeni ise, 200 bin posta çalışanından en az 40 binini işsiz bırakacak olan Royal Post'daki yeni düzenleme planı.** İngiltere'de posta sektörü 1 Ocak 2006 da özelleştirilmişti.

İran

İran'ın Kuzestan eyaletinde bulunan bir şeker kamışı fabrikasında çalışan 5 binin üzerinde işçi, iki ay boyunca maaşlarını alamayınca, greve gittiler. İlk etapta altı günlük bir grev yapan işçiler, işveren ve diğer yetkililer taleplerini karşılayacaklarına dair söz verince, grevi sonuçlandırmışlardı. **Ancak geçen sürede verilen sözler yerine getirilmeyince, işçiler tekrar eyleme geçtiler.** Eylem sırasında tüm ana caddeleri trafiğe kapatan işçiler, yollarda barikatlar kurarak, kendilerini engellemeye çalışan güvenlik güçleriyle karşı karşıya geldiler. İşçilerin üzerine vahşi bir biçimde saldıran güvenlik güçleri, çok sayıda işçiyi yaralayarak, bir çok işçiyi de tutukladı. Ancak tüm bu saldırılar karşısında yılmayan şeker kamışı işçileri, tüm talepleri kabul edilinceye kadar eylemlerini sürdüreceklerini ilan ettiler.

İşçiler neo-liberal politikalara karşı ayağa kalktı

Güney Afrika 13 Haziran günü bir milyon işçinin, Darbin ve Johannesburg'un da aralarında olduğu bir çok kenti felç eden, özgürlük haykırışlarıyla sarsıldı. Bu grev Apartheid döneminden sonraki en büyük işçi eylemiydi. Bu kitlesel eylemler Güney Afrika Sendikalar Birliği tarafından, işçilerin haklarını korumak için organize edildi.

Eylemleri organize eden COSATU sendikası, 1.8 milyon üyesiyle ülkenin en büyük sendikası konumunda. Bir milyon üzerinde eğitim ve sağlık emekçisi 1 Haziran'dan bu yana ANC (**Afrika Ulusal Kongresi**)'nin sefalet anlamına gelen teklifi karşısında grevdeler. Çalışanlar % 12 ücret zammı isterken, hükümet sadece % 6 zam teklif etmekte. Güney Afrika'daki enflasyon oranı ise sadece bu yıl % 7.

İşçiler, grev sürerken yapılan görüşmeler sırasında zam taleplerini % 10'a çekerken, sendika 21 Haziran'da patronun teklif ettiği % 7.5 artış teklifini reddettiğini açıkladı.

ANC ve müttefikleri, ırkçı Apartheid güçleri üzerinde zafer kazandıktan sonra 1994'de iktidara geldiler. Apartheid rejimini başarıyla safdışı etmişlerdi, ancak sosyal sisteme hiç dokunulmamıştı. Güney Afrika Komünist Partisi bu politik dönüşümü bir "**Ulusal-Demokratik Devrim**" olarak görmekteydi.

ANC'nin 1955'deki özgürlük manifestosu -Apartheid rejimine karşı mücadelenin ideolojik yönelimini koyan belge- öncelikle kilit endüstrinin ve bankaların devletleştirilmesini öngören, geniş

kapsamlı reformları öngörmekteydi. Ancak ANC önderleri post-apartheid döneminde ülkede tam bir kapitalist sistem inşa ettiler. ANC'nin müttefikleri olan SACP ve COSATU bazı tereddütlerine rağmen bu gelişmelere ortak oldular.

ANC bu üç örgütlenmenin en büyüğü. ANC'nin üyelerini tüm sınıflardan gelenler oluşturuyor. Buna burjuvalar da dahil. COSATU ise sendikal bir örgütlenme olarak, işçilerin maddi durumlarının düzeltilmesiyle ilgileniyor. SACP'ye gelince, sosyalizm gibi bir hedefi dillendirse de, bugünkü stratejisi toplumsal düzende sosyalist değişimleri öngörmüyor.

Tüm bunlara karşın işçi sınıfı Güney Afrika hükümetinin neo-liberal politikalarından memnun değil. Şu sıralar ANC politik önderliğinin çok sınıflı karakterini yansıtan çelişkiler ortaya çıkmış durumda. ANC hükümeti yeni bir neo-liberal ekonomik program çıkarmış bulunmakta ve bu program, başta hizmet sektöründe olmak üzere, bir çok sektörde bir dizi özelleştirmeyi kapsamakta.

Proletarya Partisi'nin 35. kuruluş yılında 8. Parti Konferans tanıtım toplantıları yapıldı!

Elimize posta kanalıyla gelen haberlere göre; **TKP/ML-YDK'nin** 8. Konferans tanıtım toplantıları Köln, Frankfurt, Ulm ve Hamburg'da yapıldı.

* **23 Haziran'da Köln'de** yapılan tanıtım toplantısı 60'a yakın kişinin katılımıyla, saygı duruşu yapılarak başladı. İlk bölümde 8. Konferans kararlarının sunumu yapıldı. İkinci bölümde devrimci örgütlere söz hakkı verildi. İlk söz hakkını MKP kullanarak, 8. Konferansın başarıyla sonuçlanmasını selamladı. İkinci söz hakkını TKİP aldı; aynı şekilde 8. Konferansı selamlayarak olumlu kararlar alındığını belirtti, ancak seminerler ile ilgili eleştirilerini de sundular. Sonra dinleyicilere söz hakkı verildi. Canlı tartışmalar yaşandı, bu olumluluk oldukça önemliydi. Konuşan bireyler 8. Konferans'ı selamlayarak, başarılı olduğunu belirttiler.

Tartışmalar savaş cephesi, şehirlerdeki çalışmanın önemi, sosyo-ekonomik tahlil, seçimler ve DEH endeksliydi.

Toplantı toparlama bölümüyle son buldu.

* **24 Haziran'da Frankfurt'ta** tanıtım yapıldı. 80 kişinin katıldığı etkinliğe devrim, sosyalizm ve komünizm şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Ardından Konferans kararlarıyla ilgili ilk bölüm başladı ve ara verildi. İkinci bölüme geçildi. Bu bölümde diğer devrimci örgütlere söz hakkı verildi, ilk söz hakkını alan MKP idi, 8. Konferansın emperyalist saldırganlığın ve ülkemizdeki faşist saldırılarını olduğu bu koşullarda başarıyla sonuçlanmasının sevindirici ve anlamlı olduğunu söylediler. Sonra tek tek bireylerin konuşma ve sorulan soruların yanıtlanmasından sonra toparlanma bölümüyle tanıtım toplantısı sonlandırıldı.

Aynı toplantılar **23 Haziran'da Ulm'de** ve **1 Temmuz'da Hamburg'da** yapıldı.

Güney Bölgesi'nde yapılan toplantıya 50 kişi katıldı. Toplantıya dost örgütlerinden MKP de katıldı. Hamburg'da 1 Temmuz'da yapıldı. Bu alanda yapılan toplantıya yaklaşık 70 kişi civarında kitle katıldı. Dost örgütlerinden MKP ve TKİP katılım sağladı. Katılan dost örgüt ve kişiler 8. Konferans'ı selamlayarak başarı dileklerinde bulundu. Bu alanda da savaş, seçimler ve sosyo-ekonomik yapıya ilişkin sorular soruldu ve eleştiriler yapıldı. Toparlama bölümüyle toplantı son buldu.

Tüm alanlarda yapılan 8. Konferans tanıtım toplantıları katılımcılar ve dost örgütler tarafından canlı tartışmaların yapılması ve tüm dost örgütlerin davet edilmeleri olumlu olarak değerlendirildi.

di.

* **1 Temmuz** tarihinde **Ulm'de** Yurtdışı Komite tarafından düzenlenen tanıtım toplantısına yaklaşık 50 kişi katıldı. Sunum bölümünde konuşan bir kişi 8. Konferans'ın içinden geçilen süreçteki önemi üzerinde durdu. **Gerek uluslararası gerekse de ülkemiz coğrafyasında çok yönlü saldırıların boyutlanarak sürdüğü bir dönemde başarıyla sonuçlanan Konferans'ın sürece yanıt olması açısından önemli olduğuna değinildi ve görev ve sorumlulukların arttığı vurgusu yapıldı.** Önümüzdeki süreçte ilişkin yapılan konuşmanın ardından söz hakkı diğer kurumlara verildi. Katılımcıların konferansı selamlamalarının ardından eleştiri ve düşünceleri alındı. Soru ve yanıtların ardından toplantı sona erdi.

Evrensel Bakış

Kriz tsunamiye dönüşüyor

Emperyalist-kapitalist sistemin dünya çapında içine girdiği krizin boyutları giderek genişliyor. Uzmanlar, özellikle de dünya ekonomisinin motor gücü olduğu söylenen ve de emperyalist saldırganlığın başını çeken ABD'nin içinde bulunduğu ekonomik siyasal krizin, ABD'nin 1776'da ilan ettiği bağımsızlığından bu yana ortaya çıkan en büyük kriz olduğunu söylemekte.

ABD, ekonomisini devam ettirebilmek için, günde, geri ödeme yapamadığı 2 milyar \$ borç almak zorunda. ABD'deki hakim sınıfların içinde bulunduğu kriz, giderek büyüyen emperyalist bir güç olan Çin'in meydan okuması karşısında daha da içinden çıkılmaz bir hal alıyor. **Çünkü büyüme hızı aynı oranda sürerse, Çin'in kısa sürede ABD'den büyük bir güç olma ihtimali oldukça yüksek.**

Hakim sınıfların bu ekonomik çıkmazının iyi kavranması demek, emperyalistlerin aşırı borçlanmaları ve bunun getirdiği güç kaybı ile, sürekleştirilmesi için yoğun çaba harcanan işgal vb. savaşlar arasındaki bağın da doğru kavranması demektir.

ABD Başkanı yardımcısı Cheney 20, 30 hatta 40 yıl sürebilecek bir savaştan söz etmekte.

ABD'nin borçlarının toplamı daha şimdiden 8.8 trilyon Doları aşmış bulunmakta. Bu rakama eyaletlerin 42 trilyon Dolarlık borçları dahil değil. **Her ABD vatandaşı 130 bin Dolar borçla dünyaya gelmekte.** ABD'deki yıllık enflasyon oranı ise devlet sırrı olmuş durumda. ABD'deki yoksulluk oranı da korkunç denebilecek boyutlara ulaşmış bulunuyor. Her beş Amerikalıdan biri günde 7 Doların altında bir gelirle yaşamak zorunda.

Bunun içindir ki emperyalistler açısından

savaşları yaygınlaştırmaktan başka bir alternatif yoktur. Çünkü onlar için en "kârlı" olan da budur. Örneğin ABD emperyalizmi, devlet olarak giderek daha büyük bir borç batağına saplanırken, halkı giderek yoksullaşırken, aynı süreçte silah sanayii, yılda 528.7 milyar Dolar gibi, inanılmaz kâr elde etmektedir. **En büyük kârlar ise Irak işgali döneminde elde edilmiştir.** Ve işgaller sürdüğü sürece de, öncelikle de silah tekelleri kâr etmeyi sürdürecektir. 20-30 hatta 40 yıllık savaşlardan söz edilmesinin ardında yatan başlıca nedenlerden biridir bu.

Emperyalizmin krizinin artık gizlenemez boyutlarda derinleşmeye başladığı 2000'li yılların başında krizden çıkış yolu arama çabaları hız kazanmıştır. Bu çabaların sonucu olan ve bir yandan dünyanın en büyük petrol rezervlerini ele geçirerek, dünya ekonomisine yön veren petrol üzerinde hakimiyet sağlamak, diğer yandan da petrolü ele geçirme sürecinde silah sanayiine büyük kârlar elde etmek amacıyla başlatılan Ortadoğu "seferberliği" ise, krizi ortadan kaldırmayı bırakalım, krizin dünya çapında yarattığı dalgaların tsunamiye dönüşmesini getirmiştir.

Bunu emperyalistler de çok iyi farkındadır. Bir yandan kendi aralarındaki dalaşı büyütürken, diğer yandan halklara karşı daha kapsamlı saldırılarda uzlaşma arayışlarını büyütmeleleri de bundandır.

Örneğin, ABD-Rusya arasında öteden beri var olan ve ABD'nin Doğu Avrupa'ya kurmak istediği roket sistemi ile birlikte son aylarda giderek boyutlanan çelişkiler, Ortadoğu'nun emperyalistlerin lehine **"yeniden şekillendirilmesi"** çabaları söz konusu olduğunda bir kenara konulabilmektedir. Ortadoğu Dörtlüsü'nün (ABD, AB, BM, Rusya) Hazi-

ran'ın son haftasında Kudüs'te toplanarak, bölge halklarına dönük saldırıların kapsamını genişletme çabaları bunun en son örneğidir. Aynı günlerde yapılan ikili görüşmelerde karşılıklı restleşen ABD ve Rusya, bu toplantıda Ortadoğu'ya üzerinde- göstermelik tartışmalar sonucu da olsa- uzlaştıkları bir "arabulucu" atamışlardır. Bu kişi ise Ortadoğu'daki işgallerin başından beri en büyük ortaklarından olan Blair'dir.

Blair işgal ve katliam politikalarıyla krizden çıkma çabasının faturasını hükümetten çekilmek zorunda kalarak ödemiştir. **Arkasında bıraktığı ekonomik-siyasal yıkım tablosunun faturası ise yine emekçi yığınlar çıkarılmaya devam edilmektedir.** Hem de bir kez daha, geçtiğimiz günlerde verilen yeni bir "terör alarmı"nın ardından artırılan "terörle mücadele önlemleri"ne dayandırılarak!

Ancak ne ülke içinde alınan önlemler ne de işgallerden elde edilen ganimetler emperyalistlerin içinde buldukları kriz batağından çıkmalarına yetmemektedir. Bu da onları işgal bölgelerinde yeni "kâr alanları" yaratmaya itmektedir. Ya da var olan alanları genişletmeye. Emperyalistlerin işgal bölgelerinde giderek genişlettikleri yeni (aslında eski) bir kâr alanını da bugün, petrol ve silahtan sonra en kârlı "iş" olarak görülen "uyuşturucu" kaçakçılığı oluşturmaktadır. **11 Eylül saldırılarının ardından gerçekleşen işgallerin ilk hedefinde olan ve işgalle birlikte "özgürleştirilen" Afganistan'ın '80'li yıllarda dünyadaki uyuşturucu trafiği içinde % 30 olan yeri bugün % 92'ye çıkmış bulunmaktadır.**

Kukla Karzai hükümetinin ve buradaki işgal güçlerinin bilgisi ve de bizzat yönlendirmesi ile gerçekleştiği defalarca kanıtlanan uyuşturucu ticareti, emperyalistlerin buraya sadece petrol ve diğer yer altı-yerüstü zenginliklerinden dolayı değil, aynı zamanda böylesine dünya ölçeğinde ve akıl almaz boyutlarda karlar sağlayan bir nedenle de bu kadar önem verdiklerini göstermektedir.

Ancak ne silah satışından, ne petrolden ne

de uyuşturucudan elde edilen kârlar sistemin krizini aşmaya yetmeyecektir. Aksine, tekelle-re akan bu kârlar krizin daha da derinleşmesini getirecektir. Bunu hem emperyalist ülkelerde hem de bağımlı ülkelerde hayata geçirilen saldırı politikalarında görmek mümkün. Bu saldırılar – işgal bölgelerinde olduğu gibi- kimi yerde fiili saldırılar olarak, kimi ülkelerde ise, kitleler nezdinde inandırıcılığını ve meşruluğunu yitirmiş hükümetlerin değiştirilerek, egemen sınıfların en gerici-faşist kesimlerinin iş başına getirilmesi yoluyla daha yoğun olarak hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Son yıllarda birçok ülkede yapılan-ya da dayatılan- seçimlerde en faşist kişiliklerin iş başına getirilmesinin ardındaki neden de budur. 1930'lardaki "Büyük Buhran" döneminde Hitler, Mussolini gibi azılı faşistlerin iş başına gelmesi de benzer süreçler sonucu gerçekleşmiştir.

Bu süreçte "demokrasinin beşiği" denilen Fransa'da Sarkozy gibi tescilli bir faşistin, Almanya'da Merkel gibi azılı bir anti-komünistin vd. birçoklarının seçim aldatmacasıyla iş başına gelmesi tesadüf değildir. **Bugün aynı seçim oyununun ülkemiz halkına dayatılması ve en azılı faşistlerin hükümet olabilmek- gerçekte ise emperyalistlerin gözüne girebilmek- için çırpınmaları da yine aynı emperyalist politikaların sonucudur.**

Emperyalizmin krizinden en fazla etkilenen kesimler olan yoksul halk yığınlarının sisteme karşı giderek büyüyen hoşnutsuzluğu, gerek dünyada gerekse ülkemizde baskı ve zulüm politikalarının daha da ağırlaştırılması yoluyla bastırılmaya çalışılmaktadır.

Egemenleri buna iten başlıca nedenle, yoksul yığınların hoşnutsuzluğunun dalga dalga büyüerek, önüne geçilemez bir öfkeye dönüşmesi ihtimali karşısındaki korkularıdır. Ve bunun sinyallerini de zaten dünyanın dört bir yanında önlenebilir bir hızla yükselen ulusal-sosyal kurtuluş mücadeleleri vermektedir. Onlar şunu çok iyi bilmekte ki, halkların mücadelelerinin yaratacağı tsunami, emperyalizmin krizinin yaratacağından daha güçlü olacaktır!

Kadının kurtuluşu Meclis'te değil, kendi ellerindedir!

Burjuvazinin gündeminde aylardır süren ve daha devam edecek olan seçim çalışmaları var. Önümüzdeki dönemde; “emperyalizme kim daha iyi uşaklık edecek” ve karşılığında da verilen kırıntılardan daha fazla pay kapma yarışı var. Bunun için her yol ve yöntem başvuruyorlar. Halkı daha fazla kandırıp oylarını alabilmek için yapılan seçim yatırımları, “darbe geliyor” “demokrasi elden gidiyor”, “şeriat geliyor” vb. ifadelerle destekleniyor. Halkın acılarında, felaketler, afetler olduğunda kapısı dahi çalınmazken, şimdi oy dilenmek için egemenlerin hepsinin yürekleri “halk sevgisi” doldu taşıtı adeta.

Bu oyunların, aldatmacaların, göz boyamaların bir kısmı da yine toplumun en fazla ezilen kesimlerinden olan emekçi kadınlar üzerinden yapılmak isteniyor. **Toplumun yarısını oluşturan kadınlar, uyanıp, haklarını arama bilincine varmadan bir dizi aldatmaca ile gözlerini boyamak istiyorlar.** Bu aldatmacalardan birisi de “kadının aktif siyasete girmesi”, “pozitif ayrımcılık”, “daha fazla kadın Meclis'e girsün, kendi sorunlarını çözsün!” gibi söylemlerle yapılmaya çalışılıyor. Oysa kadın sorununu yaratan, kadına horlanmışlığı, aşağılanmayı, ezilmişliği, sömürüyü dayatan kim? **Tacizciyi, tecavüzcüyü, töre cinayeti ile kadınların katillerini koruyan, dayağı, şiddeti meşrulaştıran kim?** Evet, bunların yapıcısı, yasa koyucusu, uygulayıcıları şimdi sözde kadın hakları savunucusu kesilmiş durumdadır. Tıpkı köylü ve işçi düşmanlarının şimdilerde seçim meydanlarında emekçi dostu kesilmesi gibi!

Bu konunun daha iyi anlaşılması için, öncelikle “parlamento neyi ve kimi temsil ediyor?” sorusunu yanıtlamak gerekiyor. Genel anlamda parlamentolar egemen sınıfları temsil ederler. Ülkemizde de, egemen sınıf olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarını temsil etmektedir parlamento. **Onların, esas olarak da emperyalist efendilerinin, sömürü ve talanını daha da kolaylaştıracak düzenlemeler yapmakta, yasalar çıkarmaktadır ülkemizde Meclis.**

Bu anlamıyla bakıldığında daha fazla kadının parlamentoya girmesi emekçi kadınlar için hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Konu mankeni olarak “vitrinleri süslemeyi” bir şey saymazsak tabii. Ya da halka, emekçilere, kadınlara yönelik

saldırıların altında kadın imzalarının olması bir şeyi değiştirmez... **Kadın üzerindeki cinsel-sınıfsal-ulusal sömürüyü değiştirebilir mi bu durum?** Kadınlara yönelik taciz, tecavüz, şiddet ya da töre cinayetlerini ortadan kaldırdı mı? Bunun gerçekçi olmadığını hepimiz yaşadıklarımızdan bilmiyor muyuz? Tabii ki biliyoruz!

Her sistem bir sınıfın çıkarını korur. Bu faşist sistem de ezilenlerden yana bir sistem olmadığı için, ezenlerin çıkarını –ezenlerin kadın olması bu durumda fark etmeyecektir- koruyacaktır. Buna en iyi örnek bir dönem başbakan olan **Tansu Çiller**'dir. Kadın başbakan olarak,

yargısız infazlar, yakılan yıkılan köyler, tecavüze uğrayan, işkencelerden geçirilen yüzlerce kadından, işçi-köylü-emekçi halka daha fazla saldırı, açlık ve yoksulluktan başka arkasında ne bıraktı? Bir diğer örnek Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı **Nimet Çubukçu**'dur. Nimet Çubukçu değil mi dayak yiyen, şiddete maruz kalan kadına destek olmak yerine, eşini döven erkek milletvekiline destek olan ya da bakirelik testine onay veren?

Meclis'teki kadın milletvekilinin sayısı artsa dahi buralara gidecek kadınlar işçi, köylü, emekçi kadınlar değil, burjuva kadınlar olacaktır. Esas sorun da zaten kadın-erkek meselesi değil, ezenler ezilen arasındaki sorundur. Bunun için

de burjuva parlamentoda bugün 24 yerine üçte bir oranı olan 183 kadın vekil olsun; değişen bir şey olmayacaktır. Kadın olsun erkek olsun, herkes kendi sınıfsal özüne uygun davranacaktır. Tıpkı tarih boyunca tüm dünyada olduğu gibi. **Clara Zetkin**'in dediği gibi “**Eğer kadın erkeklerle birlikte tam toplumsal hak eşitliğine sahip olacaksa –ama yalnızca kâğıt üzerindeki ölü yasa metinlerinde değil, gerçek anlamda ve pratikte sahip olacaksa- o da tıpkı erkek gibi tam bir insan olarak özgürce şu iki temel koşulun yerine getirilmesi gerekir. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması ve yerine toplumsal mülkiyetin geçirilmesi...**”

Bugün burjuva parti ve çevrelerin sergilediği tavır ve yaklaşımlarda, sözde kadının daha fazla temsil hakkının olmasını istemek, kadının “siyaset”teki varlığını yapay bir şekilde zorlamak vs. tam da kadının toplumda yaşadığı ezilmişliği, sömürüyü, insan yerine bile konulmaması, “sahtekârca” örtmekten başka bir şey

Burjuvazinin politikalarını teşhir edip, uyuyan kadınları uyandırıp sistematik bir çalışma, uygun araç ve yöntemlerle, özel organlar, özel ajitasyon ve propaganda yöntemleriyle ezilen işçi, köylü, emekçi kadınları kendi ait oldukları sınıfın kavgasına, mücadelesine çekmeliyiz.

değildir.

Seçimlerin sonuçlarında en etkili olacak oylardan büyük bir bölümünü, toplumun yarısını oluşturan kadınların oyları oluşturuyor. Bunun için bunca ikiyüzlülükler. Örneğin CHP “en geniş katılımın (kadının) sağlanacağı”ni açıkladı. DP “üçte bir oranında kontenjan tanınması” gibi açıklamalarda bulundu. Oysa şimdiye kadar kadın-erkek kaç milletvekili kadına yönelik ulusal, cinsel, sınıfsal baskıya, şiddete yönelik bir tepki gösterdiler? Kaç milletvekili “namus”, “töre” kurbanı olan kadınların cenazelerine, mahkemelerine sahip çıkabildi? Burjuva-feodal egemen zihniyeti karşısına alabilme cesareti gösterebildi? Evet, kadınlar daha fazla siyasetin, toplumsal yaşamın içine girmeli, içine çekilmek için araçlar geliştirilmeli. Kadın sorununun diğer toplumsal sorunlardan bağımsız olmadığı kavranmalı/kavrılmalı. **Ama buradaki “daha fazla siyasetin, toplumsal yaşamın içine**

girmeli”den kastettiğimiz burjuvazinin siyaset anlayışı ve burjuvazinin batağına saplanmak olarak algılanmamalı. Egemenlerin bahsedeceği “hak”larda değil. Her şeyden önce insan olduğunun, göğün yarısı olduğunun bilincinin geliştirilmesi ve kendi sorunları etrafında başlayıp bir bütün toplumsal, sınıfsal mücadelenin içine çekerek, hak arama ve mücadele bilincini geliştirip, pratikte değiştiren dönüşüren haline getirerek olacaktır.

“**Daha fazla kadın Meclis'e girdiğinde ne kazanacak?**” diye sorarsak; bugün var olandan farklı, değişen bir şey olmayacak yanıtı verebiliriz. Kadınlar da sadece o mekanizmanın parçası olup diğer erkek vekiller gibi bu halk için daha fazla açlık, yokluk, talan yasaları, kararları çıkaracaklar. Halka, devrimci ve komünistlere, özel olarak başta Kürt halkı olmak üzere değişik milliyet ve uluslardan Türkiye halkına daha fazla baskı, şiddet, işkence, katliam ve imha yasaları çıkarılıp onaylanacak/onaylayacaklar. **Bozuk düzende sağlam çark olmaz. Bu**

sistem var olduğu müddetçe de “yöneten”in kadın ya da erkek olduğu fark etmez. Diğer taraftan kadının erkek omuzdaşlarıyla birlikte olması gerektiği sınıf mücadelesinin engin denizleri ise kadına; baskının, sömürünün, açlığın, yokluğun olmadığı, kadın-erkek eşit, insanca yaşanılacak bir dünyanın kapısını açacaktır. Bunun için de devrimci-demokrat ve esas olarak da komünistlere daha büyük görevler düşmektedir. Burjuvazinin politikalarını teşhir edip, uyuyan kadınları uyandırıp sistematik bir çalışma, uygun araç ve yöntemlerle, özel organlar, özel ajitasyon ve propaganda yöntemleriyle ezilen işçi, köylü, emekçi kadınları kendi ait oldukları sınıfın kavgasına, mücadelesine çekmeliyiz.

Clara Zetkin'in dediği gibi “**Kadın kitlelerini gökyüzüne zincirlenmiş bile olsalar kazanmalıyız.**”

Devrimci sanatın siyasal görevi olarak; İtiraz eylemi!

Gerici sınıflar, girdaplarına alabildikleri bütün tabakaları milliyetçi ve şoven cepheye toplayarak ilerici sınıf ve tabakaların üzerine saldırmaktadırlar. Günümüzdeki gericiğin sözcülüğünü yapan TC Genelkurmay Başkanı buna “**toplumsal refleks**” adını vermiştir. Faşist içerikli “toplumsal refleks” faaliyetinin üyeleri, komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının ortaklaştıkları Kemalist devletin doğrudan yönlendiriciliği altında, onun oyunlarının dolaysız aletine dönüşerek Osmanlı'dan günümüze mazlum halkın çektiği çile defterine ve ezilen halkın önder müfrezesinin soracağı hesap defterine yeni sayfaları eklediler/eklerler.

Burjuva-feodal iktidarın bu katliamlarla he-deflediği, ilerici sınıf ve tabakaların oluşturdukları

halk bileşeninin bütün ilerici değerlerini ve bu değerleri savunan, yaymak ve geliştirmek için örgütleyenleri yok etmektedir. Sanat salt bireye değil, öзде sınıfa mahsus bir araç olduğu için, ilerici sınıfın sanatı da hedef tahtasında yer edinmiştir. Tarih boyunca yaşanan bütün katliamlar bu perspektifle gerçekleşmiştir. **14. yıldönümü vesilesiyle belleklerden 14 yıl önceki öfke ve intikam duygusuyla yenden açığa çıkan Sivas Katliamı bu perspektife uygun olarak devlet tarafından örgütlenen kırımlardan sadece bir tane-sidir.**

Ne yazık ki Sivas katliamını Alevi-Sünni çatışmasına indirgeyenlerin faşist diktatörlüğün karakteristik yapısı, buna koşut ve doğal olarak

Kemalist iktidar anlayışı konusunda öğrenmeleri gereken daha çok şeyleri vardır. Nasıl ki 1925'te Amed'de, 1937-1938'de Mameki'de ve daha sonraları Çorum'da, Maraş'ta ve Gazi'de gerçekleşenler Kemalist iktidara dolaylı veya dolaysız itiraz edenlere yönelik birer kırımıydılar ve her kırım o süreçte bunun muhalif ilerici kesimlere yönelik olduğunu gizlemek için düzenin ihtiyaç duyduğu tartışma zeminini üzerinden açıklanmaya çalışıldıysa (**mezhepsel olarak Alevi-Sünni çatışması, ulusal olarak Türk-Kürt çatışması....**), Madımak Otelinde kül edilmeye çalışılan da keza Kemalizm'in gerici sanat anlayışına dolaylı veya dolaysız itiraz edenlerle birlikte itiraz etme eylemiydi.

Anlaşılması gereken odur ki; düzenin her katliam operasyonu, baskıya ve sömürüye karşı halkın bağrından çıkan bilinçli itiraz tepkisini parçalamaya dönüktür. **Bir katliamın hesabını sormak, her şeyden önce parçalanmaya çalışılan itiraz refleksini yeniden örgütlemekten başlayacağı açıktır.** Ne var ki bu örgütlülüğün doğru araç niteliğini taşımasının kıstası, o örgütün hedefini doğru belirlemesi ve ona uygun doğru politik hat izlemesi olarak bilinmelidir. **Zira Proletarya Partisi'nin bu ve buna benzer katliamların hesabının hangi yöntemle sorulacağını, daha Madımak ateşinin sıcaklığı beyinleri ısıtırken Özgür Kemal Karabulut'un muzaffer kurşunlarıyla göstermişti.**

Yapılması gereken, esas mücadele biçimi olan bu yöntemi sanatın çeşitli alanlarından aşılacaktır. İşte bu, aynı politik hat üzerinden çeşitli taktiksel motifler aracılığıyla aynı hedefe yönelme sorunudur. Nitekim Sivas şehitleri arasında yer alan araştırmacı, yazar, müzisyen, ozan, şair, halk oyuncularını vs. bütün canların beyinlerinin bir köşesinde, tıpkı ülkemizdeki milyonlar gibi, baskıcı ve sömürücü düzene karşı hoşnutsuzluk vardı. Her ne kadar çeşitli motiflerle billurlaştırdıkları hoşnutsuzlukları iktidarı temellerinden sarsacak bir örgütlenmenin parçası olarak ifade edilmiyorduysa da, açıktır ki gericiğin hüküm sürdüğü bir ülkede sergiledikleri kültürel duruşları faşizmin gözüne batmaya yetmekteydi. Bunun sebebi, Madımak'a toplanan (küçük-burjuva karakterli de olsa) aydın, ilerici ve devrimci bireylerin kültüre bir başka bakış açısı taşımalarıydı; onlar için kültür, gerici iktidarın her fırsatta ifade ettiğinin aksine siyasetten ayrı ele alınmaz.

Bu bilinçle, Büyük Ozan Aşık Nesimi Çimen 60'larda Mehmet Ali Aybar'ın Türkiye İşçi Partisi'ne üye olarak birçok etkinliğinde yer aldı. TİP'in temel teorik görüşlerinin kendisi üzerindeki etkisi her dönem aynı olmasa da yaşamı boyunca sürdü. Ne var ki 70'lerin sonundan itibaren siyasal kırılmada derinlik yaşayarak sanatın somut bir hedefe kilitlenerek taşıdığı örgütsel görevini yadsıyan bir kulvarda konumlandı. Nitekim **"Aleviler, aşırı solcu olduğumu ileri sürerek sevmezler beni; solcular (1980 öncelerini kast ederek) herhangi bir fraksiyona katılmadığım için. Oysa ben bir sanatçıyım; kendimi yeterli de görmüyorum ama sanatımı bir fraksiyonun sözcülüğüne indiremem"** sözleri bu kırılmanın ürünü olarak görülmelidir. Yaşamının son anlarında, aynı kırılmanın değişik yansıması olarak Kemalist devleti yeterli kavrayamamanın izlerini görmek mümkündür. **Hasret Gültekin**, gericilerin bildirişiyle birlikte programa hazırlık yapan Nesimi Çimen'in yanına geldi. **"Nesimi baba, Sivas'a kaç kere geldin?"** diye sordu. **"Oğul net olarak hatırlamıyorum ama ilk defa 67 ya da 68'de gelmişim. O zaman bizi yakamadılar, bugün de yakamazlar"** diye yanıtlamıştı Nesimi Çimen. Ne yazık ki bu defa yanılmıştı....

Halkın sanatçısı sınıf mücadelesinde yerini örgütleyen, bunun için inceleyen, araştıran ve ulaştığı sentezi kitlelere sunandır. Bu sürecin herhangi birinde çıkabilecek yanılığın, sentezi doğrudan etkileyeceği açıktır.

Olumsuz etkilerin sentezinde gerçek olan inkâr edilir ve yaşananlar algılanmaz hale gelir. Behçet Aysan şiirsel motifle dile getirmişti gerçek olanı; gerçek olan odur ki **"yok başka bir cehennem/yaşıyoruz işte!"** Cehennem sınıflı toplumun şu evresinde komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının Türkiye emekçilerine kusturdukları kan lekeleriyle varlığını hep göstermiştir. Sivas bunun bir örneğidir sadece ve bilinir ki Kemalizm'le özdeşleşen bu devlet iktidarı devrilmemiş yeni Sivas'ların olmasının hiçbir nedeni yoktur.

Sanattan ayrı düşünemeyecek olan kültürün siyasal görevini yerine getirmenin önemi burada yatmaktadır. Sanatın örgütsel veya eylemci yanını inkâr eden günümüzün küçük-burjuva sanatçıları, devrimin bir gereksinim olduğunu bilince çıkarmış ve bu yüzden devrimci mücadelenin siyasal kazanımlarından etkilenmiş (küçük-burjuva karakterli de olsa) ilerici aydın Asım Bezirci'nin söylediklerini hatırlamalıdır: "Elbette, halktan aldıklarımızla oluşturduğumuz birleşimleri kafamızda saklamayacağız. Onları hayata geçirmeye, uygulamaya girişeceğiz. Evet, 'devrimci düşünce olmadan devrimci eylem olmaz' ama eylem olmayınca da düşünce bir işe yaramaz."

Edebiyat dünyasında titiz ve üretken bir araştırmacı-yazar olarak iz bırakan Asım Bezirci'nin eylem anlayışı, yaşamı sürecinde uzun süre revizyonizmin batağına saplanmış bir devrimci mücadele sürecinin (Suphi'lerden Kaypakaya'lara kadarki sürecin) etkili izlerini (üniversite yıllarında içinde çalışma yürüttüğü Türkiye "Sosyalist" Partisi'nin izlerini) bir bütün yok edememiş bir anlayıştır. Ne var ki buna karşın, revizyonizmin zincirini 70'lerde parçalamış bir devrimci mücadeleye, bulunduğu yerden takındığı tavırla katkı sunmanın çabasını da eksik etmemiştir. Bezirci'nin Lenin'den etkilenerek ifade ettiği bu sözlerin devrimci olmanın, dolayısıyla da halkın sanatçısı olmanın kuralı olduğu bilinmelidir. Devrimci düşüncenin ancak pratiğin içinden çıkacağını haklı olarak savunan Asım Bezirci, pratiğin gelişimine hizmet eden teorik gelişimin sağlanmasına katkı sunmak için birçok kitabı Türkçe'ye çevirmişti.

Devrimci mücadelenin yoğun fedakârlıklar istediğini ve yoğun fedakârlığın ise katkı sunulabilecek her alanda katkının sunulmasından geri durulmaması, aynı zamanda buna koşut olarak belirli bir alanda/alanlarda ustalaşmaya dönük çabanın eksik bırakılmaması olduğunu anlamak elzemdir. Bu gerçeğin Bezirci'de yarattığı etkiyi görmek mümkündür. Zira bu da halk sanatçısının tek başına yeterli olmayan fakat klasik karakteristik yapısı arasında bulunan bir kıstası olarak görülmelidir.

Halk sanatçısı olmanın özelliklerini bir bütün olarak olmasa da belirli yanlarını Sivas Şehitlerinin her birinde bulmak mümkündür. Bilinmelidir ki Madımak Oteli'nde bu değerlere saldırılmıştır. Bu gerçekten dolayıdır ki değerlere sahip çıkmak, gelişimine yardımcı olmak ve nihayetinde yardımcı konumundan çıkıp öznesi haline gelerek değeri daha güçlü kılmak faşizme karşı zaferler elde etmek isteyenler için olmazsa olmazdır. **"Bizim iş Mao'nun işine benziyor. Uzun ve sabırlı... Ve hatta Uzun Yürüyüş**

kadar zor olacak, Halk Kültürü'nün sanatsal değerlerini insanlara anlatmak, sevdirmek, benimsetmek..." der değerli Ozan Hasret Gültekin. Gerçekten de bir kültürü anlatmak, bir toplumun ekonomik-politik bakış açısının yansıması olarak duruşunu anlatmak olduğu göz önünde tutulduğunda, bu işin belirli bir insan topluluğunu örgütlemeye dair girişilen bilinçli bir faaliyet olduğu, yani **"Mao'nun işine"**, O'nun kitleleri örgütleme çizgisine benzediği anlaşılacaktır. Hasret Gültekin bunu anlamıştı. Ancak kısa ömrü bunu içselleştirerek sistemleştirmesine yetmedi.

Nedir ki buna yetmeyen ömrü içinde büyük değerleri sığdırabildi Hasret. Ne tür müzik yaptığıyla ilgili sorulan bütün sorulara verdiği yanıt açıktı: **"Ben çağdaş halk müziği yapmaya çalışıyorum. Yaptığım özgün müzik değil, ilerici müziktir."** Sanatsal motifleri üretmenin yanı sıra, sanatın yaşamın dolaysız bir parçası olduğu bilinciyle hareket ederek sanatı geliştirme-nin koşulu olarak yaşamı incelemeye dair emek de vermişti O. Zira insanlık sorununun temelinde yatan sınıfsal bir sorundur. Ve bu, yerkürenin her köşesinde böyledir. Bu yüzden kendi deyimiyle **"türkülerimiz enternasyonalisttir"**. Evet, türkülerimiz enternasyonalist olmak zorundadır. Çünkü **"enternasyonalist olmayanın ütopyası da olamaz. Olsa bile siyah-beyazdır. Bizimki ise mavidir."**

Okyanus mavisinin bütün güzelliklerini dünyanın her metrekaresi paylaşsın diye ta-

şünde açığa çıkmaktadır. Sivas şehitlerinden öğrenilen odur ki, Kemalist düzenin halka sunacağı kandan başka hiçbir şey yoktur. Öğrenilen odur ki, patron-ağa devletinde halkın gerçek türküleri, şiirleri, resimleri, kitapları her fırsatta kül edilmeye çalışılmaktadır. Öğrenilen odur ki, faşist Türk devletinin kanunlarında **"katli vacip"** geçen halkın ilerici sınıf ve tabakalarıyla onun bütün devrimci üretkenliğidir, değerleridir. Sivas şehitlerinden öğrenilen odur ki, siyasetle kültür iç içedir ve burjuva-feodal kültür politikasına karşı halkın devrimci kültür politikasını kuşanmak ilerici sanatçıların asıl olarak yapmaları gerektirir. Sivas'ın hesabını sormak iktidarı devrimle alaşağı etmekten başkası değildir. **Sorun, gerici iktidara var olan itirazı örgütleme sorunudur.** Açıktır ki devrimci sanatçılar Sivas Şehitlerinden öğrendikleri ve eksik yönlerini tamamlayarak geliştirdikleri üzerinden politik görevlerini oynamakla yükümlüdür. Bu, içinde yaşanan sürecin gerekliliklerini yerine getirmek anlamına gelmektedir. Sivas şehitlerinin itiraz ettikleri devlet, bugün saldırı dalgasını daha üst boyuta çıkarmanın çabası içerisinde. **Gerçekleştireceği saldırılara "meşruiyet" kazandırmak için çirkef yüzündeki bozulmuş "demokrasi" maskesini yeniden süslemek amacıyla kurduğu sandıklarda bu ihtiyaçlarını karşılamayı beklemektedir.** Devletin bu oyununa karşılık devrimci sanatın siyasal görevi açıktır: **düzene itiraz, yani boykot!**

şınan idealle söylenen türkülerdir enternasyonal olanlar. Ve bedel ödemekten tereddüt etmeyerek, can-kan pahasına o güzel günlere ulaşmanın mücadelesini verenlerin yarattıkları değerleri özümsemekten geçerek enternasyonal olmanın ilk kapısını aralamanın şartı. Bu, mevcut duruma itiraz etmeyi, bunun için de politik sorgulama eylemini pratikle harmanlamayı gerektirir. **"Bizim toplumumuzda bireylerin kendilerini sorgulama ve dönüştürebilme kaygıları oldukça az. Sorgulamak yeterli değil, mesele dönüştürebilmekte. En önemli olanın, aynanın karşısına geçtiğimizde kendimize ateş edebilmeyi becermemiz olduğuna inanıyorum"** diyordu ilerici karikatürist **Asaf Koçak.**

Eksik ve olumsuz yönlerine karşı ateş etme cesaretini kuşanmanın sorunu tek başına çözemeyeceği bilinmelidir. Aslanın kuşanılanın üzerinden eylemi gerçekleştirmek olduğu her bir devrim şehidinin düşü-

Devrimci mücadelenin yoğun fedakârlıklar istediğini ve yoğun fedakârlığın ise katkı sunulabilecek her alanda katkının sunulmasından geri durulmaması, aynı zamanda buna koşut olarak belirli bir alanda/alanlarda ustalaşmaya dönük çabanın eksik bırakılmaması olduğunu anlamak elzemdir.

Bozuk düzene, adaletsiz yaşama bir başkaldırı öyküsü

Rivayet olunur ki, kuşların hükümdarı olan **Simurg Anka**, Bilgi Ağacı'nın dallarında yaşar ve her şeyi bilirmiş...

Kuşlar Simurg'a inanır ve onun kendilerini kurtaracağını düşünürmüş. Kuşlar dünyasında her şey ters gittikçe onlar da Simurg'u bekler dururlarmış. Ne var ki, Simurg ortada görünmedikçe kuşkulanır olmuşlar ve sonunda umudu kesmişler.

Derken bir gün uzak bir ülkede bir kuş sürüsü Simurg'un kanadından bir tüy bulmuş. Onun var olduğunu anlayan dünyadaki tüm kuşlar toplanmışlar ve hep birlikte Simurg'un huzuruna gidip yardım istemeye karar vermişler.

Ancak Simurg'un yuvası, etekleri bulutların üzerinde olan Kaf Dağı'nın tepesindeymiş. Oraya varmak için yedi dipsiz vadiyi aşmak gerekirmiş. **Kuşlar, hep birlikte göğe doğru uçmaya başlamışlar. Yorulanlar ve düşenler olmuş.**

Önce Bülbül geri dönmüş, güle olan aşkını hatırlayıp;

Papağan o güzelim tüylerini bahane etmiş (oysa tüyleri yüzünden kafese kapatılmış);

Kartal; yükseklerdeki krallığını bırakamamış;

Baykuş yıkıntılarını özlemiş,

Balıkçıl kuşu bataklığını...

Yedi vadi üzerinden uçtukça sayıları gittik-

çe azalmış.

Ve nihayet beş vadiden geçtikten sonra gelen Altıncı Vadi "**şaşkınlık**" ve sonuncusu Yedinci Vadi "**yokoluş**"ta bütün kuşlar umutlarını yitirmiş... Kaf Dağı'na vardıklarında geriye otuz kuş kalmış.

Simurg'un yuvasını bulunca öğrenmişler ki; "**SİMURG ANKA - Otuz Kuş**" demekmiş. Onların hepsi Simurg'muş. Her biri de Simurg'muş.

Acının kural olduğu topraklarda yaşıyoruz biz. Bütün köşelerinde asker postallarının dolduğu, insanların gece yarları otomobillere bindirilip götürüldüğü, yaşlı anne-babaların hapis hane kapılarında evlatlarından bir haber alabilmek için beklesip durduğu, insanların umutlarının üstünden panzerler geçtiği... Yurtlarından süngülerle göç ettirilirken, evleri yıkılan, yıkılan insanların yaşamlarının namlu uçlarında son bulduğuna tanık olduk sessizce... 19 Aralık'lar da, Ulucanlar'da vahşice katledildi insanlarımız, Ölüm Oruçları'nda birer birer yitirdik yüzlercesini... Yaşanan onca acı neyi ifade ediyor bize? 3 yaşında, 6 yaşında, 8 yaşında çocukların kurşunlarla öldürüldüğü bir ülke neyi ifade ediyor? Halbuki, çocuk dediğin oyun oynarken yere düşer dizini kanatır, ağaçtan düşer kolunu kırar. Mayına basıp patlayan çocuk olur mu hiç?... "**Terör örgütünü**" uyarırken "**çocukları**

öne sürerseniz sonra pişman olursunuz" diyerek, "**o zaman çocukları vururuz**" demeye getiren bir başbakanı olan bir ülke burası. Ya sonra tüm bunlara kızıp, sivil, çoluk, çocuk, işçi, işsiz, kadın, yaşlı, genç demeden savunmasız insanları bombalamayı ve sinek gibi öldürmeyi göze alabilenlerin olduğu bir ülke neyi ifade ediyor? Belirsizliğe uzanıp giden, ... "**güvenlik güçleri**"nin kurşun yağmurunda yere cansız düşen 3, 6, 8 yaşındaki çocukların olduğu bir coğrafya ve kimsenin "çocukları neden öldürüyorsunuz?" diye sorma cesareti ve vicdanı gösteremediği bir ülke bize neyi ifade ediyor?... Ekmek parası için kepenklerini açamayanların, aç, yoksul, işsiz milyonların olduğu bir ülke burası...

Tüm bunlar neyi mi ifade ediyor? Eğer yaşama seyirci kalamayan biriyensiz "**hayır**" demeyi, itiraz etmeyi, soran, sorgulayan ve değiştiren olmayı ifade ediyor... **Mehmet Ali Çakıroğlu...** Bozuk düzene, adaletsiz yaşama bir başkaldırı O.

Mehmet Ali Çakıroğlu, 1966 yılında Maraş'ın Elbistan ilçesinde orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. Ailesinin, çeşitli nedenlerle Mersin'e taşınmasının ardından şehre uyum sağlayamaz ve ekonomik durumları kötüleşir. Böylelikle kendini küçük yaşlarda çalışmanın içinde bulur. Bir yandan çalışır, bir yandan da okuyarak üniversiteye kadar gelir.

Devrimci düşüncelerle üniversitede tanışır. Okulda gençliğe önderlik eden Mehmet Ali, **Proletarya Partisi**'yle tanıştıktan sonra okulu bırakarak aktif mücadeleye atılır. Öğrenme ve gelişme yönündeki yeteneği güçlüdür. Önce öğrenci gençlik önderi, sonra **Yeni Demokrasi Dergisi Ankara Temsilciliği** görevini üstlenir. Bu süreçte düşman zindanları, işkenceleri ile tanışır. Tavrı net olur "**Düşmanı işkencelerde de yenmek gerekir**" bilinciyle hareket eder. Daha sonra da 3-4 defa gözaltına alınıp her türlü işkenceye maruz kalan Çakıroğlu'nun bu tavrından dolayı düşman onu her defasında serbest bırakmak zorunda kalmıştır.

Yine Ankara'da düzenlenen seri operasyonlardan birinde gözaltına alınan Çakıroğlu, Ankara işkencecilerini yenilgiye uğrattıktan sonra, İstanbul Gayrettepe işkencecilerine tes-

lim edilip öç alınmaya çalışılmıştır. Ancak İstanbul polisi her türlü işkence yöntemi ile yarı ölü hale getirdiği Mehmet Ali Çakıroğlu'nu Savcılığa dahi çıkarmadan serbest bırakmıştır.

1988'de İstanbul'da gençlik faaliyeti yürütmekle görevlendirildiğinde O, en büyük fedakarlık, her zaman ağır yük ve sorumluluklar altına cesaretle girmesi ve sonuna kadar koşullarını zorlaması sayesinde başarı ile çıkmıştır. Bu özelliği sayesinde ki, kısa denebilecek bir ömürde arkasında davasına, Partisine ve halkına büyük katkılar sunarak gitti.

1991 Nisan'ında **TMLGB-GK** üyeliğine atanır. 1992 Mart'ında **TKP/ML** üyeliğine getirilir. Bu dönemde TMLGB-GK adına İstanbul İl Komitesi Sekreterliği görevini yürütür. TMLGB Kongresi'nde MK üyesi seçilmesinin ardından TKP/ML I. OPK'sına gençlik adına katılan delegeler arasında yer alır. Burada **TMLGB Genel Sekreter Yardımcılığı**'na getirilir.

Mehmet Ali Çakıroğlu, **13 Temmuz 1993** günü TKP/ML'nin I. OPK'sını selamlamak ve duyurmak için planlanan eylemler için bomba imali sırasında bir kaza sonucu yaralanır. Kaldığı evde yalnızdır. Gelen polisler bir saat-ten fazla bekletirler O'nu. Daha sonra kaldırıldığı **SSK Göztepe Hastanesi**'nde tedavisinin geciktirilmesi sonucu şehit düşer. '89 yılında yaşadığı son şube deneyiminden zaferle çıktığında düşman "**Oğlum, sen yiğit adamsın, ama seni bir kere daha sağ yakalayacak kadar aptal değiliz**" demiştir. İşte bu düşmanın dahi saygı duyduğu yiğit kavga adamı, **13 Temmuz 1993**'te ardında büyük bir miras bırakarak ölümsüzleşti. Kendinden önceki yoldaşlarının yarattığı büyük değerlere yeni halkalar ekleyerek ve usulca karşıladı ölümünü.

Yapılması gereken açıktır. Simurg Anka'yı beklemekten vazgeçerek, şaşkınlık ve yok oluşu da yaşadıkten sonra bile uçmayı sürdürerek, kendi küllerimiz üzerinden yeniden doğabilmek için kendimizi yakmadıkça, her birimiz birer **Simurg olmayı göze almadıkça bataklığımızda, tünelerimizde ve kafeslerimizde yaşamaktan kurtulamayacağız**. Bugün onunla aynı bayrağı taşıyanlara düşen görev kendi kabuğunu kırıp, yaşama karışmak, onu değiştirmektir...

**Geceyi
direniş
ateşiyle
kuşatanlara
selam
olsun!...**

Diyarbakır 5 No'lu Askeri Cezaevi... 12 Eylül karanlığının alabildiğine sürüp gittiği zamanlar. Havada kan, havada çürümüş insan eti kokusu, havada kara kara bulutlar ama bunların arasında sıyrılıp büyüyen gelişen, can bedeli vazgeçilmeyen bir direniş var...

17-18 Mayıs 1982 gecesi 33. Koğuştaki bulunan **Ferhat Kurtay**, Necmi Öney, **Eşref Anıyık** ve Mahmut Zengin dördü el-ele vererek zulmün karanlığını yırtan dört meşale oldular... Küllerinden doğan Zümrüdü Anka gibi, arkalarından gelen devrimciler ve yurtseverler onların özelemlerini yaşattılar pratiklerinde, öldükleriyle kalmadıklarını gösterdiler dostu düşmana.... **M. Hayri Durmuş**, Kemal Pir, **Akif Yılmaz** ve Ali Çiçek dörtlerin bedenleriyle yaktıkları direniş ateşini harladılar, Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleştiler. Kimler geldi bu zulmün zindanlarından, kimler ömrünü sona

erdirdi en genç yaşında? Remzi Aytürk kendini astı, **Ahmed Bıyık** ise kendini yaktı, Necmettin Büyükkaya dayaktan öldü. Yılmaz Demir de daha sonra dayanamayıp kendini astı. **Orhan Keskin** ve **Cemal Arat** da Ölüm Orucu'nda uğurlandılar... 1981'den 1985'e kadar hapis hane ölenler saymakla biter mi? **Ali Ereğ**, Selahattin Kunduz, **Abdurrahman Geçen**, M. Ali Arsalan, **Önder Demirok**, Mazlum Doğan, **Bedii Tan**, Aziz Büyükertaş, **İsmet Karak**, Yılmaz Demir, **Remzi Aytürk**, Orhan Keskin, **Cemal Kılıç**, Ali Sarıbal, **Ramazan Yayan**, Hüseyin Yüce, **İbiş Ural**,

Kenan Çiftçi, **Halil Baturalp** ve daha pek çoğu...

14 Temmuz Ölüm Orucu direnişi... 12 Eylül faşizminin yarattığı '**ya teslimiyet, ya ölüm**' koşullarında, ağır işkenceler altında insan olmanın onurunu ve devrimci fedakarlığı bir kez daha olanca kararlılığıyla gözler önüne sermiştir... 14 Temmuz Ölüm Orucu direnişini hazırlayan koşullar bir yandan **Diyarbakır Askeri Hapishanesi** içerisinde estirilen devlet terörü iken diğer yandan bu direnişin ortaya konulmasında Dörtler'in yaktığı ateşin önemli payı vardır.

14 Temmuz Ölüm Orucu denince akla özellikle **Kemal Pir** ve **Hayri Durmuş** gelir. Canlı ve dinamik kişiliği, özgün yanları nedeniyle Kemal Pir doğal olarak da öne çıkanlardandır. Kemal Pir kişiliği, esas olarak da devrimci niteliği çarpıcı olan ve pratikçiliği öne çıkan bir önder kadrodur. Pratikleşerek mücadelenin sürekli geliştirilmesini önüne koyan bir tarzın sahibidir.

14 Temmuz direnişi içerisindekilerin hepsi farklı yönleriyle ön plana çıkmışlardır. Hayri Durmuş farklı nitelikleri ve üstün yanları olan öncü kadrolardandır. **14 Temmuz 1982'de** Diyarbakır zindanında tutsak olan PKK kadrolarından Hasan Hayri Durmuş, çıktığı mahkemede Ölüm Orucu'na başladığını açıkladı, ardından Kemal Pir, Ali Çiçek, Akif Yılmaz da eyleme katılacaklarını belirttiler. Kemal Pir 7 Eylül, Hayri Durmuş 12 Eylül, Akif Yılmaz 15 Eylül ve Ali Çiçek

17 Eylül günü şehit düşerek 'yaşamı uğruna ölecek kadar çok sevdiklerini' gösterdiler kendinden sonra gelenlere.

Hayri Durmuş 14 Temmuz'daki duruşmasında sadece Ölüm Orucu'na başlayacağını açıklamadı. Aynı zamanda devletin 12 Eylül'le birlikte Kürtleri imha etmeye yönelik politikasını, buna karşı durmanın gereğini, devletin teslimiyetçi politikalarına karşı devrimci değerlerden vazgeçmeyen bir tutum sergilemek gereğini dile getirdi.

14 Temmuz Ölüm Orucu eylemi sadece ilk olması bakımından önemli değildir. Bu eylemin ardından yine Diyarbakır'da 1984 başında 54 gün süren açlık grevi yapıldı, bu direnişte Orhan Keskin ve Cemal Azat düştü. Her iki eylem Diyarbakır'da teslimiyetten direnişe geçilen hattın örülmesinde önemli rol oynadı.

PKK'nin önder kadrolarından Mustafa

Karasu 14 Temmuz direnişini şu şekilde aktarmaktadır: '14 Temmuz, yaşam felsefeleri, uğruna ölecek kadar değerli bir yaşam için mücadele, geri yaşamı reddetmek, uğruna ölmeyecek bir yaşamı yaşam olarak görmek, böyle bir yaşamın da ancak müca-deleyle gerçekleştirilebileceğini düşünmek bu arkadaşların bütün ömürlerinin pratiği olmuştur. Bu güzellikler yaratarak insanlığın geleceğini iyi ve güzellikle doldurma felsefesidir. **Onların yaşam felsefesi insanların mutlaka iyi bir şey yaparak, güzellikler yaratarak insanlığın geleceğini iyi ve güzellikle doldurma felsefesidir.** Eğer en zor koşullarda direniş gerçekleştirmişlerse bunun nedeni değerli bir yaşama yükledikleri anlamdır. İnsanlar için bir yaşam olmasa özgür olmalı düşüncesine sahiptiler.'

Osmanlı'dan bugüne imha ve inkar siyasetiyle yok edilmeye çalışılan Kürt halkı bü-

yük ihanetlerle birlikte büyük direnişçileri de kaydetmiştir tarihin sayfasına her halk gibi. Bugüne TC devletinin esas olarak değiştirdiği, vazgeçtiği bir politika yoktur. Bu yüzden tarihte ödenen bugün de ödenmeye devam edilen bedellerin karşılığı olarak daha azına razı gelmek, en başta bu mücadele uğruna toprağa düşenlere, yoksul ve ezilen Kürt halkına karşı yapılan en büyük haksızlık olacaktır. Bizler mücadele tarihinde yer alan bu kararlı ve yiğit devrimcilerden, yurtseverlerden öğrenmeli, örnek almalı, bir yandan Kürt halkının demokratik talep ve istemlerini almasının hakkı olduğunu desteklerken aynı zamanda imha ve inkar siyasetinin silahlı bir mücadele olmaksızın ortadan kaldırılabileceğinin propagandasını yapmalıyız.

Toprağa düşenlerimizin özlemleri, mücadelemizde hayat bulacak...

Demircioğlu bir değil, halkımız gibi çoğul...*

Devrimci, demokrat, anti-emperyalist gençler, Ankara, İstanbul ve İzmir'de NATO'ya ait 6. Filo'nun Türkiye'ye gelişini protesto eden gösteriler düzenlerken, gericiler aynı günlerde "komünizmi tel'in mitingleri" düzenlerler. 1967'ye geldiğinde olayların ve saldırıların tırmanmaya başladığı görülür. **30 Ocak 1967'de** faşistler İTÜ'yü basar ve öğrenci lokalini tahrip ederek onlarca öğrenciyi yaralar. Aynı yıl düzenlenen 6. Filo'yu protesto mitinglerinin hemen hepsi faşistlerin saldırısına uğramıştı. 1968 Temmuz'unda 6. Filo'nun İstanbul'a gelmesi dolayısıyla düzenlenen eylemler karşısında AP iktidarı sert önlemlere başvurdu ve polis İTÜ Yurdu'na yaptığı saldırı sonucunda devrimci öğrenci **Vedat Demircioğlu** katledilir.. Vedat Demircioğlu, devrimci gençlerin anti-emperyalist mücadelesinde 12 Mart'a kadar sayısı 21'i bulacak olan kayıpların ilkiydi.

Tıpkı üniversite işgallerinde olduğu gibi 6. Filo'nun İstanbul'a gelişinde de sonuçları önceden kimse tarafından kestirilemeyecek olan anti-emperyalist mücadelenin fitilini ateşlemiştir. '67'den sonra İstanbul'a her gelişinde çeşitli taciz eylemleri ile karşılanan 6. Filo'ya karşı bu sefer ne yapılacakının tartışılması için **İTÜ Taşkılla Kampüsü'nde** devrimci öğrenci grupları tarafından bir toplantı yapıldı. Toplantı sonrasında **Taksim Meydanı'nda** temsilciler dağılmak üzereyken, Haziran işgallerinde eli kolu bağlı kalan polis büyük bir hıncıyla öğrenci önderlerine saldırarak gözetim altına alındı.

Bu durumunu protesto etmek için Dolmabahçe'deki bayrak öğrenciler tarafından yarıya indirildi. Ancak İTÜ ve çevresi polis işgali altındaydı. **17 Temmuz** günü İTÜ Rektörlüğü bir açıklama yaparak yurdun kendilerine bağlı olmadığını duyurdu. Bunun üzerine hiç vakit kaybetmeden **Talebe Birliği'nin** merkezi konumundaki öğrenci yurduna giren yüzlerce polis, yurdu darmadağın edip, önüne çıkan öğrencileri hastanelik edinceye kadar dövdü. Bu baskın sırasında 30 öğrenci tutuklandı.

Hastaneye kaldırılan öğrencilerden Vedat Demircioğlu'nun pencereden aşağıya atılması sonrası komaya girmesi, devrimci öğrenciler içerisinde derin bir öfke ve nefret oluşturdu. Öğrenciler bu bas-

kın sonrasında geniş kitleler halinde İTÜ önünde toplanmaya başladılar. Taksim Meydanı'na yapılan yürüyüş sonrasında, devrimci öğrenciler yürüyüşün Dolmabahçe'ye kadar sürdürülmesi doğrultusunda etkili bir ajitasyon yaptılar. Bu coşkulu konuşmalar sonucunda binlerce öğrenci sloganlarla Dolmabahçe'ye akmaya başladı. Militan ve coşkulu öğrenci kitlesinin karşısına çıkmaktan çekinen polis Dolmabahçe'yi boşalttı. Böylece binlerce öğrenci botlarına binip kaçmaya çalışan ABD askerlerini döverek denize dök-tü.

Vedat Demircioğlu'nun katledildiği gece olan saldırı şöyle anlatılır olayın tanıklarınca: Sa-

at 4.30 civarında polis yurda saldırıya geçer ve arada kalmak istemeyen inzibatlar çekilir. Polis öğrencilerin kapattıkları demir kapıları kırıp içerideki çoğu uyuyan tüm öğrencilere vahşice saldırır. "Öldürün piçleri", "Komünistlere vurun" nidaları arasında öğrenciler merdivenlerden aşağıya atılır, bu arada hukuk fakültesi öğrencisi Vedat Demircioğlu, 2. kat penceresinden aşağıya atılır. Yıllar sonra **Seher Şahin** de aynı şekilde okulu basan polislerce pencereden atılarak katledilecektir. Baskın sırasında 47 öğrenci yaralanır, 30 öğrenci gözetim altına alınır. Geride kalan öğrenciler saat 5.30 civarında ellerinde pankartlarla **Taksim Anıtı'na** kadar yürüyüp, ardından yaralı arkadaşlarının durumunu öğrenmek için hastanelere giderler. Bu sırada da polis-le çatışmalar devam etmekte, **Taksim İlk Yardım Hastanesi'nin** önündeki bir polis jipi tah-

rip edilmektedir.

18 Temmuz günü olayı duyan İTÜ'ye koşuyordu. Kitle sloganlar ve marşlar eşliğinde 12'deki mitingten ardından Dolmabahçe'de demirlemiş 6. Filo'nun üzerine yürümeye hazırlanırken o dönemin **FKF İl Sekreterliğini** elinde bulunduran reformistler, provokasyon edebiyatı yapılarak Dolmabahçe'ye yürünmesini engellemeye çalışmaktadır. Harun Karadeniz ve **Hasan Yalçın**'ın bu içerikteki konuşmalarının ardından kitle Dolmabahçe'ye doğru yürüyüşe geçer.

Bu arada miting alanını daha önce terk eden reformistler ise Gümüşsuyu'nda yürüyen kitlenin önüne barikat kurmaya çalışmaktadırlar. Son

bir miting düzenledi. Yükselen anti-emperyalist öfkeyi ifade etmek, düşmana yönlendirmek bir yana, varolanı sömürdirmeyi, parlamenter mücadele içindeki hedeflere (Demirel, Sükan vb.) yönlendirmeyi amaçlayan TİP'lilerin bu mitingteki tavır, o dönemin MDD-sosyalist devrim ayrışmalarına hız vermekten öte bir anlam ifade etmedi.

24 Temmuz sabahı Vedat Demircioğlu'nun yaşamını yitirmesi üzerine ayrışmaya bir halka daha eklendi. FKF yönetimi aldığı karar uyarınca Beyazıt'taki **Turan Emeksiz Anıtı** önünden başlattığı yürüyüşü Valiliğe kadar sürdürmüş, polis müdahalesi üzerine önceden alınan karar gereği oturma eylemi yaptıkları için hepsi gözaltına alınmıştır.

Vedat Demircioğlu'nun cenazesi polis tarafından kaçırıldığı için temsili bir tabutla gösteri yapan devrimci öğrenciler ise Çağaloğlu'nda polise çatışmaya girmişlerdir...

1968'de Vietnam'da görev almış ve katıldığı kirli operasyonlarla tanınmış CIA şefi **Robert Kommer**'in Türkiye Büyükelçisi olarak atanması aynı yıl ODTÜ'de de devrimci gençliğin mücadele fitilini ateşlemiş, anti-emperyalist hareketlilik Ankara'da da hız kazanmıştır.

ABD emperyalizminin işbirlikçilerinin ve uşaklarının da katkılarıyla dünyanın pek çok yerinde emperyalist işgallerine hız verdiği bir süreçte anti-emperyalist hareket olması gereken noktanın oldukça gerisindedir. **Pek çok ülkede işgallere karşı protestolar düzenlense de bunların olması gereken kitleliliği yakaladığını söylemek zor olacaktır.** Yanıbaşımızda yaşanan **Irak** işgali nedeniyle halen daha binlerce Iraklı katledilmeye devam edilmektedir, **Filistin'de** emperyalist tezgahlarla özgürlük düşünden vazgeçirilmeye çalışılmakta, **Afganistan, Sudan** gibi ülkelerin halkları emperyalist işgalin faturasını ödemek zorunda bırakılmaktadır. ABD emperyalizminin ve işbirlikçilerinin ipliğinin pazara çıkarılması, tarih sahnesinden aşağıya edilmesi için geçen her fazladan gün ezilen halkların hanesine katliam, açlık, yoksulluk ve sömürü olarak yazılacaktır. Emperyalizm ve işbirlikçilerine ölüm, ezilen halklara özgürlük!

*Vedat Demircioğlu'nun ardından söylenen marştan...

20 Temmuz'da FKF Beyazıt Meydanı'nda

Çadırkent Ayazma'nın çocukları;

“Evimizi yıktınız hayallerimizi değil, Biz yine kurmasını biliriz!”

Mahalleli barınma haklarının çözülmesi için Belediye'ye defalarca gitmiş, ancak her defasında Belediye yetkili ve etkililerinin hakaretlerine maruz kalmışlar. Belediye'den kovulmuşlar. “Bizi kovdu, ‘gelmeyin’ dedi. Bunlar bir daha bizim yanımıza gelmesinler artık” sözleri ile sakin ama öfkeli bir şekilde Belediye'nin tutumunu anlatıyor Saime abla.

Bir önceki sayımızda seçimlerle ilgili düşüncelerini aktardığımız Ayazma sakinlerinin yaşam mücadelesi devam ediyor.

Yıkıntılar arasında kurdukları çadırlarda hayat kavgası veren Ayazmalılar sorunlarının çözülmesini istiyor. Son olarak 24 Haziran tarihinde Taksim Tramvay Durağı'nda bir basın açıklaması yaparak barınma haklarını talep eden Ayazma halkını yeniden ziyaret ettik. Bir önceki gidişimizde bizimle uzun uzun sohbet eden, gözyaşlarını tutamayan Kürt kadınlarının tradejisi sürüyor. Yolumuzun üzerindeki ilk eve uğruyoruz. Bizi tanıyan Siirtli Saime Kurhan evine buyur ediyor. Karşılıklı tahtalara çekilen çadırdan oluşan evin içini Saime ve Vahbettin Kurhan'ın 6 çocuğundan Müzeyyen ile Ebubekir'in gü-lücükleri dolduruyor. Sağlıksız koşullarda yaşayan Kürt emekçilerin kaldıkları yerde ne bir mutfak ne de bir banyo mevcut. Saime abla yaşadıklarını bir çırpıda anlatıyor. Siirt'ten 8 yıl önce göç ettiklerini, maddi durumları iyi olmadığı için buraya yerleştiklerini anlatıyor. Ardından da Küçükçekmece Belediye Başkanı Aziz Yeniay'a tepkisini dile getiriyor. Küçükçekmece Belediyesi “Kentsel Dönüşüm Projesi” kapsamına alınan Ayazma'yı yıkmakta kararlı. Atatürk Stadyumu'nun çevresinde böyle “çağdışi” gecekonduların olamayacağını söyleyen örümcek zihniyetlerin emriyle 2004 yılında evraklarını istemek için gelmişler. Ev sahibi, kiracı, herkesin ev sahibi olacağı, ayırım yapılmayacağı sözünü vererek gelecek tepkilerin önüne geçmeyi de amaçlayan Belediye'nin gerçek yüzü bir süre sonra daha net bir şekilde açığa çıkıyor. Kiracılara “evinizi boşaltmayın”, ev sahiplerine de “kiracıları çıkartmazsanız evleriniz yıkılacak” diyen Belediye, böylelikle mahallelinin ortak hareket etmesini, dayanışmasını da parçalamayı düşünüyor. Yaşananları öğrenmek için Saime ablaya kulak verelim; “Herhangi bir yazı gelmedi, apar topar evler boşaltıldı. Marifet ablanın evini Belediye'nin yandaşlarıyla birlikte boşaltıp yıktılar. Dul ve kimsesizdi. İki yetimi vardı. ‘Herkesi hak sahibi yapacağız’, ‘sosyal konutlar yapılacak’ dediler. Mart ayında yıktılar. Havalar soğuktu. Bir rüzgâr,

bir yağmur... ‘Birkaç gün idare edin’ dedim dinlemediler.”

Mahalleli barınma haklarının çözülmesi için Belediye'ye defalarca gitmiş, ancak her defasında Belediye yetkili ve etkililerinin hakaretlerine maruz kalmışlar. Belediye'den kovulmuşlar. “Bizi kovdu, ‘gelmeyin’ dedi. 10 kere gittik, her seferinde kovulduk. Seçimler olduğunda gelip kapımızı çalıyordu. Başka zaman niye gelip kapımızı çalmıyordun, gelip halimizi sormuyordun? Biz sorunumuzun çözülmesini istiyoruz. Bunlar bir daha bizim yanımıza gelmesinler artık” sözleri ile sakin ama öfkeli bir şekilde Belediye'nin tutumunu anlatıyor Saime abla.

Belediye Başkanı Aziz Yeniay mahallede yaşayanların Kürt olmasında dolayı “orada terör var, oraya gitmeyeceğiz” açıklaması yaparak devletin Kürt halkına yaklaşımını da ortaya koyuyor aynı zamanda. Kürt emekçilerin birçoğu, yaşadıkları köylerden zorla göç ettirilerek

Sağlıksız koşullarda yaşayan Kürt emekçilerin kaldıkları yerde ne bir mutfak ne de bir banyo mevcut.

büyük şehirlerin yoksul insanları olmak zorunda bırakılmışlar. “Siirt'te, Diyarbakır'da da devlet böyleydi, buraya geldik burada da öyle. Orada tarlamız, hayvanımız vardı. Burada dışlanıyoruz” diyen “sözde” vatandaşlar yaşananlara sitem ediyor.

Belediye'nin gecekondularını yıkması çok da kolay olmuyor, şimdinin çadır kentinin sakinleri yol keserek eylem yapıyor. “Ev için yaptık. Mahallede toplandık yürüyüşe geçtik. Yola çıktık, ateş yaktık. Ateş bizim ateşimizdi. O gün birkaç kiracı atacaklardı. Başkanın yardımcısı geldi ‘eylem yapmayın gelin görüşelim’ dedi. Yolu açmamızı istedi, biz açmadık. Polis saldırdı. Kadınları yerlerde sürükledi dövdü. 4 kişiyi gözaltına aldılar. Bunlara dava açtılar.”

Çadırkent'e hoşgeldiniz...

Mahalleli barınma haklarının çözülmesi için birçok eylem ve etkinlik düzenliyor. Gazetelere, televizyonlara haber veriyorlar, ancak gelen olmuyor. Anayol üzerindeki yazılamalar da bu sorunlara dikkat çekiyor. Çadırkent'in sessiz sakinleri medyaya tepkili. Bir kedinin, bir mankenin haberini yapan medya neden kış ortasında sokağa atılan insanların haberini vermiyordu?

Saime ablanın evinden gözaltına alınanlardan biri olan Kasım abinin evine doğru yola çıkıyoruz. Yol üzerinde çadır üzerine karalanmış bir yazı: “Çadırkent'e hoş geldiniz.”

Sözü dinlenen ve barınma sorununun çözülmesi için yoğun emek harcayan Kasım abi bizi Kürt halkının konukseverliği ile çadırında karşıyor. Yaşananları bir de onun ağzından dinliyoruz. Birkaç defa Ankara'ya gidip, gelmiş, verilen tüm sözlere rağmen değişen bir şeyin olmadığını vurguluyor. 8 yıldır Ayazma'da yaşayan Ağrılı Kasım abi Kaymakam'a, Belediye'ye gitmiş. Sonrasında yaşananları ondan dinleyelim: “Kaymakam'a gittim. Bizim

komşumuzun eşyalarını sokak ortasına atmışlardı. Kaymakam'a ‘kadının eşyaları 45 gündür dışarıda duruyor, suyu kesik bunların sorununu sen çözeceksin’ dedim. Kaymakam bana ‘para ver’ dedi, ben de ‘para olsa yanına gelmezdim’ dedim. Belediye'ye gidiyorum, dilekçe veriyorum. Plan proje müdürü ‘boşuna geliyorsunuz, senin ne işin var’ burada diyor. ‘Kardeşim her gün seninle mi uğraşacağız?’ diyor.”

Erdoğan'a da tepkili olan Kasım abi “yoksullara ev yaptırıyorum, herkese ev dağıtıyorum, kira öder gibi ev diyor Erdoğan. Peki Ayazma ne oluyor?” diyor.

Kasım abi başından geçenleri tane tane anlatıyor. Fotoğraf çekmek istediğimizi söyleince küçük bir gezintiye çıkıyoruz.

Çocukların oyunu yıkım

Kasım abi “çocukların yaptığı evi çek” diyerek bize bir yeri gösteriyor. O ana kadar peşimizi bırakmayan kentin küçük yaramazları büyük bir gürültüyle etraftaki tuğlalardan, taşlardan taş parçalarından evlerini inşa etmeye başlıyorlar. Bir tarafta kapı bırakarak imece usulü evi inşa ediyorlar. Gözlerinin önünde evleri yıkılan, yıkıntıların arasında oynayan, çadırlarda yaşayan çocukların düşleri ve hayalleri, oyunları da tıpkı yaşadıkları gibi. Önce inşa ediyorlar, sonra yıkıyorlar. Tıpkı evlerinin yıkılması gibi. Çocuklar tertemiz dünyalarında yaşadıklarını böylece canlandırıyorlar. Onlar yıkacak biz yine elbirliği ile yine kuracağız; sonra yine yıkacaklar biz de yine yapacağız. Her seferinde yine birlikte olacak, yine tuğlaları yan yana öreceğiz, el ele olacağız. Küçük gözleri ile Belediye'nin zulmünü işte böyle yorumluyor çocuklar.

Herkese ev vaat edenlerin Ayazma'da yaşayanların gözünün içine bakarak yalan söyleyenlere buradaki düşleri büyük çocukların güzel bir cevabı var! Siz evimizi yıktınız, hayallerimizi değil; biz yine yapmasını biliriz! (İstanbul)

BURJUVA FEODAL SİSTEM YOZLAŞTIRIP-ÇÜRÜTÜR! DEVİRİMCİ SAVAŞ AYDINLATIP ÖZGÜRLEŞTİRİR!

Bugün süreci tahlil ettiğimizde güçlü bir devrimci dalgadan söz edemiyoruz, bu bir gerçek. Tam aksine Proletarya Partisi'nin de dikkat çektiği gibi **"dibe vurmuş bir sınıf hareketi"** gerçeğiyle karşı karşıyayız. Yalnız sınıf hareketi dibe vurmamıştır, aynı zamanda kendiliğinden gelişen kitle hareketleri de oldukça zayıftır. Her türlü sömürünün bu denli arttığı bir dönemde; sınıf mücadelesi açısından yaşanan bu **durgunluk**, toplumda deyim yerindeyse, bir yozlaşma ve çürümeye yol açmıştır. Aslında, sınıf mücadelesindeki durgunluk ve çürümeye olguları birbirini dışlayan değil, birbirini besleyen olgulardır. Diğer bir anlatımla **hareketsizlik çürümeye-yozlaşmaya** davetiye çıkarır. **Devrimci hareket-devrimci pratik ise; hareketsizliğin panzehiridir.** Çürüyen ile diri olanı, ileri ve geri olanı ayırır. **Tıpkı durgun ve hırçın akan sular gibidir; coşkun ve hırçın nehirler genelde berrak ve temiz olur, durgun göller ve göletlerde ise aynı temizliği yakalamak mümkün değildir.**

Bugün egemen sınıfların ve emperyalist efendilerinin tüm pervasızlıklarıyla ezilen dünya halklarına, uluslarına saldırmasının temelinde yatan gerçeklerden biri de sınıf mücadelesi açısından yaşanan bu geri durumdan çıkılmasını engellemeye, çürümeye ve yozlaşmayı daha da derinleştirmeye dönük çabadır. **"Küreselleşme"** masallarıyla sınıf mücadelesi yerine sınıf uzlaşmacılığını, karşılıklı bağımlılığı öğütleyen tüm kiralık kalemler bu uyutma ve uyuşturma politikasının savunucularıdır. Bu politika savunucuları, ezen-ezilen çelişmesi temelinde toplumda yaşanabilecek her türlü ayrışmayı reddediyorlar. Sınıf mücadelesini yadsıyan bu kalemlerin hepsi, kendilerine ne sıfat takarlarsa taksınlar, emperyalist burjuvazinin ideolojik ajanlarıdır. **En iyimser yaklaşımla, bu durumu yeteri kadar algılamadan yapanların olduğunu varsaysak dahi, sonuç itibarıyla bunlarında hizmet ettiği nokta burasıdır.**

"İdeolojiler öldü", "sınıf savaşımı tarih oldu" diyenler, özünde geniş emekçi yığınlara emperyalist-kapitalist sisteme ekonomik siyasal kültürel vb. her alanda biat etmeyi öğütlediler. Ama tarih yine bildiğini okudu. **"Çatışmasız", "zenginliklerin bölüşümü"** vb. iddialarla gerçeklerin üstünü

örtmenin mümkün olmadığını gösterdi. **"Barış"** söylemlerinin şampiyonları, bugün başta Irak olmak üzere bir dizi ülkede, en iğrenç emperyalist işgallere, komplolara, tehditlere başvurmakta. Diğer bir anlatımla bugün Irak toprakları, yalancıların yalanlarıyla yüzleşmesine de ev sahipliği yapmaktadır. Ezilen dünya halkları bu aynada gerçekleri görüyor. Bu; ideolojik planda yaratılmaya çalışılan kafa karışıklıklarının giderilmesine, yürütülen çok yönlü ve kapsamlı kuşatmaların yarılmasına vesile olacaktır.

Elbette ki Irak topraklarında yaşanan en büyük dram emperyalist işgalcilerin uyguladığı **"böl ve yönet"** politikasının hayat bulmasıdır. Tabi ki; bu politikanın bu denli hayat bulmasının temelinde bu ülkede var olan, ulusal,

dinsel ve mezhepsel çelişkilerin varlığıdır. Sınıfsal bir ayrışma yerine, dinsel-mezhepsel etnik ayrışmaların güçlü olmasıdır.

Burada şöyle bir saptamada bulunmak kanımızca yanlış olmayacaktır. **Irak işgali yalnız emperyalistlerin iğrenç yalanlarını açığa çıkarmaya vesile olmadı; aynı zamanda dar ulusal, dinsel-mezhepsel bakış açılarının ezilen halkların birliği için nasıl tehlikeler oluşturduğu gerçeğini de açığa çıkardı.** Bu gerçeği iyi görmeliyiz. Sınıf perspektifini göz ardı eden, ezilenlerin sınıf birliğine, kardeşliğine hizmet etmeyen çalışmaların-mücadelelerin ne tür ağır sonuçlara yol açacağını tarihi tecrübelerle birlikte doğru okumalıyız.

Yeniden başa dönecek olursak; yaşadığımız topraklardaki tablo pek de farklı değildir. Bugün günlük siyasal politikaya karşı bu denli ilgisizliğin arttığı, **"bana dokunmayan yılan bin**

yaşasın" felsefesinin, **"iyi vatandaş"** unvanına, çalıp çırpanın, işini bilen vatandaş **"erdemliliğine"** eriştiği bir tabloyla yüz yüzeyiz. Bu tablo içinde; elbette ki gelir dağılımı bakımından ezilenler ile ezenler arasındaki uçurum giderek büyüyor. Yozlaşma, çeteleşme, bencillik, bireycilik bir yaşam tarzı haline geliyor. Her türlü ahlaki yozlaşma alıp başını gidiyor.

Toplumda bunlar yaşanırken, peki bunların yaratıcısı olan emperyalistler ve işbirlikçisi TC ne yapıyor? Hiç şüphesiz suçlular, yarattığı suçlarla ilgilenmiyorlar; zaman zaman ilgileniyor muş gibi açıklamalarda bulunuyorlar. Onların ilgilendikleri tek şey kendi çıkarları için tehdit olabilecek her türlü girişimi, düşünmeyi önlemek için hain planlar yapmaktır. Yeri gelince, sosyal

ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı **"din"** ellerinde bir silah olur. Yeri gelince, ellerindeki silahtan **"irtica"** tehlikesi yaratarak herkesi Kemalizm sopsası etrafında birleşmeye çağırırlar. Yeri gelince, **"terör-bölücülük"** demagojisiyle Kürt-Türk, Alevi- Suni çatışmasını körüklerler. Ve devlet terörünü uygulamakta hiçbir ahlaki sınır tanımazlar. Yeri gelince, uyuşturucu baronluğu yaparlar. Ve bugünde başta Kürt ulusu olmak üzere tüm azınlıkla-

ra karşı ırkçılık ve şovenizm silahına sarılmış durumdadır. Bu ideolojik zehirlenmeler ne kadar toplum içinde taraftar toplarsa, egemenlerin yozlaştırma, dejenere etme politikaları da o kadar hayat bulur. Bu karşı devrimci politikaları deşifre ederek mücadele etmek ancak kitleleri duyarlı hale getirebilir.

Bugün özellikle büyük kentlerin semtlerinde yaratılan bu yozlaştırma-örgütsüzleştirme tablosu aşılmadıkça, kitlelerle doğru tarzda bağ kurup geliştirmek oldukça zordur. **Proletarya Partisi'nin** şu çağrısına her faaliyetçimiz doğru bir temelde yanıt vermek zorundadır: **"Bu alanların önde gelen ve sosyal yaşamda özellikle geniş nüfusu etki alanına alan yozlaşma, çeteleşme, fuhuş, uyuşturucu vb. sorunlar düzen tarafından örülmüş tuzakların sonucudur. Bu sorunlar üzerinde durmak, sürekli kampanyalar örgütlemek, farklı yapıların çalışmalarını da ortaklaştırabilmek acil bir ihtiyaç olarak görülmemelidir"**

Bu demektir ki, ülkeyi uyuşturucu cennetine çevirenler, genç beyinleri uyuşturanlar, görsel medya aracılığıyla gençliği çetelere özendirilenler hadini aşan üç beş çıkarıcı haydut değildir. Tam aksine sistemin ta kendisidir. Bunlara karşı mücadele sisteme karşı yürütülen mücadeleden bağımsız olarak ele alınamaz. **Unutmamak gerekir ki;** burjuva feodal sistem yozlaştırır, çürütüp hiçleştirir. Ezilenlerin sorunlarına karşı duyarlılığını yitiren, **"biz"** değil hep **"ben"** olmaya çalışan bir toplum yaratmayı hedefler. Sistemin sözünü ettiği **"bireysel özgürlük"** sisteme karşı köle ruhlu, yaşamda bireyci olma **"özgürlüğüdür"**. Burjuva feodal sistem gerçek demokrasi ve özgürlüğe düşmandır. Bırakalım devrimcilere ve komünistlere burjuva liberalerine dahi tahammül etmez. Bunu görmek için derin bir araştırmaya ve incelemeye de gerek yok tarihi tecrübelerimize bakalım; Burjuva-feodal medyanın yürüttüğü propagandalara, yaydığı pembe tablolara bakalım. Yaşadığımız kentlerin sokaklarında, mahallelerinde yaşanan sosyal ilişkilere bakalım, karşımızda sistemin yarattığı kirliliklerle yüzleşiriz. Bu tablo değiştirilmeden değiştirilmesi için mücadele edilmeden yeni insan yaratmak mümkün değildir.

İşçi-köylü'den

Parlamento/Meclis faşizmin maskesidir

Yeni bir seçim aldatmacasının arifesinde geçtiğimiz süreci özetlersek; Genel seçimi gündeme getiren Cumhurbaşkanlığı seçiminin tıkanması ile hızlanan sermayenin farklı klikleri arasındaki çıkar çatışmasında, kitleler adeta satranç tahtasındaki piyonlar olarak görülüyor. Kitlelerin harekete geçirilmesiyle hükümete alttan ciddi bir basınç uygulanarak hamlelerinin önü alınmak isteniyor. Ancak her ne kadar egemenler havalının sıcak olmasını bahane etse de bu planlarının halk kitleleri tarafından istedikleri kadar sahiplenilmediğinin de altını çizmek gerekmektedir.

Burada dikkat çekilmesi gereken bir başka nokta: Tüm bu gelişmeleri egemenlerin güç ve iktidar dalaşı olarak görmek, gelişmeleri salt AKP'nin zayıflatılması, saha dışına çıkarılmasına yönelik görmek eksik olacaktır. Bir ikinci amaç da emperyalizme bağımlılığın ve burjuva-feodal düzenin toplumdaki sınıfsal, ulusal, dinsel inanç farklılıklarını yok sayan, ezen, asimile eden ve şiddetle yok etme politikalarının artık dikiş tutmamasıyla iyice sarsılan Kemalist resmi ideolojinin, toplumdaki hegemonyasını yeniden sağlamlaştırmaktır.

Genel olarak bakarsak düzen sahipleri burjuva-feodaller emperyalistlerin ekonomik talan ve dayattıkları politikalarla işçilerden köylülere, esnaftan serbest meslek sahiplerine vs. kadar geniş emekçi yığınları yoksulluğun ve yoksunluğun "dipsiz kuyusuna" itip durmaktadırlar.

İşte tüm bu sorunlardan ve sonuçlarından sorumlu değilmişçesine ve böylesi sorunlar halkın yaşamında yakıcı şekilde yer almıyormuşçasına halk kitleleri yapay gündemlerle, sorunlarla karşı karşıya getirilmek, birbirine düşman kılınarak burjuva partiler üzerinden sistem aklanmaya, gözden irak tutulmaya çalışıl-

maktadır. Böyleyken sokağa çağrılan/dökülen kitlelere söylenen ve korumaya çağrılan "bağımsızlık", "cumhuriyet", "laiklik", "demokrasi" vb oluyor bir yandan da.

"Şeriat", "irtica" tehlikesini ileri süren sistem sözcüleri, odağındaki kurumlar, güçler bolca devletin "laik" niteliğinden bahsederken bizzat Sünni İslam anlayışını Diyanet eliyle toplumun iliklerine dek işlemesini sağlarken; okullardaki zorunlu din dersi uygulamasının cuntacı generallerce getirildiğini, hem de Atatürkçü nutuklar atarken; tarikatların toplumsal yaşamın her alanında olduğu gibi siyasette de ağırlığının önünü açarlarken; **12 Eylül Askeri Cuntası'nın halkı "yeşil kuşak" politikasıyla kuşattığı** açıkken; Alevi inancını yok saymaları ve hatta Sünnileştirme çabaları hiç eksik olmamışken şimdi tüm bu gerçekleri toplumun yok saymasını, söylenenleri hemen benimsemelerini istiyorlar. Böyle bir devletin laiklik iddiası ikiyüzlülük değilse nedir?

Bir başka nokta olarak, "bağımsızlık", "halkçılık", "anti-emperyalizm" söyleminin samimiyeti, gerçekliği var mıdır? Başından bugüne TC'nin halkın çıkarlarını temsiliyetinden bahsetmek mümkün müdür? Yoksa ona karşı bir avuç emperyalizm uşağı komprador burjuvazi ve feodalın çıkarlarını zorbaça sağlama, garantiye alma rolü mü oynamaktadır? Emperyalizme ekonomik, siyasi, askeri vs. olarak bağlanmış, teslim edilmiş bir ülkenin bağımsızlığı ancak sözdendir. Bugün de IMF politikalarıyla ekonomik, NATO ve ikili anlaşmalarla askeri ve bunların sonucu siyasi olarak da uluslararası tekelci sermayenin çıkarlarına bağlanmışlık içinde bağımsızlık lafı aldatmaca olabilir ancak.

"Laiklik", "bağımsızlık" lafı ne keder sahteyse "demokratik bir hukuk devleti" savı da o kadar sah-

tedir. Tam tersine dayandığı Türk milliyetçisi, ırkçı-şoven özülle faşist niteliktedir devlet. Ve toplumdaki her türlü farklılığı, düşman olarak görüp nitelmesi bundandır. Devletin kuruluş felsefesine damgasını vuran Türk-Sünni toplum modelinin ısrarla savunulması, ırkçı-şoven bir dalganın yükseltilmesinin dayandığı yerin, anlayışın ne olduğunu da göstermektedir. Ulusalçı olarak kendilerini tanımlayanlar da tıpkı kardeşleri milliyetçiler gibi bu faşist zihniyetin sahipleridirler. Kemalist ulusalcılık ile milliyetçilik arasında hiçbir fark yoktur. Baykal CHP'si bunun somut örneğidir.

İşte tam da bu nedenle faşist ulusal-milliyetçi partilerin gerçek sınıfsal niteliklerini, halk düşmanı karakterini açığa çıkaran günlük ideolojik ve siyasal ajitasyon/propaganda faaliyetleri ile kitleleri aydınlatma çalışması yürütmek ve devrimci mücadeleye katmak önemlidir.

Bu seçim döneminde tüm bu sorunlar ve çözüm yeri olarak burjuva-feodal partilerin sandığı göstermeleri karşısında parlamentonun çözüm yeri olmadığını, üretmediğini-üretmeyeceğini ortaya koyarak proletarya ve emekçilerin kendi bağımsız sınıf tavrını boykot temelinde koyduklarını, koymasının gerekliliğini geniş kitlelere taşımak öncelikli görevdir. Geçen seçimde sandığa gitmeyen 10 milyon dışında boş geçersiz oylarla 20 milyona yaklaşan bir seçmen kitlesinden bahsederek son beş yıldaki halkın yaşam koşullarının ağırlaşması gerçeği karşısında boykot tavrının karşılık bulması için koşulların elverişliliği de unutulmamalıdır. Alacağımız sonuçlar her şeyden önce bizlerin çalışmasına bağlıdır. Kendi düşünce ve alternatif politikalarımızı kitlelerle buluşturmanın yollarını bulmak, zengince pratiğe geçirmekten geçmektedir bu da.

Halk kitlelerinin söylediklerimize ilgi göstermesiyle yetinmeyip hareketimizin örgütlü parçası olması ancak somut-güncel çözüm alternatifleri sunabilmemize bağlıdır. Özellikle kitlelere kendi güçleriyle elde edemeyecekleri hiçbir şey olmadığı özgüvenini aşlamakla işe başlamalıyız.

Şunun altını özellikle çizmeliyiz:

Devlet güçleri ve siyasi partiler, kurumlar arasındaki kavga kendi çıkar kavgalarıdır. Halka karşı politikaların hangisi olursa olsun bir araya gelmekte hiç sorunları yoktur. Sermaye cephesi olarak halkın karşısında durmakta tereddüt etmezler, etmiyorlar da.

Demokrasi –düşünce, örgütlenme özgürlüğü, ulus ve azınlıkların hakları, kadın sorunu, inanç özgürlüğü ne kadar- sorunundan tutalım da emperyalizm karşısında bağımsızlık meselesine kadar; ekonomik kalkınma ve refaktan tutalım da eğitim-sağlık sorunlarına kadar ve kadınların cins olarak ezilmeleri meselesine dek tüm halkı ilgilendiren bu sorunlarda seçimde parlamentonun ve burjuva partilerin seçenek olarak gösterilmesi aldatmacasına kapılmaları için tüm olanak ve gücümüzle kitlelerin önüne geçmeli, onlara gitmeliyiz.

Çalışmaları hiçbir şekilde gücümüzü küçümsemeden ancak planlı, programlı ve enerjik bir tarzda kampanya şeklinde ele almak, alacağımız sonucu güçlendirecektir. Bu açıdan; her faaliyet kimlere, ne tür değerlendirme ve çözüm alternatifleri ile ve hangi tür A/P araçlarıyla gideceğimiz netleştirilerek oluşturulup yürütülmelidir. Genel sorunlarla özel/özgül sorunların bağıntıyı iyi kurmak önemlidir.

Her alanda, her konuda bir şeyler söylemek yerine sürecin ve hitap kitlesinin ilgi alanına giren sorunları işleyip, öne çıkanları ele almak kitlelerin egemen sınıf partilerince yanlış temelde saflaştırma amacının önüne geçmek esas alınmalıdır. Bu yönlü başarı doğallığında saflarımızda güç biriktirmeye paralel işler zaten.

Bu çalışmadaki esas hedefimizin, egemenlerin kitlelerle sistem arasındaki bağı güçlendirip kurmaya seçimler yoluyla çalışmasına karşı, kitlelerin sistemle bağımlı devrimci alternatif temelinde örgütlü gücümüze dahil etmek olduğunun bilince çıkarılması, çalışmamızda daha geniş bir perspektif sunacaktır.

Erzincan boykot çalışmalarından...

Ülkemiz hakim sınıfları tarafından yıllardır her kriz döneminde halkın kabaran öfkelerini, sistemden hoşnutsuzluğunu gidermek için başvurduğu bir seçim oyunuyla daha yüzüyoruz. **Özü itibarıyla aynı olan emperyalizme göbekten bağlı gerici faşist partiler, mevcut feodal sistem tarafından allanıp pullanıp halkın önüne çözüm gücü olarak sunulmaktadır.** Bu faşist partiler söylemde birbirlerinden "farklı" olduklarını iddia etseler de, bu farklılıkları burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarına daha fazla yaranma gayretinden öteye gitmemektedir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi seçimlerin gerici sistemi meşrulaştırmaktan başka hiçbir işleve sahip olmaması, halkın kabaran öfkelerini kendi potasında eritmeye çalışması ve bu seçimlerin anti-demokratik olmasından kaynaklı bizler de Erzincan'da seçimleri boykot faaliyetini örmeye başladık. Elimizdeki materyallerle (**bildiri, afiş, gazete, kuş vb.**) yaptığımız çalışmanın verimli geçtiğini söyleyebiliriz.

Çalışma yaptığımız bölgelerde yoğun Alevi kitlesinin yaşamasından kaynaklı, özellikle son dönemde Cumhuriyet Mitingleri adı altında yaratılan laik-anti laik tartışmalarının etkisinin önemli oranda olduğunu söylemek gerekmektedir. **"Yine AKP seçilirse halimiz ne olur?"** vb. **"kaygıların"** açıkça ifade edilmesi ve CHP'den medet

utulması önemli bir etki olarak karşımıza çıkmaktadır. Boykot çalışmasında gözlemlendiğimiz kadarıyla mevcut sistemden bir beklentilerinin olmamasına rağmen, sistem tarafından yaratılan yapay gündemlerin etkisi çalışma yaptığımız köyde kendisini göstermekle beraber, neden boykot ettiğimizi anlattığımız zaman insanların büyük bir çoğunluğu ikna olabilmektedirler. Özellikle Alevi kesim üzerinde etkisi bulunan sahte "solcu" CHP'nin teşhiri ve yaptıkları üzerinden yaptığımız propagandanın kısmen başarılı oldu-

ğunu söyleyebiliriz. **Genel olarak Alevi kesimin CHP'ye olan yakınlığı aslında tam olarak gerçeği yansıtmamaktadır.** CHP özellikle şu son 4.5 yıllık süreçte yaptıklarıyla oldukça teşhir olmuş durumdadır. Ancak yukarıda da değindiğimiz gibi laik-anti laik tartışmaları halkımızın kafasını karıştırmış bulunmaktadır. Yoksa CHP'nin Alevilere bakışının ne olduğunun farkındadır Alevi kesimi. Özellikle Milletvekili adaylığı için başvuran birinin sırf Alevi olduğu için Deniz Baykal tarafından aday gösterilmemesi Alevi kesim tarafından oldukça tepkiyle karşılanmaktadır.

Çalışma yaptığımız köyde geçimin esasını tarım oluşturmaktadır. Şeker pancarı, buğday, fasulye ve hayvancılık başlıca geçim kaynaklarını oluşturmaktadır. **Bizler de köylülerin somut sorunlarını öne çıkaran ve sistemin bunun üzerinden uyguladığı baskıları anlatmayı ve buna karşı örgütlenmek gerektiği üzerinden yapacağımız ajitasyon ve propaganda konuşmalarını belirledik.** Tarımın tasfiyesi yönlü politikalarından kaynaklı köylünün üretmez hale geldiği somut bir gerçekliktir. Bu konuda **"nasılsınız, neler yapıyorsunuz?"** sorusuna bile insanlar sıkıntılarını anlatarak cevap vermektedirler. Daha önceki sayılarımızda şeker pancarı üreticisinin yaşadıklarını, köylülerin sulamada nasıl sıkıntılar yaşadıklarını, suyun nasıl

astronomik rakamlarla satıldığını okumuştuk. Bütün bu sorunların kaynağının sistemin ta kendisi olduğunu, yapılacak seçimlerle seçilecek yeni hükümetin (**kim olursa olsun!**) bu sorunları çözemeyeceğini, hepsinin bu çarkın birer dişlisi olduğunu anlattık. Bizler köye boykot çalışması yapmak için ilk geldiğimizden kaynaklı köylülerin sıkıntılarını dinledik, seçimden beklentilerini öğrendik, bunun sonucunda da seçimlerin neden boykot edilmesi gerektiğini, sistemin ve parlamentonun neye/kime hizmet ettiğini anlattık. Yaşadıklarından kaynaklı sisteme belli bir tepkisi olan köylüler, önemli bir kesimi boykot çağrımıza olumlu cevap vererek sandığa gitmeyeceklerini söylediler. Bunun yanında **"mecburen oy vereceğiz"** diyen kesim de bulunmaktadır.

Sonuç olarak bizler Erzincan İşçi-köylü okurları olarak seçim çalışmalarını kitlelerle bağ kurmanın, sistemi onlara teşhir etmenin bir aracı olarak görmekteyiz. Belki yaptığımız çalışmayla bütün kitlenin sandığa gitmesini engelleyemeyeceğiz, ancak birçok kişinin sistemi, sistem partilerini ve parlamentonun rolünü tanımalarını, görmelerini sağlamaya çalışmaktayız. Bu çalışmalar sonucunda bir çok yeni ilişki kuracağımıza inanıyoruz. Demokratik halk devrimini dilimizin döndüğünce anlatıyoruz, anlatmaya da devam edeceğiz.

(Erzincan İK okurları)

Hükümet değişti, sorunlar gelişti!

Daha önce de yaptığımız haberlerde yansıtmaya çalıştığımız gibi, **Topselvi Mahallesi'**nde ciddi bir çete örgütlenmesi mevcut. Mahalle halkı bu durumdan oldukça rahatsız, yaklaşan seçimlerle birlikte halk hükümete neler yaptıklarını soruyor.

"Ben geçen sene Genç Parti'ye oy verdim, ama bu seçimlerde oy vermeyi düşünmüyorum. Bir kere de onu denemek istedim. Bundan öncekiler ne yaptılar ki diye düşündüm, ama ona da verdiğime pişman oldum. Seçim biter bitmez bir kere bile kapımı çalmadılar, seçim zamanı gece yarısı bile gelirlerdi. Ben de şimdi yanıma bile uğramamalarını söyle-

dim" şeklinde anlatıyor bir kadın. Mahallede AKP, CHP, DTP ağırlıkta görünüyor oy potansiyeli olarak. Kendi halinde görünen mahallenin sorunlarının çözülmesi konusunda hiçbir adım atılmamış gibi bir şey. Yakın tarihte Kentsel Dönüşüm kapsamında yapılması planlanan yapılar var. Çetelerin kısıncındaki mahalle halkının sorunlarını mahalle-

yi dağıtarak çözmeyi hedefliyor devlet. Herhangi bir sosyal aktivitenin olmadığını belirterek, muhtardan başbakanına kadar veryansın eden kişiler de var. **"Kadınlara yönelik şiddetin durdurulmasını istiyorum. Gece dışarıya çıkamıyorum, tanıdığım arkadaşlarım var, kocasından dayak yiyor, karakola gidiyor, kadını kolundan tutup**

geri evine götürüyorlar, gene dayak. Bu sorunlara çözüm üretilsin istiyorum" diyor, kültürel yozlaşmanın olduğunu belirten bir kişi. Şimdiki hükümetin 5 yıldır başta olduğunu, bugüne kadar ne verdiğini gördüklerini, bundan sonra da aynı şekilde devam edeceği için oy vermeyeceklerini belirtiyorlar. (Kartal)

"Bugüne kadar neredeydiniz?"

Seçim sürecinde halkın ne istediğini yansıtmaya devam ederken, birebir aldığımız görüşleri yansıtmaya devam ediyoruz. Son olarak gittiğimiz yerlerden birisi olan, bir dönem yıkımlarıyla oldukça gündem olan ve şu sıralarda "konut cenneti" olma yolunda ilerleyen bir mahalle **Aydos.** Ağırlıklı olarak bağımsız hareketin desteklediğini söyleyen kahvehane işletmecisi bir genç, **"buraya düzen partileri gelip seçim çalışması yapmaya cesaret edemezler, gelmiyorlar da zaten. Yaptıkları onca şeyden sonra onlara buradan oy da çıkmaz"** diyor. Gittiğimiz gün mahallenin pazarı var, pazarcılar da benzer şeyler söylüyorlar. Bunun yanında, sohbet ettiğimiz bir pazarcı, **"bizim durumumuz da**

bugüne kadar farklı değil, ne güldürüyor ne öldürüyor, onlar nasıl üretmiyorsa bu bize de yansıyor" şeklinde konuşuyor. Mahallede dolaşırken bir bankta otururken rastladığımız gençlerin gündemi ÖSS ve paralelinde seçimler. **"Erdoğan ÖSS kalkacak demiş duydunuz mu? Bugüne kadar neredeymiş? Düşünsene bu güne kadar ağzına almadığı ÖSS'yi şimdi seçim için kullanıyor"** diyor bir tanesi. Bir diğeri de bu konuşmayı destekliyor ve ekliyor: **"O kadar tanka topa yatırım yapacaklarına şu ÖSS'yi kaldırınsınlar, bir şey biliyorlarsa ya da eğitime yatırım yapınlar."** Gençler bu sözlerle, kendi cephelerinden seçimlere ve seçilmek istenenlere ilişkin tepkilerini belirtiyorlar. (Kartal)

Seçmen nabzı sinirli atıyor!

22 Temmuz seçimlerine ilişkin görüş almaya devam ediyoruz. Bu sefer gittiğimiz yer Tuzla İlçesi. Daha önce de kısaca Tersane işçilerinin görüşlerini yansıtmaya çalışmıştık. Şimdi sokaktaki insanlar ne düşünüyor, ona biraz değineceğiz.

Daha otobüsten inmeden başlıyor seçim icraatları kendisini göstermeye. Mo-

noton bir kendini gösterme bu yalnız. Yolların hemen kazınması, yeniden asfaltlama çalışmaları, kamu kuruluşlarının önünde biriken "halka yardım" için bekletilen kömür vb. Sonradan öğreniyoruz ki, doğalgaz kullanan evlerin önüne dahi, tüm itirazlara rağmen sormadan etmeden bazen de döküp gidiyorlarmış kö-

mürleri. Kışın vermedikleri, ya da rant için satmadıkları kömürleri değerlendiriyor belediyeler. Pazar yerlerinde stantlar açılmış, halka propaganda yapıyor partiler. Kimisi kafadan küfür ediyor kimisi de, neredeyse kömür dağıtıp yol yapmak kadar eski kulaktan dolma seçim fikirlerini belirtiyor. "Bir değil iki değil her seçim aynı şey, bu milletin akıllanacağı yok" diyerek uzaklaşıyor yaşlı bir amca. Öyle kızgın ki konuşma talebimizi reddediyor ve derdimizi anlatamıyoruz bile, kelimelerin yetersiz kaldığını düşünüyor olsa gerek. Bakışlarındaki keskinlik ve sözlerindeki vurgulardan da anlaşılabilir gibi...

Her yerde olduğu gibi laik-anti laik tartışmaları vb. seçim kışkırtmaları, burası için de geçerli, yani tepki artı korku oyları. Konuştuğumuz herkesin ortaklaştığı bir nokta var, o da bir şeylerin yolunda gitmediği, işsizlik, eğitim, sağlık vb. bir yığın sorun olduğu ve bu sorunları düzen partilerinin çözemeyeceği. "Ben 403 YTL maaş alırken, onlar 10-15 milyar maaş alıyorlar. Sonrada hak hukuktan bahsediyorlar. Çoğu insan 403 YTL de alamıyor, çünkü işsizlik almış başını gitmiş durumda" şeklinde konuşan genç bir kadın, birden bire oy vermesi gerektiğini, sistemin kendi yararına çalışan bir sistem olmadığını, patronlar meclisi olduğunu hatırlamış gibi, "ben de vermiyorum oyumu. Hiçbir şey yapamıyoruz bari yaptıkları pislik-

lerin destekçisi olmayalım" diyor. CHP ve AKP taraftarlarının olduğu Tuzla'da, Tuzla Ülkü Ocakları gibi "meşhur", teşhir olmuş faşist gruplar ve o çerçevede MHP tabanı da var. Bunun yanında bağımsız DTP adaylarını destekleyen kesim de oldukça fazla. "Ben bugüne kadar oy kullanmadım bundan sonra da kullanmayı düşünmüyordum, ama bağımsızların az da olsa bir şeyler yapabileceğine inanıyorum, onunun için kesin karar vermemem de bağımsızlara vermeyi düşünüyorum" şeklinde anlatıyor genç bir kadın oy verme isteğinin nedenini. "Umut fakirin ekmeğidir" deyimi tam oturuyor bu durumun gerçekliğine. Uzun süre tartışıyoruz ve anlaşılana en belirgin şey, kendi düşünceleri adına sarf edilecek en küçük bir kelime bile kendisini mutlu etmeye, bir anlık da olsa mecliste "hakkının savunulduğunu" görmeye yetecek bir durum olarak bakılıyor. Öyle ki, bağımsız bir adayın seçilmesi ve Meclis'te kalkıp emekçi halk lehine bir tek kelime söylemesi, yıllardır para babalarının servetinin tartışıldığı, uyunduğu, kavga edildiği mecliste, kendilerince "devede kulak" şeklinde bir "kazanım" olacak. Bu tartışmamız da gösteriyor ki halkın sabrı tükenmiş ve çaresizliğin son raddelerini yaşıyor artık. Bu öfke ve "çaresizlik" karşısında alacağımız en doğru tavır halkın iradesini sokaklara taşımaktır, meclisi çözüm gösterenlere karşı devrimi çözüm göstermektir. (Kartal)

Köyde bir seçmen var, seçimden öte!

İşçi-Köylü Gazetesi olarak Kırklareli'ye gidiyoruz, ilk durağımız Kaynarca İlçesi. Köylülerin yaşamış oldukları sorunlar ve bu sorunlar özgülünde seçimlere bakışları hakkında fikirlerini aldık. Görüştüğümüz köylülerin anlatımlarından yola çıkarak, Kırklareli özgülünde üretici köylünün yaşadığı sorunları yansıtmaya çalıştık.

Meydanda bir çay bahçesinde, ağaç gölgelerinin altındaki bir masada üretici köylülerle sohbetimize başlıyoruz. Laf uzun uzadıya dolaşmadan köylülerin yaşadığı sorunlarla açılıyor. "2005-2006 yılları arasında 1.5 milyon köylü üretimden çekildi" diye anlatmaya başlıyor, Tüm Köy-Sen Sendikası Lüleburgaz Şube Sekreteri Taner Günerbüyük. Ardından ekliyor, "17 Şubat 2007 tarihinde resmi gazetede yayınlandı. Bakanlar Kurulu kararıyla, 31 Mayıs'a kadar ülkeye sıfır

gümrükle 400.000 ton buğday soktular. Dünya piyasasında buğdayın fiyatı 90 dolar, nedir 125 lira civarında 1 ton buğday, senden 425'e alma şansı var" şeklinde istatistikî bilgiler eşliğinde köylüye uygulanan kotayı anlatıyor.

Çok fazla olmasa da şeker pancarı, mısır gibi sebzeler de üretiliyor Kırklareli'de. Açıklanan buğday taban fiyatları için, "5 sene önce 400 bin liraya vermiştim, bu sene gene 350'yi geçmez" diyor üretici çiftçiler. Açıklanan taban fiyat ise 400 lira. Üretici köylülerin büyük çoğunluğunun buğday ve ayçiçeği ürettiği Kırklareli'nde hayvancılık oldukça azalmış durumda. Tüm Köy-Sen Genel Başkanı Şevki Konur'un da bulunduğu sohbetimiz seçimlerle karışık devam ediyor. Sebahattin Çeviker ve Erdal Sevim görüşlerini belirtmeye devam ediyorlar. Çeviker, "Tayyip tekrar başa gelirse

herkes kaçmaya memleket arasin kendine" diyor.

Erdal Sevim köylüye verildiği iddia edilen desteklere değinerek; "Doğrudan Gelir Desteği bizim bu bölgede tarlayı işleyenler için alınabiliyor, ama başka yerlerde dağdan, taştan, olmayan tarladan da alınıyor. Bu yıl mesela 16 Lirayla başladı 10 Liraya kadar düştü. 6 liranın içinde gübre ve mazot da var, öyle 16 lira oldu. Biraz daha öne aldılar bunların verilmesini, seçim yatırımı olabilir tabii" diye anlatıyor ve ekliyor "birde mazot çok pahalı belimizi büküyor".

Çeviker; "5 yıl önce 40 Kuruşa alınan buğday 35 Kuruşa düştü bugün, ama o arada, mazota %146 oranında zam geldi. Gübrede %115 oranında girdi artışı oldu. Girdiler artarken ürettiği 440'tan 350'ye düşüyor" diyor. Çeviker ayrıca, "borcumuz vardı ineği sattık, sonra otunu sattık derken şimdi sıra geldi tarlayı satmaya, tarlayı da satınca sıra evi satmaya gelecek. Bir gün gelecek borcumuzu ödemek için satacak hiçbir şey kalmayacak, o zaman da sosyal patlama mı olur artık bilmiyorum" diyor.